Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Cine doreşte ca Geto-Dacia versus România, să dispară de pe hartă pag. 17

România Europei cu mai multe viteze pag. 8

Politica păguboasă a României, acceptată tacit de Germania şi UE pag. 5

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 345** - 24 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **3-17 aprilie 2017** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

Ministrul Justiţiei „PSD a numit în fruntea justiţiei pe omul" - „la pomul lăudat" care i-a înşelat pe români pag. 3

ÎN NUMĂRUL VIITOR VOM PUBLICA INTEGRAL RAPORTUL MINISTRULUI JUSTIŢIEI TUDOREL TOADER

EDITORIAL

„Primul pas", apoi „PAS CU PAS" spre dictatură

CINE EŞTI DE FAPT DUMNEATA, KLAUS IOHANNIS?

Recunosc, acum doi ani şi jumătate, nu m-am bucurat când pe scena politică românească s-a impus un etnic german , cum de altfel în prezent nu sunt de acord cu Liviu Dragnea, care şi-a impus fără voinţă populară, în fruntea viitorului guvern, un etnic „turco-tătar". Nu că aş avea ceva cu vreo etnie. Numai că, în toată lumea, obligatoriu trebuie să se respecte principiul alegerii populaţiei majoritare. Dar nici aceasta nu a constituit pentru mine, cum spune românul, „cuiul lui Pepelea". Germania şi-a propus din urmă omul interesului statului respectiv, bazându-se pe naivitatea tinerei generaţii dornică de aventuri pe tot globul, care s-a mobilizat de la „căţel şi purcel" până la „bunici cu barbă albă". Şi au învins. Să nu credeţi că a învins dreapta sau stânga. Nu. În România, a învins dictatura şi forţarea cu orice preţ a Constituţiei, pe care „locatarul de la Cotroceni", o forţează în fiecare zi. Fiind mai neastâmpărat din fire, mi-am controlat biblioteca, găsind unele răspunsuri plauzibile în cele două cărţi probabil scrise de soţia domniei sale, sau cel puţin aceasta fiind coautoare. Am dat peste o carte frumos îngrijită, având cca. 255 pagini, în care pe ultima pagină este publicată dovada celor care l-au spijinit. Atât în publicarea cărţii cât şi probabil în succesul politic devastator pentru o ţară cum este România, în care „suveranitatea, independenţa, unitatea şi naţionalitatea statului", reprezintă piatra fundamentală a existenţei „daco-românilor", care au supravieţuit greu peste 2000 de ani. Aşa cum spuneam, finalul este consemnat de câteva agenţii obediente precum: „Agenţia France-Press", „Financial Times", „Reuter". Că probabil prin aceste cărţi a luat o grămadă de bani încât este de neînţeles motivul pentru care cu încăpăţânarea tipic nemţească, încălcând chiar Constituţia, a intrat într-un proces numit „al caselor pierdute" care a dovedit adevăratul caracter al domnului preşedinte. Autobiografia domniei sale comportă două volume. Primul intitulat „Klaus Iohannis, primul pas", în care sunt prezentate „elogiile unor personalităţi importante" ale politicii mondiale, care începe cu compatriotul său care conduce Comisia Europeană, pe numele său, Jean-Claude Juncker. Apoi „defunctul preşedinte Barak Obama", continuând cu socialistul de dreapta Francois

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 23 13 43 5 37 7

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

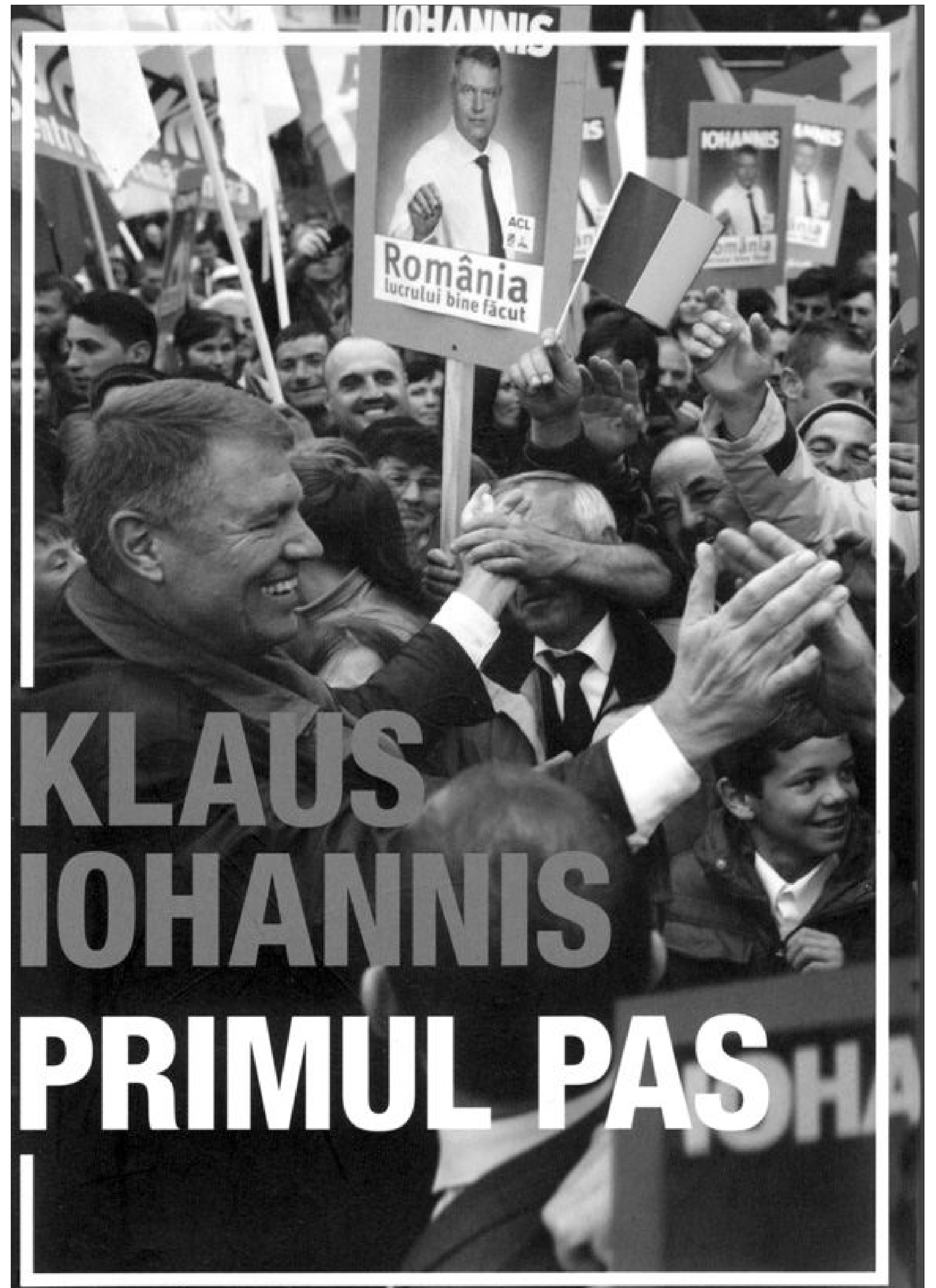
Hollande, care reprezintă poporul francez, un apropiat al românilor de peste 200 de ani. Sigur că nu putea lipsi preşedintele Germaniei, care îl felicită călduros, aşa ca între conaţionali. Una dintre „zicerile domniei sale" se referea la anticampania de la pagina 68 privind „simbolurile naziste ca arme electorale". Dacă atunci nu ştiam mare lucru despre trecutul ultimilor 20 de ani de după Revoluţie, acum am înţeles cine este domnia sa. În dovedirea celor spuse, am consultat din nou „deşteptul internet". Şi aici am găsit răspunsul ascuns în paginile cărţii.

Întrebarea publicului

Domnule Preşedinte Iohannis, sunteţi continuatorul organizaţiei „Grupul etnic german din Sibiu" aflat sub tutela reichului german al lui Hitler? Pentru a nu mai lungi vorba, rugăm cititorii să urmărească numărul 342 din 20 februarie 2017, în care publicaţia prezenta o scurtă cronologie cu privire la existenţa Forului Democrat al Germaniei din România. Dorim să precizăm faptul că noi, românii, care trăim pe aceste meleaguri cu saşii urmaşi ai cavalerilor teutoni, încă din secolul XII-XIII, purtăm un respect deosebit etnicilor germani care s-au contopit aproape cu populaţia românească între români şi germani neexistând niciun fel de divergenţă. Singura divergenţă este cauzată de modul în care actualul preşedinte „tace", cum îi este stilul, când este vorba de modul în care organizaţia pe care a condus-o, pe timpul când era primar al municipiului Sibiu, care se dorea a fi continuatoarea ideilor lui Hitler în România. Se pare că, aşa cum prezentam în cea de-a doua carte intitulată „PAS CU PAS", iar noi i-am spune „Continuarea primului pas", sau mai pe româneşte „cu Iohannis la trap". Deşi aşa cum spune în carte vorbeşte foarte puţin, probabil că ar trebui să se mediteze la limba română, datorită faptului că probabil domnia sa gândeşte întâi în germană şi apoi se exprimă în română. Mai mult decât atât, credem că, aşa cum spune în carte, „discreţia" se datorează necunoaşterii limbii române.

De ce nu vorbeşte niciodată despre el? De ce atâta discreţie? De unde vine şi ce vrea să facă?

Deşi aceste întrebări, domnul preşedinte şi le pune, nu găseşte în schimb răspunsuri pe româneşte. Sigur că pentru ca cititorul să înţeleagă, „cuvintele încrucişate ale preşedintelui" trebuie să citească „chiar printre rânduri" atunci când chiar domnia sa spune „Aveam ceva de ascuns. Sau nu aveam de fapt, o latură umană, o viaţă ca toţi ceilalţi." În aceste condiţii, punem întrebarea acestui popor român, 85% numeric în care există 20 de naţionalităţi recunoscute de stat, cum a fost posibil să-şi cunoască viitorul preşedinte doar după ce şi-a desăvârşit „opera sciitoricească" prin cele două volume „scrise la trap". Cu alte cuvinte, românii au ales ca orbii, şi aşa cum spunea domnul preşedinte, este produsul nu a unor alegeri conştiente, ci a unor alegeri „emoţionale". Mai mult decât atât, aşa cum preciza la sfârşitul celei de-a doua cărţi, la pagina 206, „O viaţă se construieşte la fel ca o societate sau o ţară, iar în puţine cuvinte, domnia sa, ca un fel de motto, spune: „Eu vin să le spun că e important să ne întoarcem la acel model, că e momentul să redescoperim aceste valori", iar în final, precum „bomboana pe coliva României", precizează: „cetăţenii acestei ţări merită mai mult decât un statut de rang secund, decât postura stânjenitoare

de rudă săracă a vestului". Foarte frumoase vorbe spuse în româneşte, dar gândite nemţeşte. Acest lucru îl precizăm datorită ambiguităţii prin care domnia sa a manipulat opinia publică cu privire la afirmaţiile importante ale conaţionalului său, domnul Junkers, care întărea ideea Germaniei privind „existenţa a două viteze". A se citi existenţa a două situaţii economice între vestul bogat care a cotropit unele ţări din estul sărac, datorită marii puteri ruseşti care depăşeşte Munţii Urali. În concluzie, domnia sa consideră că locul nostru este în urma statelor din vest, iar politica liberală pe care ar trebui să o reprezinte încă de pe timpul Brătienilor nu reprezintă decât „o vorbă în vânt", aşa ca să se afle în treabă. Spaţiul nu ne permite în acest număr să prezentăm publicului câteva date personale care ar trebui să înceapă data de 13 iunie 1959, când s-a născut la Sibiu şi după o scurtă perioadă de profesorat, în 1990, a sărit „înainte la plăcinte" devenind membru de vază al Forului Democratic al Germanilor, pentru ca să conducă această formaţiune timp de 11 ani. Nu ştiu cum steaua sa câştigătoare l-a propulsat ca om politic în doar doi ani 2013-2014, dintr-un „nimeni" primar obscur de oraş într-un vaşnic preşedinte de ţară. Şi toate doar în doi ani. Am mai văzut aşa ceva doar prin loviturile de stat din unele ţări africane. Într-o ţară civilizată din Europa, nu ştiu dacă existp un preşedinte de ţară care s-a remercat doar prin tăcere, câştigând încrederea unui public ortodox şi vechi de peste 2000 de ani. Oare aceasta nu dovedeşte în primul rând toleranţa acestui popor care se poate transforma în „prostia acestui popor", care este obedient şi pupă mâna la orice mână care miroase a ţară din vest şi fără discuţie, miroase a dolari sau mărci sau euroi. Aş încheia cu vorba lui nenea Iancu: „halal naţiune ... bravos popor".

DUMITRU CÂRCENI

Ministrul Justiţiei „PSD a numit în fruntea justiţiei pe omul“ - „la pomul lăudat“ care i-a înşelat pe români

Preşedintele Dragnea şi conducerea PSD din nou a făcut o mare greşeală care "i-a căzut bine preşedintelui Iohannis" dar şi celor 6 ambasadori ai unor state care au interes major pentru ditrugerea capitalismului românesc şi sprijinirea făţişă a capitaliştilor din multinaţionalele din România, care se îmbogăţesc tot mai mult. Aceasta în condiţiile în care, atât membrii fondului, dar mai cu seamă înverşunarea preşedintelui Iohannis privind distrugerea capitalismului românesc prin "aşa zisa" corupţie de tip românesc care este de 100 de ori mai mare decât în orice stat din UE. Şi într-adevăr a venit "ziua fatidică" când proasta insiraţie a preşedintelui Dragnea dar şi ignoranţa tinerească a actualului prim ministru Grindeanu, a dus la propunerea sub presiunea partidelor din opoziţie, materializată prin o lună de zile de manifestaţii stradale pe care Guvernul le-a ignorat efectele, deşi erau ilegale, imorale şi anarhice. Domnul preşedinte Dragnea a oprit organizaţiile PSD judeţene să organizeze contramanifestaţii care ar fi dus la o pondere de egalitate privind cele doar 10-12 capitale de pe teritoriul României care erau cele mai vehemente în punerea în practică a planului "criminal" în fruntea căruia se afla preşedintele României, Klaus Verner Iohannis. Domnia sa, un veritabil moştenitor al doctrinei hitleriste, aşa cum am prezentat dovezile în numerele trecute, încă de pe timpul când era primarul municipiului Sibiu, municipiu în care există elemente sprijinitoare a unei asociaţii constituite pe timpul guvernării hitleriste. Aşa cum spuneam, domnul preşedinte Dragnea, fără să ţină cont de interesele celui mai mare partid de guvernământ din ultimii 27 de ani din România, a procedat la un plan "de coabitare secretă" cu preşedintele Iohannis care a făcut din PSD tot ceea ce a dorit. Lupta împotriva PSD-ului a fost declarată făţiş şi public, dar domnul preşedinte Dragnea şi un nucleu PSD impus de la centru, nu a ţinut cont de realităţile şi intenţiile declarate agresive a actualului preşedinte, materializate prin "Guvernul meu", "partidul meu", "Parlamentul meu", "doamna mea", etc. Pe toate acestea, domnul Dragnea le-a ignorat, având deasupra capului său "sabia necruţătoare" a preşedintelui şi a celor 6 ambasadori, care au considerat România precum Stalin prin Vâşinski imediat după terminarea războiului în 1945. Lui Dragnea i s-au intentat pentru a-l pune la punct, unele acţiuni în justiţie, ajungând până la soţia domniei sale, bazându-se pe ceea ce Traian Băsescu şi continuatorul său, preşedintele Iohannis, au stabilizat ca fenomen numit "Republica procurorilor". Deşi practic Dragnea a spus că nu-i este frică, în realitate toate măsurile publice luate, în afară de programul de guvernare, au dovedit frica domniei sale că va fi "băgat la închisoare", de către unii procurori şi judecători care în dispreţ faţă de legea fundamentală, Constituţia şi Legea 303 şi 304/2004, au ignorat-o bineînţeles cu spijinul CE şi a ambasadelor cu precădere cea americană care a reprezentat vârful de lance al nerespectării legii fundamentale a unui stat independent şi suveran, care ar trebui să fie România.

Ministrul Tudorel "sufertaşul" care îl alimentează pe preşedintele Iohannis şi ambasadorii celor 6 naţiuni

După ce PSD a câştigat detaşat prin voinţa naţională, sătui de "cruciada" împotriva unei corupţii cu dedicaţie autohtonă şi a capitalismului autohton, în aproape o lună şi jumătate de la data de 11 septembrie, domnul preşedinte Iohannis, nu a făcut altceva decât să facă un "act de Înaltă trădare" faţă de statul român şi poporul român. Datorită faptului că domniei sale nu i-a convenit că acest popor furat şi obidit a ajuns "servitorii Europei", să nu poată beneficia de "nenorocita" mărire a salariului minim pe economie cu doar 200 lei (lucru promis în 1989 şi de Ceauşescu) şi de "nenorocita" majorare a pensiei minime, de la 400 lei la 520 lei. Şi când te gândeşti că această mărire avea la bază distrugerea în totalitate a uzinelor şi fabricilor unde lucrau în anul 1989 peste 10 milioane de salariaţi cu carte de muncă. Mai mult decât atât, în anul 1990, valoarea uzinelor şi fabricilor construite prin efort public, se ridica la peste 4000 miliarde dolari. Din această valoare îl întrebăm pe domnul preşedinte Iohannis cât mai este al românilor aceste bunuri aparţinând statului român. Aşa cum spuneam, domnul Dragnea a venit cu măsură salutară prin numirea unui specialist de la Curtea Constituţională, un rector al Universităţii Juridice din Iaşi, care avea sarcină să pună la punct cea de-a treia putere în stat reprezentată de justiţie, care în decursul celor 27 de ani a trădat interesele economice militare şi naţionale, încălcând grosolan art.1 din Constituţie cu privire la independenţă, suveranitate uitând că România este un stat naţional şi nu "multinaţional", cum doreşte Germania prin Angela Merkel să ne transforme. La toate nenorocirile economice de după 1990, unii magistraţi au încălcat grosolan art.1 din legea fundamentală, sigur că unii dintre ei obţinând chiar unele foloase materiale cum ar fi hotărârile date de judecătoarea Negru şi fostul PNA, în distrugerea sistemului bancar românesc, fapt dovedit prin Comisia de Cercetare a Abuzurilor din Parlamentul României, din anul 2003.

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

Tudorel "poznaşul" ajuns din ministru un trădător al legii fundamentale

Sigur că despre acest lucru se pot discuta, fapt ce se şi întâmplă în prezent, când unele mijloace media obediente unor forţe politice şi preşedintelui României, Iohannis, cum ar fi: postul TV Realitatea, postul B1 TV care nu face decât să "transpire" unele lucruri pe care trebuia să le facă fostul preşedinte Traian Băsescu. Despre postul TVR1 trebuie să vorbim doar ca despre un mort care trebuie dus la groapă fără să i se facă funeralii naţionale. Spunem acest lucru, pentru că compoziţia CNA-ului, care este eminamente politică, nu face altceva decât în proporţie de 70-80% să dezinformeze românii care doresc să trăiască în graniţele fireşti, pentru care în 1916-1918 şi-au dat dat viaţa peste un milion de ostaşi români şi chiar ruşi sau francezi, chiar englezi. Ministrul pe care noi îl numim "Tudorel poznaşu", după numire, având în vedere presiunea opiniei publice corecte, nu a celei manipulate de SRI şi republica procurorilor, a transmis public că în termen de 2 săptămâni va prezenta publicului şi bineînţeles, trebuia chiar parlamentului, un document privind "evaluarea celei de-a treia puteri în stat", cu precădere a ceea ce populaţia ştia şi o denumea "Republica procurorilor". Aceasta în condiţiile în care, încălcând legea fundamentală şi chiar legea de funcţionare 303 şi 304 a justiţiei, Curtea Constituţională a stabilit public că "Republica procurorilor" prin DNA, "a încălcat grav legea fundamentală, Constituţia". Numai că, poznaşul ministru nu a ţinut cont de jurământul depus la investire, ci a ţinut cont doar de influenţa puternică asupra sa, probabil desfăşurată de preşedintele Iohannis şi de unii înalţi funcţionari din Consiliul Europei, iar cel mai grav a reprezentat deplasarea ambasadorului SUA la Bucureşti, domnul Klen, care în ziua când îşi prezenta raportul privind abuzurile DNA privind drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetîţenilor, aşa ca din întâmplare, cu 15 minute înainte de a se termina convorbirile poznaşului ministru de justiţie, cu doamna Kovesi, i-a venit rândul şi domnului ambasador să se convingă că poznaşul ministru îi este loial preşedintelui României şi celor 6 state care au un fel de drept de VETO asupra politicii interne şi externe a celor 27 de state, mai puţin Anglia, care şi-a dat seama că aecastă ţară devenise o anexă a Germaniei, conducând cu mână forte economia Europeană, Banca Europeană şi cu precădere interesele fostelor ţări comuniste, unele dintre ele precum: Cehia, Polonia, Austria, Ungaria, reprezentau comunităţi înrudite cu Germania. Ieşirea pe post a "iepuraşului Tudorel" care trezind interesele majorităţii poporului român şi implicit a constituţiei, deşi în cele 18 pagini care analizau cu competenţă juridică abaterile de la constituţie şi de la drepturile fundamentale ale cetăţenilor, în ultimile farze care au totalizat cel puţin 100 cuvinte, dacă luăm în vedere şi prepoziţiile, a tras concluzia criminală, că doamna Kovesi şi unii procurori ai DNA pot fi menţinuţi în funcţie că activitatea lor este nu doar satisfăcătoare, ci chiar bună sau foarte bună. A uitat domnul ministru că nu a făcut altceva decât să transmită public părerea preşedintelui ca urmare a presiunii publice, că DNA-ul şi procurorul general sunt nişte "sfinţi" care trebuie să li se ridice monumente în piaţă publică, iar Patriarhia să dedice o zi anume în calendar intitulată "sfântul procuror DNA". În aceste 100 de cuvinte, le putem sintetiza juridic prin aceea că în situaţia în care ar judeca un proces, ar da o hotărâre în cuprinsul căreia îi dă dreptate reclamantului, iar în dispozitivul hotărârii care este în finalul ei, respinge acţiunea ca nefondată. Acelaşi lucru l-a făcut cu cele 18 pagini din aşa-zisa evaluare a activităţii procurorilor şefi DNA şi procurorul general, când în cele 18 pagini spune că au încăkcat grav legea, domnia sa, în final concluzionează că nu sunt vinovaţi şi nu se impun măsuri de schimbare şi nici cel puţin o sancţiune administrativă, având în vedere prevederile constituţionale la art.132 alin.1 "procurorul îşi desfăşoară activitatea având controlul ierhahic sub autoritatea Ministerului Justiţiei". Cu alte cuvinte, ministrul justiţiei este vinovat alături de ceilalţi foşti miniştri ai justiţiei din ultimii 15 ani de neregulile grave constatate de instituţia fundamentală a statului reprezentată de Curtea Constituţională. Numai că, "Tudorel poznaşu" are, aşa cum spune Creangă, "orbul găinilor" sau "n-aude n-a vede", uşurelul vântului şi greul pământului sau cum spunea marele povestitor Petre Ispirescu. Acesta este ministrul justiţiei. Un om mic la caracter prin minciuna sfruntată aruncată public în condiţiile în care în cele peste 50 de puşcării de pe teritoriul României zac unii oameni care au fost condamnaţi doar pentru faptul că s-au implicat în promovarea unui capitalism autohton, cu toate greşelile care s-au datorat în primul rând unei legislaţii haotice şi permisive. Nu pot să închei fără să prezint cazul prin care procurorii DNA au cerut în prima instanţă la ICCJ, condamnarea Elenei Udrea, pentru simplul motiv că l-a spijinit necondiţionat pe fostul preşedinte, şi pentru faptul că a organizat o gală importantă pentru sportul românesc, Gala Bute. Sigur este faptul că în justiţie, pedeapsa a fost redusă de la 21 de ani la 6 ani. Oare domnii procurori şi domnii judecători nu cunosc faptul că omul trăieşte teoretic doar 150 de ani, că vârsta medie de viaţă în România este doar de 70 de ani din care un procuror bezmetic şi fără să cunoască titlul II "drepturile, libertăţile şi îndatoririle fundamentale ale cetăţeanului", propune o asemenea enormitate de pedeapsă. Şi domnul ministru al justiţiei a servit unor interese meschine ale poporului român, tace, aprobând şi prin tăcere o măsură impusă de CGB în luna august 1947 care avea scop distrugerea capitalismului românesc. Este grav, în condiţiile în care acest ministru al justiţiei, care nu cunoaşte regulile elementare ale drepturilor fundamentale ale omului, conform declaraţiei universale ale drepturilor omului stabilite prin adunarea ONU pe care le-a semnat şi România. Un alt caz ieşit din comun este condamnarea celor doi aşa-zişi torţionari Vişinescu şi Ficior care în virtutea normelor existente stabilite de directiva NCVD din 1947 s-au conformat regulamentelor închisorilor, regulamente de care au ştiut toate ţările din Europa şi din America. Să-l bagi la închisoare 20 de ani pe Ficior şi 21 de ani pe Vişinescu, având vârsta de peste 90 de ani, dovedeşte încălcarea declaraţiei drepturilor omului semnată după terminarea războiului. După 1946-1947, la Newrenberg au fost condamnaţii capii sistemului nazist, dar în anul 1950 trebuia să se aibă în vedere declaraţia universală a drepturilor omului prezentată la ONU. Sigur că regimul stalinist şi nu cel comunist a dat asemenea condamnări, pentru că în 1964 statul român s-a delimitat de abuzurile grave făcute în perioada stalinistă şi a acordat o amnistie generală, iar după 1990 cei care au primit condamnări, s-au bucurat de unele avantaje acordate de stat ca o compensare. În aceste condiţii, oare actualul regim nu ar trebui să îi condamne pe acei procurori DNA care au încălcat grav Constituţia? Faptul este fără echivoc, public, stabilit de CCR. Oare va veni timpul când şi domnul preşedinte care a încălcat grav constituţia în repetate rânduri prin poziţia domniei sale de distrugerea adversarilor politici, nu consideră că a venit timpul să stea alături de Ficior şi Vişinescu? Dar despre acest lucru vă prezentăm în continuarea materialul editorialul din pagina 1 din ziarul Reflector argeşean nr. 343.

D. BOŢILĂ

O pagină uitată în prezent de politica externă românească

Politica păguboasă a României, acceptată tacit de Germania şi UE

Actuala generaţie de tineri, numită „generaţia de 40 de ani", în vâltoarea modernismului reprezentat de internet, uită problemele esenţiale ale statului român. Nici chiar Înaltul For al Academiei Române, prin mesajul transmis recent românilor de pretutindeni, intitulat „identitate, suveranitate şi unitate naţională", prin conţinutul destul de ambiguu al Academiei Române, doar mângâie „obrazul pătat al politicienilor" care uită art.1 din legea fundamentală. Deşi distinşii academicieni „peste 100 care au semnat apelul", proclamă intenţia de „cinstire a eroilor" care s-au jertfit în 1916 şi 1941-1944, numai că, acest deziderat rămâne doar o intenţie. Aceasta în condiţiile în care Înaltul For ştiinţific al academiei, nu suflă o vorbă asupra motivelor care au dus România în situaţia de a fi o colonie a marilor puteri Europene, cu precădere a germaniei şi a Statelor Unite. Se pare că, prin venirea la conducerea Americii a preşedintelui Trump, relaţiile şi interesele celor două mari puteri au intrat într-un impas care poate fi favorabil statului român. Numai că, prin impunerea domnului preşedinte etnic german Klaus Iohannis Verner, balanţa va înclina către dorinţa de peste 100 de ani a Germaniei de a se consolida din punct de vedere politic, militar şi economic, în estul Europei. Acest lucru se va materializa prin revenirea la „fostul Imperiu Austro-Ungar" care a dominat România timp de peste 500 de ani. Spunem acest lucru, pentru că Austria, Polonia, Ungaria, Cehia, Croaţia sunt de origine germanică, sigur având şi o puternică orientare slavă determinată de puternica Rusie în ultimii ani, sub conducerea lui Putin, reprezintă chiar un pericol iminent. Pentru cine? Se poate doar trage concluzia. Observând cu atenţie marile probleme internaţionale de care România trebuie să ţină cont, deschizând o pagină de pe internet pe care nici Academia nici generaţia de 40 de ani care doresc să conducă România, nu o prea citesc sau urmăresc. de aceea, am considerat necesar să dăm publicităţii atât cât este posibil, cea mai importantă problemă a româniei pe care domnii parlamentari sua domnii europarlamentari, ori nu o cunosc, ori sunt plătiţi să nu o cunoască. De aceea, am preluat de pe internet „Pactul Ribbentrop-Molotov" cu protocolul adiţional care ar trebui să constituie în primul rând pentru europarlamentarii din Parlamentul European, care nu fac altceva decât „să-şi conserve" traiul bun prin cheltuiala făcută de statul român pentru ei, de aproape 1,5 mld. euro achitată anual către UE.

Pactul Ribbentrop-Molotov şi denunţarea lui trebuie să fie problema fundamentală a politicii externe româneşti

Pactul Ribbentrop-Molotov, cunoscut şi ca Pactul Stalin-Hitler, a fost un tratat de neagresiune încheiat între Uniunea Sovietică şi Germania nazistă, semnat la Moscova, la 23 august 1939 de şeful guvernului şi ministrul de externe a URSS Viaceslav Molotov şi ministrul de externe german Joachim von Ribbentrop, în prezenţa lui Stalin. La 23 august 1939, Germania nazistă şi U.R.S.S. anunţă semnarea unui pact de neagresiune. Chiar dacă Rusia bolşevică întreţinuse multă vreme relaţii privilegiate cu Germania anilor 1920, acest lucru i-a surprins pe majoritatea observatorilor, căci opoziţia ideologică dintre nazism şi comunismul sovietic părea ireductibilă. Alianţa dintre cei doi mari dictatori totalitari, Hitler şi Stalin, urma să aibă consecinţe nefaste, vizibile şi astăzi în sânul Europei reunite.

Relaţiile dintre liderii bolşevici şi Germania au debutat într-un mod cu totul aparte: în aprilie 1917, pentru a grăbi destrămarea armatei ruse, serviciile secrete germane au decis să faciliteze întoarcerea în Rusia a câtorva zeci de revoluţionari, printre care un anumit Vladimir Ilici Ulianov, alias Lenin. Urmarea se cunoaşte: venirea la putere a bolşevicilor, la 7 noiembrie 1917, apoi tratatul leonin de la Brest-Litovsk, din martie 1918, prin care Lenin ceda Germaniei 800.000 km² şi un sfert din populaţia imperiului ţarist, războiul civil şi în sfârşit stabilizarea la putere a bolşevicilor. Începând cu 1920, Lenin impune politicii externe bolşevice trei direcţii principale. Prima dintre acestea prevedea „apărarea patriei socialiste", care, pe plan intern, trebuia făcută prin teroare, iar pe plan extern, prin intermediul unei puternice Armate Roşii. Cea de-a doua viza expansiunea „marii revoluţii proletare mondiale", pentru Lenin înţelegându-se de la sine că venirea la putere a bolşevicilor în Rusia nu însemna decât începutul unui proces revoluţionar menit să schimbe faţa întregii Europe, şi mai cu seamă a Germaniei, a cărei forţă industrială şi al cărei proletariat ar fi întărit puterea bolşevică. Această expansiunea s-ar fi făcut pe două căi, care se completau reciproc: subversiunea pe plan intern a fiecărei ţări - prin intermediul partidelor comuniste organizate în cadrul Internaţionalei comuniste (sau a Kominternului) şi acţiunea ofensivă a Armatei Roşii, care, după ce fusese implicată într-un război civil în Rusia, se va angaja într-un război civil internaţional, nesocotind regulile tradiţionale cu privire la relaţiile dintre state. A treia direcţie avea la bază „exacerbarea contradicţiilor inter-imperialiste"; cu alte cuvinte, trebuia făcut totul pentru a asmuţi statele „bourgheze" şi „capitaliste" unul împotriva celuilalt, în aşa fel încât acestea să se slăbească reciproc, aşa cum se întâmplase în timpul Primului Război Mondial, şi să contribuie astfel la afirmarea puterii revoluţionare. Prima aplicare spectaculosă a acestor direcţii a avut loc în cazul Germaniei. Pe de o parte, Kominternul a dus multă vreme aici o politică subversivă, sprijinit fiind de partidul comunist german, care, până în 1933, a criticat constant Republica de la Weinmar, mergând uneori până la conflicte cu naziştii. Pe de altă parte, Lenin, care căuta să submineze organizarea noii Europe ieşite din război sub auspiciile Franţei şi Marii Britanii, a încheiat la 16 aprilie 1922, spre surpriza generală, tratatul de la Rapallo, prin care U.R.S.S.şi Germania se recunoşteau reciproc şi îşi anulau datoriile una faţă de cealaltă. Începând cu 1923, sub egida Reichswehr-ului, sunt semnate primele contracte cu Uniunea Sovietică, privind construirea lângă Moscova a unei uzine de avioane de luptă şi vânzarea către sovietici a sute de mii de puşti, explozivi şi alte materiale de război. În schimb, până în 1933, Germania beneficiază de oportunitatea de a nu respecta clauzele tratatului de la Versailles, prin care îi erau considerabil limitate posibilităţile de reînarmare.

Deşi duşman de moarte, Hitler şi Stalin au colaborat pentru distrugerea lumii

Astfel, departe de privirile indiscrete, Reichswehr-ul pune la punct şi experimentează în U.R.S.S. tehnologii şi prototipuri de avioane de luptă şi de tancuri; instalează aici tabere clandestine, unde sute de ofiţeri se familiarizează cu tehnica ultramodernă şi se antrenează în vederea folosirii ei; printre aceştia, faimosul general Guiderian, care va conduce ofensiva Panzerelor în Franţa, în 1940. Tot în U.R.S.S. este reconstituită clandestin viitoarea Luftwaffe şi experimentate primele avioane de vânătoare-bombardier. În sfârşit, tot aici, şi tot clandestin, armata germană pune în aplicare manevre care duc la inventarea unor noi tehnici de luptă şi la elaborarea unei doctrine de război aerian, ce îşi vor da intreaga măsura a eficacităţii în timpul atacului împotriva Poloniei, în 1939, a Franţei, în 1940, şi chiar a Ununii Sovietice în iunie 1941. La 15 august 1939, ora 4.30, von Schulenberg primeşte o telegramă „f.f. urgentă" din partea ministrului afacerilor externe al celui de-al treilea Reich, von Ribbentrop, care îi cere să se prezinte fără întârziere la Molotov, pentru a-i citi acest comunicat surprinzător: „Evoluţiile din ultimul timp par să indice faptul că anumite divergenţe de concepţie ideologică nu exclud existenţa unor relaţii rezonabile între cele două state, nici restabilirea unei colaborări amicale de tip nou. Spaţiile vitale ale Germaniei şi Rusiei se învecinează, iar nevoile lor naturale sunt aceleaşi. Guvernul Reich-ului consideră că nu există, între Marea Baltică şi Marea Neagră nici un aspect care să nu poată fi reglat spre deplina satisfacţie a celor două părţi. Printre aceste chestiuni se numără mai cu seamă Marea Baltică, regiunea Balticii, Polonia, Sud-Estul Europei etc. Nu încape îndoială că politica germano-sovietică a ajuns azi la o răscruce istorică. Deciziile privitoare la politica ce va fi urmată, în viitorul imediat, de către Berlin şi Moscova, vor marca hotărâtor, timp de generaţii, natura relaţiilor dintre poporul german şi popoarele Uniunii Sovieticie. În lumina experienţei trecutului, guvernelor Reich-ului şi al

(continuare în pagina 6)

(urmare din pagina 5)

U.R.S.S. trebuie să le fie limpede ca lumina zilei că democrațiile capitaliste occidentale sunt duşmanul implacabil atât al Germaniei național-socialiste, cât şi al Uniunii Sovietice. Diferendele dintre [Polonia şi Germania] ar putea lua o turnură care le-ar priva pe cele două guverne [german şi sovietic] de posibilitatea restabilirii prieteniei germano-sovietice, şi, poate, de rezolvarea de comun acord a chestiunilor teritoriale din Europa de Est. În consecință, conducătorii celor două țări nu ar trebui să lase lucrurile la voia întâmplării ci să acționeze la momentul oportun", (NSR, 1948). Prin urmare, von Ribbentrop solicită o întrevedere directă, la Moscova, cu Molotov şi mai ales cu Stalin. În fața unor propuneri atât de atrăgătoare, Molotov se arată gata să semneze un pact de neagresiune. Pe 17 august, ora 1.00, von Ribbentrop confirmă acordul Berlinului şi adaugă că Fuhrer-ul este foarte grăbit, din cauza faptului că, „de la o zi la alta, pot avea loc incidente serioase", cu Polonia (NSR, 1948). Drept răspuns, Molotov se declară gata să-l primească pe ministrul de externe al Reich-ului, investit cu toate puterile, cu condiția să fie prevăzută, în acelaşi timp cu pactul, şi „încheierea unui protocol special care ar preciza interesele părților semnatare cu privire la anumite chestiuni de politică externă şi ar fi parte integrantă a pactului. În paralel, dezamorsează şi problema opozițiilor ideologice, explicând că „princicipiul coexistenței pacifice a diferitelor regimuri politice este un principiu de mult stabilit al politicii externe a Uniunii Sovietice." (NSR, 1948). De câteva zile, fuseseră reluate la Moscova negocierile dintre şeful Armatei Roşii şi de delagațiile militare franceză şi engleză. Dar Stalin era deja hotărât. La 19 august, el le explică membrilor Biroului politic: „Dacă semnăm cu Franța şi cu Anglia un pact de asistență reciprocă, Germania va renunța cu siguranță la Polonia şi va căuta un modus vivendi cu puterile occidentale. Războiul va fi evitat, dar după aceea evenimentele ar putea lua o turnură periculoasă pentru U.R.S.S. Dacă acceptăm propunerea Germaniei, cu privire la încheierea unui pact de neagresiune, aceasta va ataca în mod clar Polonia, ceea ce va duce, inevitabil la intervenția Franței şi a Angliei. Europa va cădea atunci pradă dezordinii şi unor grave tulburări. În aceste condiții, vom avea mari şanse să stăm în expectativă şi să intrăm în război atunci când acest lucru va fi avantajos pentru noi". (J. Rossi, 2000). Prin urmare, Stalin era perfect conştient că semnarea pactului cu Germania va duce la declanşarea imediată a războiului. Pe 21 august, la ora 00:45, von Schulenburg, primeşte de la von Ribbentrop o telegramă ultrasecretă prin care i se cere să se ducă imediat la Molotov, pentru a-i înmâna un mesaj personal de la Adolf Hitler, pentru Iosif Stalin. Concret, Hitler, îl anunță pe „domnul Stalin" că Germania va declara război Poloniei, că este de acord cu protocolul cerut de sovietici, dar că va trebui ca von Ribbentrop să fie primit la Moscova pe 22, sau cel mai târziu pe 23 august. În aceeaşi zi, Stalin acceptă. La 23 august, von Ribbentrop aterizează la Moscova, unde încep imediat discuțiile. Stalin conduce negocierile şi începe printr-un tur de orizont, cu privire la relațiile Germaniei cu Japonia, Turcia, Italia, Anglia şi Franța, înainte de a aborda fondul problemei: împărțirea Europei Centrale şi de Est. Von Ribbentrop confirmă că atacul împotriva Poloniei este iminent. Conform tradiției sovietice, înainte de a se despărți, participanții la discuții toastează. Intervenția lui Stalin este grăitoare: „Ştiu cât de mult îşi iubeşte națiunea germană Fuhrer-ul. Prin urmare, aş vrea să beau în sănătatea acestuia". (NRS, 1948). Pactul de neagresiune, însoțit de faimosul protocol secret, este asfel semnat. Primul punct al acestuia priveşte regiunea Balticii: „În eventualitatea unei amenajări teritoriale şi politicii efectuate în zona statelor baltice (Finlanda, Estonia, Letonia şi Lituania), frontiera de nord a Lituaniei va constitui limita sferelor de influență ale Germnaniei şi Uniunii Sovietice" (NRS, 1948). Prin urmare, celelalte trei state aveau să-i revină lui Stalin. Al doilea punct priveşte Polonia: „În eventualitatea unei reamenajări teritoriale şi politice a teritoriilor aparținând statului polonez, sferele de influență ale Germaniei şi Uniunii Sovietice vor fi delimitate aproximativ de linia râurilor Narev, Vistula şi San. În funcție de evoluțiile politice ulterioare, se va vedea dacă interesele celor două țări implică păstrarea unui stat polonez independent, precum şi eventualul contur ale granițelor acestuia. În orice caz, această problemă va fi rezolvată în urma unui acord amical" (NRS, 1948). Astfel este parafată, în doar două rânduri, o nouă împărțire a Poloniei.

Ucraina, parte a puterii sovietice prin pactul încheiat, îşi extinde puterea peste teritoriile româneşti de la Cernăuţi şi până la graniţa poloneză

Ultimul punct al protocolului subliniază interesul Uniunii Sovietice pentru Basarabia, provincia estică a României, şi dezinteresul politic al Germaniei cu privire la Europa de Sud-Est. În timp ce această răsturnare de situație provoacă stupefacția cancelariilor europene, la 1 septembrie Germania atacă Polonia, declanşând automat cel de-al Doilea Război Mondial. Aceasta fusese oare dorința lui Stalin atunci când a ordonat semnarea pactului Ribbentrop-Molotov? Scopul declarat al acestui pact era, din punctul de vedere oficial al Germaniei, ca cel de-al Treilea Reich să-şi asigure flancul estic în perspectiva iminentei invadări a Poloniei, petrecută, de altfel, cu o săptămână mai târziu, la 1 septembrie 1939. Pe de altă parte, Uniunea Sovietică voia să câştige timp, să prevină temporar o invazie germană, întrucât Armata Roşie avea prea puțini ofițeri superiori, după executarea multora dintre ei din ordinul lui Stalin, în frunte cu mareşalul Tuhacevski, sub pretextul unui complot imaginar. În realitate, ambele țări agresoare voiau să se asigure, cel puțin oficial, că vor avea spatele „acoperit" în procesul expansionist de împărțire în două a ceea ce rămăsese neocupat şi/sau neîmpărțit din Europa. Cruzimea şi cinismul celor doi dictatori, Hitler şi Stalin, s-au repercutat timp îndelungat, prelungind cel de-al Doilea Război Mondial cu Războiul Rece şi cu scindarea Europei în două prin Cortina de fier între anii 1945-1989. În aceşti 45 de ani, Europa Occidentală a progresat prin practicarea democrației şi a economiei libere în toate țările aflate la vest de Cortina de fier, în timp ce Europa de est, aflată la est de Cortina de fier, a avut parte de regimuri totalitare mai dure sau mai puțin dure, dar toate aservite Kremlinului, şi cu economii centralizate, de stat.

Protocolul adiţional secret (nepublicat)

În cazul unor expansiuni teritoriale şi/ sau politice în teritoriile aparținând statelor baltice (Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania), frontiera nordică a Lituaniei va reprezenta frontiera sferelor de interese, atât pentru Germania, cât şi a Uniunii Sovietice. În legătură cu aceasta, interesul Lituaniei față de teritoriul Vilno este recunoscut de ambele părți.În cazul unor expansiuni teritoriale şi/sau politice în teritoriilor aparținând Poloniei, sferele de interese, atât ale Germaniei, cât şi ale Uniunii Sovietice, vor fi delimitate aproximativ pe linia râurilor Narev, Vistula şi San. Problema dacă interesul ambelor părți face ca menținerea unui stat polonez independent să fie dorit şi modul în care vor fi trasate frontierele acestui stat poate fi determinată în mod definitiv numai în cursul evenimentelor politice ulterioare. În orice caz, ambele guverne vor rezolva această problemă pe calea înțelegerii prieteneşti între Germania şi Rusia (Uniunea Sovietică). Referitor la Europa de sud-est, partea sovietică îşi accentuează interesul pentru Basarabia. Partea germană îşi declară totalul dezinteres față de acest teritoriu, deci nu are obiecții față de eventuale schimbări de graniță în favoarea Uniunii Sovietice; Acest protocol va fi considerat de ambele părți ca strict secret.

Teoria „spaţiului vital" şi cea a „revoluţiei mondiale"

Semnarea Pactului şi aplicarea lui a avut grave repercusiuni asupra lumii. A început Al Doilea Război Mondial, cu un tribut de sânge nemaiîntâlnit în istorie, cu distrugeri irecuperabile ale unor valori universale, cu suferințe inimaginabile, cu pârjolirea unor întinse teritorii din Europa, Asia şi Africa, cu desființarea unor state şi uciderea în masă a unor populații nevinovate. Hitler şi-a dorit războiul pentru obținerea aşazisului spațiu vital („Lebensraum"), a supremației în Europa şi dincolo de hotarele acestui continent. Stalin l-a vrut şi el pentru declanşarea utopicei revoluții comuniste mondiale, asemănător acelui spațiu vital german. Deosebirile ideologice n-au constituit un obstacol în calea apropierii celor două regimuri politice, deşi anterior încheierii pactului, URSS şi Germania nazistă se criticaseră reciproc cu vehemență. Între cei doi dictatori – Stalin şi Hitler – a existat o stranie fascinație reciprocă, deşi, la nivelul propagandei, regimurile lor s-au criticat cu înverşunare. Dacă însă regimul lui Hitler se manifesta direct față de obiectivele sale, Stalin avea asociată Internaționala a III-a Comunistă. Internaționala, deşi obedientă față de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi de guvernul de la Kremlin, era portița prin care încerca săşi ascundă reala sa politică externă. Stalin afirma mereu că politica guvernului este una şi cea a Internaționalei este alta, când, în realitate, între cele două organisme nu era nici o deosebire privind intenția declanşării revoluției comuniste mondiale. Regimurile instaurate în Rusia sovietică şi în Germania național-socialistă erau, în general, antidemocratice, dictatoriale şi totodată erau în particular, ostile regimurilor democratice din Occident. O motivație a apropierii dintre cele două regimuri totalitare este însuşi Tratatul de pace de la Versailles, atât Germania fascistă, cât şi Rusia sovietică considerându-se victime ale tratatului.

Sistemul decoraţiilor militare şi civile trebuie să stea în atenţia activităţii parlamentare

Decorațiile militare şi civile ocupă un loc important într-o ştiință sau disciplină numită „faleristica", aceasta ocupându-se de studiul modului în care decorațiile au contribuit esențial la imboldurile privind dezvoltarea ştiințelor militare şi ulterior, cele civile. Pentru a înțelege, prezentăm câteva date privind decorațiile. Decorațiile sunt semne distinctive care se conferă persoanelor sau instituțiilor care au acumulat merite deosebite în serviciul patriei în timp de pace, dar mai cu seamă în timp de război. După 1920, la terminarea primului război mondial, decorațiile au reprezentat una dintre formele speciale de promovare a „instituției Cultul Eroilor". De ce s-a înființat această instituție girată de însăşi Regele Ferdinand ca o apreciere a marii jertfe făcută de armata română prin soldații săi, ofițerii, generalii şi amiralii, sau chiar de persoane civile, la marele război care a condus în final la întregirea statalității României. Personal, Regele Ferdinand a decorat după anul 1920, cca. 400 de participanți la primul război mondial, a decorat 50 de regimente şi chiar 50 de personalități militare care au sprijinit armata română în obținerea independenței. Decorațiile au un ritual bine definit, ele reprezintă un simbol şi o prețuire privind fapte de vitejie uneori plătite cu viața, cu precădere de cei care s-au aflat în prima linie a războaielor. Sistemul de decorații nu este propriu doar românilor. Cu aproape 3000 de ani înainte de Christos, în țări precum: Mesopotamia, Egipt, India, Creta, China şi mai târziu după înființarea statului american, au promovat intens sistemul decorațiilor ca un mod de recunoaştere publică vizibilă asupra unor fapte care ridică pe purtător deasupra celorlalți cetățeni ai țării respective. Chiar din antichitate, la jocurile olimpice greceşti, învingătorii erau cinstiți şi prețuiți prin acordarea unei cununi din frunze de laur şi o ramură de măslin, ştiindu-se că măslinul este un arbore sacru, aparținând în mitologie de zeii Olimpului: Cea mai importantă manifestare a portului decorațiilor au dezvoltat-o romanii pentru motivarea comandanților şi soldaților, pentru vitejia şi sacrificiul pe câmpul de luptă. În atare situație, prin purtarea decorațiilor al vedere, societatea impune respect penrtu un act voit făcut de cel care îl poartă, care merită prețuirea cetățenilor. În decursul vremurilor, decorațiile au căpătat diverse denumiri de „ordin" şi de „cavaler", amintind în acest sens „Ordinul Cavalerilor Imperiului Timpuriu" care există şi în prezent. Împăratul Carol cel Mare, cu 800 de ani î.Ch. înființează în Germania „Ordinul Vulturul Negru". Sigur, cei interesați, pot consulta cartea lui Dorel Bahrim apărută în anul 2000 în care sunt prezentate atât modul de purtare a decorațiilor, cât şi denumirea lor destul de bogată. Există la orice stat reguli imperative privind purtarea decorațiilor care pot fi naționale şi internaționale, semne distincte cu precădere cele militare care sunt purtate cu mare respect de persoanele cărora li s-a atribuit aceste decorații. Sigur că în sistemul național de decorații, acesta cuprinde: decorații militare de război şi decorații de pace, iar al treilea sunt semne onorifice. Acestea pot fi purtate atât de militari, de funcționari publici, de parlamentari. Acesta este lucrul pentru care am ținut neapărat să facem cunoscut publicului, de toate categoriile, faptul că există o mare cinste privind purtarea însemnelor sau decorațiilor, acestea fiind un merit al muncii şi eforturilor depuse de o persoană în timp de război cât şi de pace. În acest context, facem propunerea ca să se activeze în Parlamentul României legea privind sistemul decorațiilor şi la sfârşitul fiecărui mandat un număr limitat de parlamentari după o justă analiză a perioadei de 4 ani cât a îndeplinit funcția publică, să fie „meritoriu remunerat" prin purtarea unei decorații. Acest lucru trebuie să se facă şi în cadrul militarilor, cu precădere, când fiecare soldat până la general, la terminarea misiunii, prin ieşirea la pensie din diferite motive obiective, să i se poată înmâna o decorație sau ordin distinct. Acest lucru trebuie să se facă de asemenea într-un mod foarte limitat, când un număr limitat din cei aproape 3-4 mii de primari, la terminarea mandatului, pentru modul în care a gospodărit comunitatea, şi prin modul în care a servit-o cu inteligență şi credință, să primească din partea primului ministru, o decorație sau un ordin sau o panglică. Prin acest lucru, mândria personală de vitejie, curaj şi inteligență, poate determian purtătorului acestei distincții, să muncească mai mult, să se dedice funcției publice conform jurământului, până la sacrificiul vieții.

D.B.

Conducerea UE „schimbă macazul" pentru România

România Europei cu mai multe viteze

„Voi românii sunteţi doar o colonie de proşti"! Staţi mai după colţ!

Este mare vânzoleală prin Europa. Motivul: începerea procedurilor de ieşire a Regatului Unit al Marii Britanii din structurile Uniunii Europene ca urmare a rezultatelor scrutinului pe această temă de anul trecut (BREXIT). Problema nu este, ce-i drept, una simplă fie şi numai pentru că ea nu s-a mai produs până acum, dar şi pentru că, luate separat, nu în toate ţările Regatului Unit concluziile au fost de ieşire ci, chiar, în Scoţia, spre exemplu, concluzia era de rămânere. Pe de altă parte, nici pentru restul ţărilor membre ale U.E. nu este o chestiune banală şi nici fără urmări, deloc confortabile. Nu ştiu dacă ideea de ieşire venită, să zicem, din partea Luxemburgului sau a României (de ce nu?) ar fi creat aceleaşi tulburări, dar ieşirea Regatului Unit poate dezechilibra din multe puncte de vedere liniştea, şi aşa precară, din sânul Uniunii, chit că Marea Britanie nu făcea parte din Grupul Euro. Acum, când zarurile, putem spune, au fost aruncate şi apele sunt încă agitate, mai marii Europei caută soluţii de viitor care să potolească vârtejurile de moment. În aceste eforturi, preşedintele Comisiei Europene a ieşit la rampă cu un discurs programatic în care a avansat trei sau patru variante tactice pentru rezolvarea unei orientări strategice cu bătaie cel puţin medie. Una dintre aceste variante, expusă de domnul Jean-Claude Juncker este şi aceea a unei Europe cu mai multe viteze. Ce înseamnă asta? Ei bine, asta înseamnă (vulgar spus) că ţările membre care au un nivel ridicat de dezvoltare să-şi continue ritmul, iar cele care sunt la un nivel inferior să-şi conserve propriile realizări şi să se orienteze spre ritmuri mai domoale, în umbra de sprijin a celor de la viteza întâia. Se înţelege că România se vede, deja, „aruncată" către grupul celei de a treia sau a patra viteze, undeva tot la periferia Europei, la mila celor bogaţi. Din nefericire, dacă alte ţări care au perspectiva vitezei a doua sau a treia au deja o voce ce se aude în Europa, noi, cu conducătorii noştri obedienţi şi obişnuiţi cu plecăciunile nu reuşim nici să ne facem simţită măcar prezenţa, nici decum dorinţa ca să nu spun pretenţia precum o fac Polonia sau Cehia sau Ungaria şi chiar Slovacia, Cipru, Croaţia ş.a. Este, în ce mă priveşte, momentul pentru noi să încercăm o retrospectivă istorică şi un bilanţ al devenirii ori al scăderii. La sfârşitul celui de al doilea război mondial, „prin înţelegerea părţilor", ca să spun aşa, România a fost alocată sferei de influenţă a Uniunii Sovietice şi, pe cale de consecinţă, am apucat-o, volens-nolens, pe calea comunismului leninisto-stalinist. Nu ştiu cum ar fi fost pentru România să fi fost lăsată în cealaltă zonă, cea a Europei Centrale şi beneficiare a Planului Marchall. Dar ştiu ce s-a întâmplat cu România cea ajunsă în sfera sovietică de influenţă. La sfârşitul războiului, România era o ţară dezorientată, cu distrugeri materiale uriaşe şi cu pierderi semnificative de vieţi omeneşti rămase jertfe pe câmpurile de luptă provocate mai mult de răfuielile altora decât de interesele noastre. Un recensământ antebelic (1937-1938) arăta o Românie agrară slab dezvoltată, fără industrie, cu o cifră îngrijorător de crescută a analfabetismului, fără un sistem sanitar echilibrat, lipsită de sisteme de comunicaţie moderne sau modernizate, cu o situaţie locativă mai mult decât precară la oraşe şi la limita civilizaţiei la sate. Ideile propagandistice cu care noile orânduiri au capacitat populaţia obosită şi dezorientată a ţării au creat o emulaţie nicicând bănuită, dezvoltând mari şantiere naţionale pentru infrastructură feroviară sau rutieră, s-a pornit spre o dezvoltare industrială şi o agricultură mecanizată, spre o organizare globală a sistemului sanitar şi a aşezămintelor de cultură. Este simplu şi la îndemână acum să criticăm şi chiar să minimalizăm tot ce s-a făcut în acei ani luând mereu în discuţie şi comparaţie nivelul din stânga hărţii Europei. În ce mă priveşte, văzând cam ce s-a întâmplat şi ce se întâmplă cu România ajunsă în familia acestei părţi stângi a hărţii, am mari rezerve că noi am fi ajuns să cunoaştem o altă viaţă decât aceea arhaică în care ne-a prins a doua conflagraţie mondială a secolului. Am mai spus-o cândva în scris, o mai spun şi acum, stadiul în care, în 1990 am purces-o noi spre familia vesteuropeană a fost unul complet diferit de cel al sfârşitului celui de al doilea război mondial. România anului 1990 avea o industrie consolidată ce nu aştepta decât un impuls de modernizare pentru a fi şi performantă. România avea la acel moment un sistem de irigaţii în plină dezvoltare şi o bază materială a mecanizării în agricultură la care locuitorii satelor anului 1945 nici nu puteau înţelege că este posibil să fie, măcar pe bucăţi, reală, nicicum posibilă.

„Cotropitorii UE" ne-au furat fabricile şi uzinele pentru care am suferit de foame şi frig în valoare de peste 4000 miliarde de dolari

Dacă la finele războiului România avea cel mult trei-patru şosele asfaltate, nici una magistrală, România anului 1990 avea o reţea rutieră naţională destul de dezvoltată şi cu perspective de modernizare la nivel de autostrăzi (era în construcţie autostrada Bucureşti-Constanţa, era aprobat proiectul japonez al segmentului de autostradă Bucureşti-Braşov). România anului 1990 benefecia de o reţea dezvoltată de căi ferate, majoritatea electrificată, beneficiară de material rulant modern produs în totalitate în ţară, atât pentru marfă, cât şi pentru pasageri. Dacă în 1945 majoritatea populaţiei satelor şi mare parte din populaţia oraşelor abia ştia să se iscălească, la nivelul anului 1990 România dispunea de o reţea dezvoltată de învăţământ, de toate gradele şi de toate specializările, analfabetismul fiind o noţiune numai de trecut istoric. Acelaşi lucru se putea spune despre reţeaua sanitară şi de protecţie igienico-sanitară. Nu mă jenez să spun că România anului 1990 era deja o ţară industrial-agrară dezvoltată care nu necesita decât câteva infuzii sectoriale de retehnologizare şi de know-how pentru a fi direct inclusă în concertul ţărilor dezvoltate ale Europei, România fiind, lucru pe care deobicei, conducătorii politici de azi se şi ruşinează să amintească, deţinătoare de pieţe pro-

prii de desfacere în mai toate zonele globului pământesc. Toată această dezvoltare a României s-a făcut, ce-i drept, în cadrul cooperării internaționale în contextul participării la Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (CAER), la nivelul de dezvoltare tehnologică al acestuia, pornind de la „celebrele“ sovromuri, germenii de formare a primelor entități industriale, de mecanizare agricolă, de dezvoltare a transporturilor şi comunicațiilor de toate felurile, dar, ce-i drept, şi de spoliere de către „fratele“ cel mare. Important de spus însă că România a avut, în acei ani, conducători politici (poate nu aşa de „inteligenți“, poate nu aşa de „şcoliți“ ca cei de după 1990) care au ştiut să spună „stop“ şi să apere interesele naționale chiar din primii ani ai deceniului al şaptelea, la numai aproape douăzeci de ani de la încheierea războiului.

Egalitatea între statele UE... mai puţin pentru... „căţeii români şi bulgari“

Din 1964, momentul respingerii hotărâte a planurilor de dezvoltare globală a țărilor sistemului socialist european impus de Moscova, România s-a dezvoltat cu forțe proprii şi pe bază de colaborări pe principii de egalitate cu celelalte țări socialiste şi cu ieşiri, din ce în ce mai curoajoase spre colaborări cu țări ale Europei apusene sau din extremul orient. Nebunia care-l cuprinsese pe preşedintele de atunci al țării, conducătorul partidului unic, spre sfârşitul deceniului nouă, în ce mă priveşte o pun pe seama tacticilor războiului rece folosite de forțele care au dus la prăbuşirea întregului sistem. Tocmai de aceea susțin că o pace înțeleaptă între cele două mari forțe ce se contrapuneau în acel nevăzut război ar fi fost infinit mai benefic pentru întreaga lume, atât pentru cei învinşi (sistemul socialist), cât şi pentru cei victorioşi, (sistemul capitalist, fie şi numai prin liniştirea punctelor fierbinți din diverse zone ale lumii în care valori inestimabile, vestigii istorice de neînlocuit şi mii de vieți omeneşti au pierit şi pier aberant pe motivații barbare.

Apariţia „capitalismului proletar“, distrus până la urmă de americani, prin DNA

Şi care, până la urmă, a fost câştigul cu care s-a ales România după 1989? Primul câştig a fost, de departe, pluripartidismul. Acesta a creat iluzoria impresie de democrație. Să nu uităm însă că, chiar de la început, au fost „iluştrii“ formatori de opinie care au definit democrația ca dreptul de a da cu „huo!“ (vă mai amintiți de democratul Liiceanu, cel cu apelul la lichele de parcă îi era frică să nu i-o ia altul înainte dezvăluind-ul şi pe el printre ele) şi, din păcate, până în ziua de azi aceasta a rămas, se pare, definiția şi cert expresia democrației de la noi, fie că se manifestă în stradă, fie că se manifestă în Parlament. Din păcate se pare că a fost mai greu să se înțeleagă definiția transmisă de domnul Rațiu, preluată de celebrul Churchill şi anume aceea că „mi-aş da ani din viață să poți să te exprimi diferit de mine“. De aici încolo câştigurile au fost numai distribuite. Primii care au câştigat au fost cei care începuseră să fie deranjați de existența României pe anumite piețe şi pentru aceasta au profitat de degringolada imediat succesivă momentului 22 decembrie 1989 pentru a ne scoate definitiv de pe acele piețe. Apoi, prin ipocrita campanie de privatizare, au câştigat cei care au orchestrat vânzările pe nimic şi pe parandărături a unităților industriale din România transformându-le apoi în mormane de fiare vechi, nici acelea prelucrate în combinatele româneşti transformate şi ele în materie primă pentru oțelăriile altora. Au mai câştigat fermierii din alte țări unde, culmea, nu se găsesc condițiile pedoclimatice atât de favorabile de la noi, dar care au scos de pe piețele noastre (prin sprijinul subvențiilor de stat) produsele bieților țărani români uitați de propriul lor stat.

România anului 2017 este o ţară fără constituţie şi cu un preşedinte şi prim ministru impus de Germania. Oare până când?

România este astăzi o simplă piață de desfacere fără o clasă muncitoare, fără o structură agrară competitivă, ci doar de subzistență. O țară în care singurele sau aproape singurele locuri de muncă se mai găsesc în sistemul de achiziții şi vânzări în unități cu capital străin. Ca elemente de bilanț mai putem adăuga distrugerea industriei româneşti de produse farmaceutice şi a industriei petrochimice, domenii în care puteam fi, şi în noile conjuncturi, lideri, dacă viața noastră politică ar fi intrat pe mâini de bărbați de stat destoinici şi cu iubire de țară şi pentru care țara este sinonimă cu patria. În România de azi şi-au reafirmat prezența boli ce în epoca trecută fuseseră eradicate. Suntem acum aproape la nivelul antebelic de lipsă de igienă la sate dar şi în periferiile marilor şi chiar ale mai micilor oraşe. Creşte alarmant rata analfabetismului şi rata şomajului. România nu mai are oameni calificați nici măcar pentru meserii tradiționale, dar nici locuri de muncă în stare să absoarbă măcar bruma de forță de muncă rămasă încă amatoare de activități ocupaționale. Ne confruntăm acum cu un fenomen de exod cum numai epoca de ieşire din feudalism l-a mai cunoscut. Nu garantează nimeni succesul de viață al migranților dar fenomenele succesive ale acestui fenomen sunt jalnice şi prea adesea tragice şi cu bătaie lungă, conducând la o alienare pe scară mare a tineretului. Aşadar, punând fața în față anul 1945 cu anul 1990, concluziile sunt net în favoarea anului 1990, an în care România dispunea de mijloace şi resurse, atât materiale, cât şi umane şi spirituale. Un an cu o stare şi o situație care, bine sprijinite şi corect gospodărite ar fi putut să conducă la saltul către care România spera dar pentru care, se părea, nu mai avea suflu. Punând, pe de altă parte, față în față anii 1990 cu anul 2017, an de tulbureală structurală şi strategică a Uniunii Europene, constatăm că favorabil este tot anul 1990. Şi asta pentru că acum, în 2017, România apare ca o țară fără viitor, fără perspective. România nu ştie, la nivelul acestui an, către ce se îndreaptă. Populația României este într-o îngrijorătoare de letargică dezorientare, de-ți vine să spui că ne-am întors la nivelul anului 1945! Mijloacele de infrastructură din orice domeniu au dispărut aproape în totalitate, iar resursele sunt, aproape în totalitate, pe mâini străine: fie vândute pe nimic, fie concesionate, fie abandonate. La nivelul anului 2017 vorbim de mari mase de analfabeți, de o stagnare a proceselor de cultură, o vulgarizare a artelor şi o tendință criminală de denaturare sau anulare a istoriei de neam şi de țară. La nivelul anului 2017 România se zbate cu o agricultură de subsistență, inferior mecanizată, lipsită de sisteme de irigații, fără sisteme de protecție în fața calamităților (inundații, secete, pandemii). Iar lucrul cel mai grav este că România de azi, România anului 2017 este o țară dezbinată în care ura şi frustrările domină viața politică cu efecte dezastruoase în administrarea țării. România de azi, România anului 2017 este, ne place sau nu să o recunoaştem, o paria în context european şi cu o politică dezastruoasă (imbecilă) de bunăvecinătate încât putem spune că nu mai avem în jur nici un prieten încât însă-şi Marea Neagră a început să ne răpească plajele, porturile, valurile... Ce va fi şi cum vom vorbi despre România celor 100 de ani la 1 decembrie 2018? Tare mă tem că mai trist decât (n-am vrut dar aşa a ieşit) acum, la nivelul anului 2017...

VICTOR VERNESCU

Vinovaţii fără vină, capitaliştii români stau la închisoare ilegal, condamnaţi politic

Am început de mai bine de cincisprezece ani să ne obişnuim cu un termen ce cândva era titlul şi conţinutul unui cântec de succes: „Vinovaţii fără vină”. Numai că în acel cântec era vorba despre unii care nu aveau, în adevăr, vreo vină şi de aceea cereau să se facă lumină, în timp ce acum, este vorba de vinovaţi cu vină pentru care nu se vrea a se face lumină. Un exemplu grotesc în acest ultim caz a fost discursul de patuzecişipatru (nu, nu de mucenici, ci) de minute al domnului Tudorel Toader, „ultraprofesionistul” ministru al justiţiei din guvernul Sorin Grindeanu. La prestigiul domniei sale, despre care media de toate culorile ne bombardase zi de zi şi ceas de ceas, te-ai fi aşteptat ca acesta să aibe şi curajul opiniei şi al deciziei care să-l facă nu numai opac, dar şi nevulnerabil la vreo formă de influenţă exterioară (exterioară de sistem, de politic, de România). Numai că n-a fost să fie. Cauza pe care domnul ministru o avea de rezolvat era nu uşoară, după propria-mi opinie, ci chiar foarte uşoară. Pentru că greul, adevăratul greu îl făcuse Curtea Constituţională: scoaterea la suprafaţă a conflictului de interese provocat de Direcţia Naţională Anticorupţie în dorinţa sa de a răspunde cu obedienţă la ordinele preşedintelui (chit că nu mai este Traian Băsescu acesta, ci Klaus Werner Iohanis, cel ce se dovedeşte a fi, nimic altceva decât aceeaşi Mărie dar cu altă pălărie), sau în pretenţia de a-şi arăta muşchii de «cea mai cea» forţă din stat, trecând peste preceptele statului de drept ce curg, cum spuneam într-o altă discuţie, încă de dinainte de Machiavelli.

Ministrul Justiţiei trage o concluzie de penalitate a activităţii DNA

În cele patruzecişipatru de minute domnul ministru (fost profesor, fost rector, fost judecător la CCR, fost..., ce mai, mare, mare specialist, tobă de carte şi monument de corectitudine) a repetat, în versiune personală, motivaţiile şi acuzele Curţii Constituţionale, neaducând, ce-i drept, nici un alibi pentru DNA şi personal doamnei(domnişoarei) Codruţa Kővesi sau domnului procuror general, considerând, probabil, că astfel va convinge pe toată lumea de corecta sa apreciere, înalta sa competenţă şi imperturbabila sa intransingenţă pusă în slujba adevărului şi numai al adevărului. A început domnia sa, domnul ministru, spunându-ne că CCR a „constatat că a existat/există un conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie şi Guvernul României, generat de acţunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie de a-şi aroga atribuţia de a verifica legalitatea şi oportunitatea unui act normativ, respectiv Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.13/2017, cu încălcarea competenţelor constituţionale ale Guvernului, şi ale Parlamentului, prevăzute de art.115 alin.(4) şi (5) din Constituţie, respectiv ale Curţii Constituţionale, prevăzute de art.146 lit.d) din Constituţie”. Ei bine, aici se putea opri întregul discurs şi să treacă la concluzii care, în situaţia în care vinovăţia era deja constatată şi vinovatul identificat nu putea fi decât aceea de stabilirea unei sancţiuni, fie ea şi numai un simplu avertisment sau chiar descalificare urmată de destituire, culpa fiind aşa de clară şi de mare încât ar fi permis şi pe una şi pe cealaltă. Dar nu, domnul ministru a ţinut, ca o vedetă (în postura căreia se pare că-i face plăcere să se etaleze fie şi numai în felul în care-şi poartă paltonul sau pardesiul ce-o fi el) şi să ne spună că „am procedat, în calitate de ministru al justiţiei, la evaluarea activităţii procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr, precum şi a procurorului general al DNA, doamna Laura Codruţa Kővesi”. i iarăşi vin şi spun că, ştiind ce concluzie va emite din înalta sa apreciere, în locul domniei sale m-aşi fi abţinut să spun aceste lucruri şi numai pentru faptul de a nu cădea în ridicol. Se pare însă că a ajuns la modă ca oamenii ce ocupă funcţii cu rezonanţă în ţara noastră să nu mai aibă simţul ridicolului. i dacă această lipsă la un actor este chiar filonul talentului propriu, la ceilalţi este, de ce să nu o recunoaştem, o mizerabilă butaforie şi un păcat de neiertat. Ne mai spunea domnul ministru (parcă obsedat de ideea de a acoperii cele 44 minute în cap, cu voinţa, poate de a intra şi domnia sa în rândul martirilor făcându-ne să sărbătorim anual la 9 martie 45 şi nu 44 mucenici) că Scopul evaluării a fost acela de a determina, prin prisma constatărilor Curţii Constituţionale, a efectelor pe care decizia acesteia le produce, conduita de urmat pentru ministrul justiţiei, dat fiind rolul săau constituţional, consfinţit prin art. 132 din Legea fundamentală care, referindu-se la statutul procurorilor, stabilit în alin.(l) faptul că „Procurorii desfăşoară activitatea potrivit principiului legalităţii, al imparţialităţii, al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiţiei”. (S-a acoperit astfel, domnul ministru, de posibilitatea ca să nu devină şi domnia sa subiect de anchetă al doamnei Kővesi?). i continuă cu mare grijă şi prevenţie domnia sa vorbindu-ne despre „necesitatea unui demers de evaluare, inclusiv prin solicitarea de informări în sensul textului legal citat, respectiv al realizării unor întâlniri punctuale în scop de informare, de către ministrul justiţiei cu procurorul general al Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, precum şi cu procurorul şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie”. Această necesitate, ne spune ministrul, „a fost determinată de puternica reacţie publică ce a urmat pronunţării şi publicării Deciziei nr.68 din 27 februarie 2017 a Curţii Constituţionale. Soluţia pe care Curtea Constituţională a pronunţat-o cu acel prilej, de constatare a unui conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie Directia Naţională Anticorupţie şi Guvernul României, s-a fundamentat pe o serie de considerente care au evidenţiat, într-un mod cu impact public semnificativ, gravitatea actelor de încălcare a legii fundamentale de către autoritatea care a generat acest conflict, anume Ministerul Public Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie. *Or, într-un stat de drept, nici o persoană, nicio autoritare, nu sunt mai presus de lege, iar încălcarea principiilor care stau la baza ordinii constituţionale trebuie să fie urmată de declanşarea mecanismelor constituţionale şi legale care să conducă la reaşezarea echilibrului constituţional*”. i iar stai şi te întrebi, de ce mai era nevoi să bată apa-n piuă şi să consume răbdarea cetăţeanului care aştepta cu nerăbdarea concluzia? Dar nu, domnul ministru parcă se justifică (din vedetism sau din prudenţă?) continuând: „In esenţă, Curtea (Constituţională) a reţinut că, în cauză, Ministerul Public, ca parte a autorităţii judecătoreşti, s-a considerat competent să verifice oportunitatea şi respectarea procedurii legislative şi, implicit, legalitatea adoptării ordonanţei de urgenţă a Guvernului. O astfel de conduită echivalează cu o încălcare gravă a principiului separaţiei puterilor în stat, garantată de art. 1 alim (4) din Constituţie, deoarece *Ministerul Public nu doar că îşi depăşeşte atribuţiile prevăzute de Constituţie şi de lege, dar îşi arogă atribuţii ce aparţin puterii legislative sau Curţii Constituţionale.* In activitatea sa de interpretare şi aplicare a legii, procurorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul şi litera legii, între exigenţele de redactare şi scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competenţa de a se substitui autorităţilor competente în acest domeniu. Obligaţia care incumbă procurorilor derivă direct din normele constituţionale ale art. 131 din Constituţie, potrivit cărora, în activitatea judiciară, ei reprezintă interesele generale ale societăţii, apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor. Mai spune domnul ministru în lunga sa argumentare că *Direcţia Naţională Anticorupţie şi-a arogat competenţa de a efectua o anchetă penală într-un domeniu care excedează cadrului legal, ce poate conduce la un blocaj instituţional din perspectiva dispoziţiilor constituţionale ce consacră separaţia şi echilibrul puterilor în stat.* Astfel, în condiţiile în care începerea urmăririi penale presupune activităţi de cercetare/anchetă penală cu privire la modul în care Guvernul şi-a îndeplinit atribuţiile de legiuitor delegat, acţiunea Ministerului Public încetează să mai fie una legitimă, devenind abuzivă, întrucât depăşeşte competenţa stabilită de cadrul legal în vigoare. Mai mult, acţiunea Ministerului Public creează o presiune asupra membrilor Guvernului care afecteaz buna funcţionare a acestei autorităţi sub aspectul actului legiferării, având drept consecinţă descurajarea/intimidarea legiuitorului delegat de a-şi exercita atribuţiile constituţionale. Declanşarea unei ample anchete penale care s-a concretizat prin descinderi la Ministerul Justiţiei, ridicarea de acte, audierea unui număr mare de funcţionari publici, secretari de stat şi miniştri a determinat o stare de tensiune, de presiune psihică, chiar pe durata derulării unor proceduri de legiferare, creându-se premisele unui blocaj în activitatea de legiferare. Astfel, sub imperiul unei temeri declanşate de activitatea de cercetare penală şi de formularea unor viitoare acuzaţii care pot determina incidenţa răspunderii penale, Guvernul este blocat în activitatea sa de legiuitor. Imprejurarea creată goleşte de conţinut garanţia constituţională referitoare la imunitatea inerentă actului decizional de legiferare, de care beneficiază membrii Guvernului, garanţie care are ca scop tocmai protejarea mandatului faţă de eventuale presiuni sau abuzuri ce s-ar comite împotriva persoanei care ocupă funcţia de ministru, imunitatea asigurându-i acesteia independenţa, libertatea şi siguranţa în exercitarea drepturilor şi a obligaţiilor ce îi revin potrivit Constituţiei şi legilor.

Modul de abordare a raportului “miroase a trafic de influenţă din partea unui ambasador”

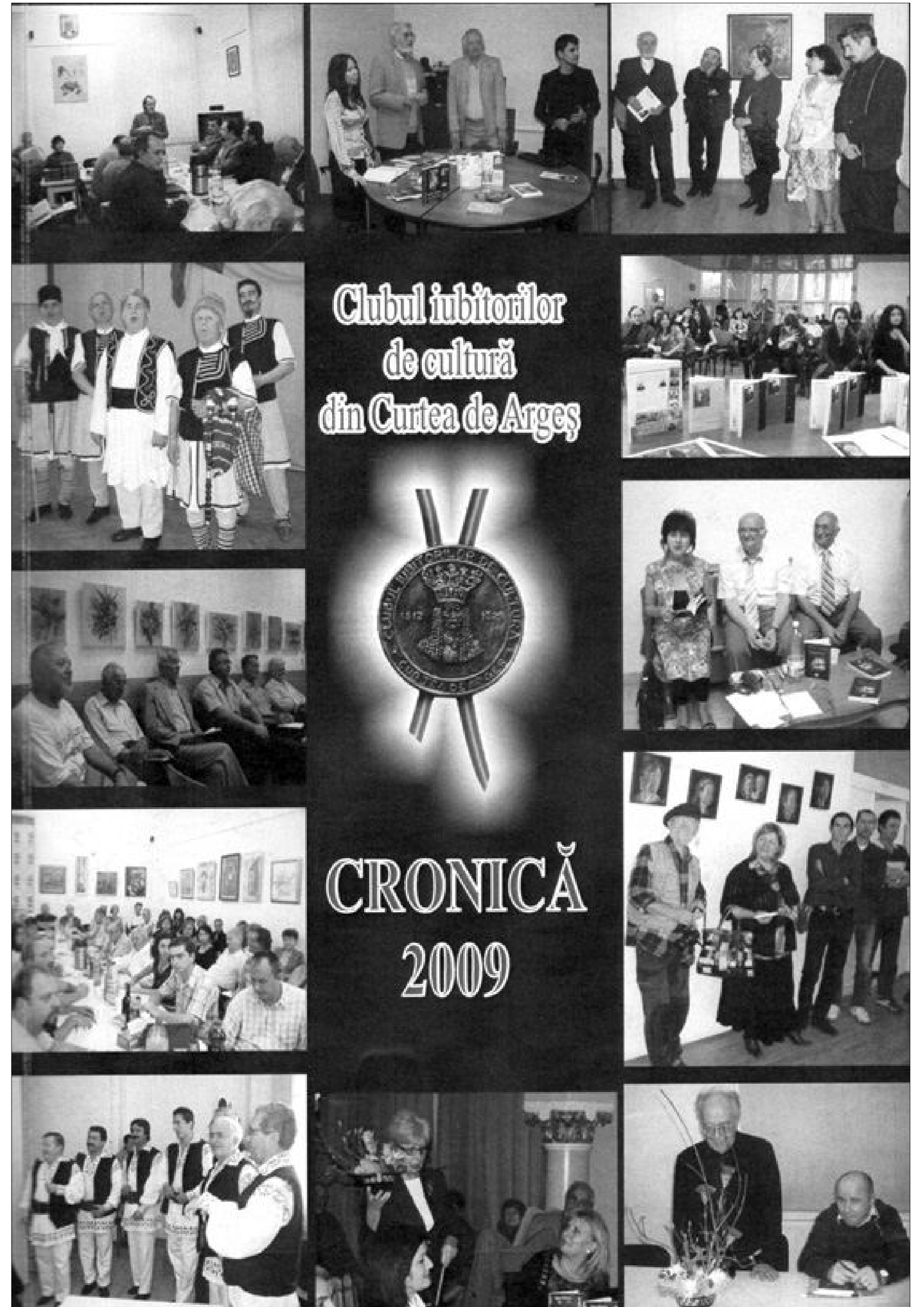
Prin conduita sa, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie a acţionat ultra vires, şi-a arogat o competenţă pe care nu o posedă - controlul modului de adoptare a unui act normativ, sub aspectul legalităţii si al oportunităţii sale, ceea ce a afectat buna funcţionare a unei autorităţi, care îşi are remediul în dispoziţiile art. 146 lit. e din Constituţie, care prevăd soluţionarea conflictelor juridice de natură constituţională dintre autorităţile publice de către Curtea Constituţională. S-a spus, nu-i aşa, tot ce se mai putea spune despre culpele DNA şi ale Ministerului Public, suficient ca să se poată aplica şi o sancţiune. Cititorul nostru se va mira, poate, când îi vom spune că, de fapt, noi n-am ajuns cu analiza discursului domnului ministru decât abia la pagina a patra din cele optsprezece. Ce-o mai fi scris oare în celelalte? Despre ce scrie în a optsprezecea vă vom spune noi, spre marea ruşine a domnului ministru. Dar despre ce scrie în celalate paisprezece, credeţi-ne că ar fi şi este o pierdere de timp, domnul ministru ţinând, poate, să ne arate arta domniei sale de a acoperii o oră de curs în faţa unei aule de studenţi, prin repetarea de sinonime şi idei astfel încât să le poată înţelege până şi cel mai distrat student şi să participe încă de la predare la fixarea ideilor şi a noilor cunoştinţe. Mai interesant ar fi să inventariem ce nu a spus domnul ministru în lunga, prea lunga domniei sale lecţii de curs televizate. Păi, nu ne-a spus de ce dacă avea finalizată analiza, aşa cum afirma, a amânat-o cu două zile. De ce a păstrat tăcerea asupra discuţiilor cu doamna Kővesi şi cu domnul Augustin Lazăr? Cum explică încheierea analizei şi vizita la domnia sa a doamnei Kővesi abia în una din cele două zile pe care domnia sa şi le-a admis ca amânare de prezentare? Să fie amânarea de două zile motivată de vizita (poate anunţată), a ambasadorului SUA? Ce rost a avut vizita acelui ambasador? i de ce vizita „la audiere” a doamnei Kővesi s-a produs abia după plecarea domnului ambasador de la discuţia cu domnul ministru? Ce influenţa a avut asupra domniei sale (bine, bine, am înţeles că asupra analizei sale, nu s-a manifestat nicio ingerinţă din afară, dar totuşi, noi, cârcotaşii şi mizantropii nu ne putem abţine să ne punem întrebări şi să ne arătăm suspiciunile) afirmaţiile preşedintelui Iohanis şi declararea iubirii domniei sale precum şi înaltele aprecieri asupra domnului Augustin Lagăr şi asupra doamnei Codruţa Kővesi? Ne oprim aici cu nedumeririle noastre care ar trebui să primească şi un răspuns, deşi ele sunt mult mai multe şi rămase suspendate aşa ca un nor de abureală generală care numai a transparenţă profesională nu aduce.

VICTOR VERNESCU

Clubul iubitorilor de cultură din Curtea de Argeş - izvor de promovare a culturii din Cetatea Basarabilor

Micul dar bătrânul oraş al basarabilor a cărui existenţă este atestată de peste 1000 de ani, găzduieşte un inedit „club“ în care elita culturală a acestui mic oraş se strânge destul de des pentru a-şi împărtăşi idei prin care cultura tradiţional românească poate fi propăşită. Sigur că acest lucru nu ar fi fost posibil fără munca şi pasiunea depusă de academicianul Gheorghe Păun, membru al Academiei Române. Domnia sa, a înfiinţat în jurul anului 2005, în data de 29 octombrie, un club al intelectualilor oraşului şi a comunelor din jurul municipiului Curtea de Argeş, dovedind faptul că inteligenţa şi cultura a început şi s-a dezvoltat chiar şi în mediul sătesc. Mediul orăşenesc doar îi adună pe cei care în preocupările lor intră şi „punerea la treabă a creierului uman“ şi nu doar a mâinilor care tastează pe calculator toate prostiile posibile şi imposibile. Spun acest lucru, pentru că toţi aceşti iubitori de carte folosesc mai mult creionul şi hârtia şi doar folosesc calculatorul pe post de maşină de scris. În cartea academicianului Păun sunt prefaţate biografii sau autobiografii al unor iubitori cu adevărat de cultură, strângând în jurul lui oameni de cultură precum: Daniela Voiculescu, Paula Romanescu, Adina Romanescu şi Mihai Tugearu sau pe poetul Ionel Cristescu Muşeteşti care aşa de frumos a „cântat în versuri“ frumuseţea Râului Vâlsan sau Argeş, publicând diverse cărţi de versuri. Acest club de cultură nu etse dedicat sau nu promovează doar cultura scrisă. Academicianul Păun a avut în vedere să promoveze muzica, sculptura, sportul şi chiar micile meşteşuguri tradiţionale româneşti. Tot în acest club, îşi desfăşoară activitatea şi îndrăgita Maria Diana Popescu dar şi mai tânăra autoare de cărţi pentru tineri, Luciana Marinescu. Sigur că cartea reprezintă o cronică a anului 2009 pe care maestrul scrisului, academicianul Păun, a ştiut să o dedice iubitorilor de carte argeşeni şi nu numai. Tot în interiorul acestei cronici sunt prezentate date biografice a unor personalităţi din cultură, artă şi chiar din armată, având în vedere că aici, la Curtea de Argeş a existat imediat după anul 1900, prima unitate militară de artilerie şi chiar un colegiu militar desfiinţat în 1948. Autorul nu i-a uitat nici pe prof. univ., ministrul Mihai Şora, sau pe distinsul general de divizie Ionel Dumitrescu, prin cărţile sale biografice printre care amintim „Soldatul şi generalul“. Este onorabil faptul că deseori, Cercul Militar din curtea garnizoanei Curtea de Argeş, găzduieşte acest club: Sigur că despre cronica acestei cărţi se pot „povesti“ multe, de aceea, invităm argeşenii să-l contacteze pe domnul academician Păun şi să se intereseze de programul şi activitatea acestui interesant şi important club de cultură.

D. BOŢILĂ

Sfaturi de înţelepciune pentru mame, soţii... dar şi pentru soţi

Relaţiile de cuplu dintre doi indivizi care la început, în prezent, se numesc "iubiţi", pentru ca "probabil în viitor să se numească soţi", obligatoriu trebuie să conţină unele "ingrediente" umane absolut necesare pentru ca în final să puteţi sărbători, dacă este posibil, nunta de aur, sau măcar de bronz. De aceea, am apelat la sfaturile unui "înţelept" de profesie nu psiholog sau doctor ci "decorator de profesie" care a scris mai mult de 25 de cărţi privind "arta de a trăi în cuplu". Sigur este că a trăi în cuplu reprezintă o mare artă care are la bază în primul rând inteligenţa şi înţelepciunea. În acest context, credem că mamele sunt obligate să strecoare picătură cu picătură fetiţelor, viitoarele mame, încă de pe băncile liceului şi nu a gimnaziului, câteva reţete dovedite valabile şi cercetate de psihologi şi psihiatri. Mamele trebuie să-şi înveţe fetele în primul rând să-şi aleagă nu "iubitul" cum în mod greşit se pronunţă, ci la început, prietenul din copilărie. Acesta nu trebuie să fie un interesat sexual ci un "interesat intelectual", care poate în cadrul discuţiilor uneori interminabile dintre adolescenţi, să transmită idei valoroase intelectuale, care să poată contribui la formarea caracterelor.

Caracterul sau trăsăturile de caracter - baza trainică a relaţiilor conjugale

Cel mai important şi esenţial lucru, în relaţia dintre doi indivizi care la început se plac doar fizic, este reprezentat de "caracterul" său. de aceea, atât în prietenie, cât şi la o eventuală căsătorie, atât partea feminină cât şi bărbatul, trebuie să-şi pună întrebarea fermă şi destul de prelungă "cine este de fapt acest bărbat, cât de puternic el este ataşat sufleteşte şi nu doar ataşat sexual"? De asemeni, dacă este sănătos din punct de vedere emoţional, precum şi cât este de puternic să reziste la unele pasiuni. Dacă este amabil şi blând. Dacă este atent şi înţelegător. Sigur este faptul că cei doi parteneri ajunşi de la apelativul de "individ", apoi de prieten, după aceea cuplu soţ şi soţie, trebuie ca ambii să vrea acelaşi lucru de la viaţă. Adică, să aibe aceleaşi valori fundamentale asemănătoare. De aceea, putem spune că o persoană fără caracter sau cu unul vulnerabil, schimbător, ajungând la început de la mici minciuni la minciuni grave, cu el nu poţi avea o relaţie de calitate. Acesta este unul dintre trăsăturile esenţiale ale unui cuplu. În aceste condiţii, atât bărbatul cât şi femeia nu trebuie să dea frâu rapid dorinţelor sexuale în detrimentul "dorinţelor intelectuale", care sunt definitorii pentru stabilitatea şi durabilitatea relaţiilor dintre indivizi, indiferent de vârstă. Putem spune că bărbaţii şi femeile sunt complet diferiţi în ceea ce priveşte "tăria de caracter", femeile având judecata esenţială cu inima, iar la bărbaţi cu mintea iar finalul este sexul.

(continuare în numărul viitor)

La CJ Argeş, preşedintele Manu aruncă banii publici de parcă ar fi ai domniei sale

În ziarul local Jurnal de Argeş din data de 22 martie 2017, au fost date publicităţii o ştire „trăznet" privind salariile şi sporurile încasate de salariaţi cu aprobarea Consiliului Judeţean. Că o fi bine sau o fi rău, doar primarii de la primării şi angajaţii din teritoriu pot aprecia dacă o parte dintre şefii nominalizaţi în ziar au muncit cu adevărat sau „i-a mânat valul stângii" la sume uriaşe. Pe prima pagină a ziarului sunt nominalizate câteva nume de şefi de servicii care depăşesc chiar salariul unui deputat. Un şef de serviciu la CJ încasează chiar peste 7000 lei lunar, iar directorii peste 8000 lei. Nu ştim ce documente a prezentat domnul preşedinte Manu, atunci când a supus membrii Consiliului Judeţean aceste sume de salarii chiar uriaşe, dacă ţinem cont de „nenorociţii de angajaţi" de la primăriile judeţului Argeş, unde chiar primarul, ordinatorul de credite are un salariu ce nu depăşeşte 4000 lei lunar. Am vizualizat pe o oarecare doamnă Roxana Stoenescu, care lucrează probabil la Consiliul Judeţean de vreo 15 ani şi care „s-a strecurat" prin ochii şefilor, chiar dacă s-a chemat Nicolescu, tecău şi mai recent, doctorul Manu. Cu ce s-ă fi remarcat doamna Roxana Stoenescu, este de domeniul fantasticului, încât să primească ca şef de serviciu aproape 8000 de lei, când abea cu doar câteva luni înainte se străduia să încaseze cca. 3000 lei lunar. Ceea ce este de neînţeles, este faptul că însăşi preşedintele Consiliului Judeţean are salariul de bază 8146 lei, iar cei doi vicepreşedinţi au fiecare câte 7300 lei. Ceea ce ni se pare foarte curios, este salariul secretarului judeţului care este mai mare decât al preşedintelui cu cca. 4000 lei, ceea ce ni se pare exagerat. Nu ştiu ce „clocește" domnul secretar al CJ, în condiţiile în care în subordine are 6 consilieri juridici, de parcă Consiliul Judeţean Argeş ar avea relaţii contencioase foarte numeroase. Credem că ar fi necesar ca opinia publică să afle de la domnul preşedinte Manu criteriile expuse membrilor Consiliului Judeţean, având în vedere că bugetul nu este patrimoniul domnului preşedinte şi nici chiar al Consiliului Judeţean. Banii sunt ai contribuabilului, iar aceştia trebuie să cunoască modul de cheltuire al lor. Dar disuçţia este lungă şi o vom continua în numerele viitoare, ceea ce ar fi trebuit să facă şi celelalte ziare locale. Şi nu numai Jurnalul de Argeş.

În mare secret, s-au triplat salariile la Consiliul Judeţean

De la 1.800-1.900 lei, un consilier superior a ajuns să câştige 6.000 lei. Şefii de servicii depăşesc 7.000 lei, iar directorii 8.000 lei. Secretarul CJ are 12.228 lei şi arhitectul şef al judeţului - 9.493. Şi asta nu e tot? La aceste măriri date de preşedintele Dan Manu în luna decembrie 2016, se adaugă creşterea de 20% dată de Guvernul Grindeanu în ianuarie a.c. Ce s-a ţinut secret, mai bine de două luni şi jumătate, iese acum la iveala! Prin dispoziţie a preşedintelui Dan Mânu, salariile din luna decembrie ale angajaţilor CJ au explodat pur şi simplu. S-au urcat direct la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din lume, Burj Khalifa din Dubai. Această majorare incredibilă (motivată cu o Decizie a Curţii Constituţionale cu nr.744/2016) este semnată de şefii tuturor compartimentelor din subordinea preşedintelui şi contrasemnată de acesta. S-a invocat un precedent, acela că, anterior, Consiliul Judeţean Vrancea majorase salariile în urma unor sentinţe judecătoreşti ce vizau acordarea de sporuri, indemnizaţii, etc. A rezultat astfel o creştere salariata netă medie de aproximativ 75 % faţă de ce era înainte, ajungându-se la cel mai mare nivel de salarizare din ţară. A urmat Decizia CCR în baza căreia, la momentul de faţă, sunt mai multe Consilii Judeţene care au achiesat la prevederile acesteia şi au majorat salariile, aducându-le la ni-velul CJ Vrancea. Însă, atenţie, există o mică mare diferenţă! Au majorat fără să aibă drept temei hotărâri judecătoreşti, cum a fost cazul la Vrancea, ci doar pe baza Deciziei CCR. Aşa a procedat şi Consiliul Judeţean Argeş, care a aplicat direct prevederile Curţii Constituţionale. Trecând peste faptul că sunt voci care contestă legalitatea sau temeinicia acestei dispoziţii locale, trebuie spus că, dacă la nivelul anilor 2013-2014, un referent din CJ Argeş avea aproximativ 1.300-1.400 lei, iar un consilier superior se învârtea în jur de 1800-1900 lei, acum salariile acestora s-au dublat sau chiar triplat în foarte multe cazuri, variind între 5.000-6.000 lei. Ca să nu mai vorbim de salariile şefilor de servicii sau directori, care bat către 7,8 sau chiar 9 mii lei.

Secretarul Voica, cu 4000 lei peste preşedinte şi 5000 peste vicepreşedinţi

- Manu Constantin Dan, funcţie de demnitate publică - preşedinte, salariul de bază - 8.146 lei;
- Brătulescu Simona Mihaela, funcţie de demnitate publică - vicepreşedinte, salariul de bază - 7.319 lei;
- Mânzână Ion, funcţie de demnitate publică - vicepreşedinte, salariul de bază -7.319 lei;
- Voica Ionel - funcţie publică de conducere-secretar judeţ, grad profesional II, salariul de bază - 10.685 lei, sporuri - 1.603, total salariu - 12.288 lei;

Cabinet Preşedinte

- Ciocănău Niculina - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional II, salariul de bază - 5.121 lei, sporuri - 768 lei, total salariu - 5.889 lei;
- Dinu Mariana - funcţie publică de execuţie, consilier, salariul de Bază - 5.147 lei, sporuri - 772 lei, total salariu - 5.919 lei;
- Ceauşescu Andreea Doriana - funcţie publică de execuţie, consilier, salariul de bază - 3.411 lei, sporuri - 512 lei, total salariu - 3.923 lei;
- Barbu Diana Mădălina 1/2 normă - funcţie publică de execuţie, consilier, salariul de bază - 2.574 lei, sporuri - 386 lei, total salariu - 2.960 lei;
- Nicolaescu Cristina 1/2 normă - funcţie publică de execuţie, consilier, salariul de bază - 1.919 lei, sporuri - 288 lei, total salariu - 2.207 lei;

Direcţia Economică

- Mocanu Eugenia Carmen - funcţie publică de conducere, director executiv, grad profesional II, salariul de bază - 8.787 lei, total salariu - 8.787 lei;

Serviciul Buget Impozite Taxe şi Venituri

- Caramalău Mariean - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5.327 lei, sporuri - 799 lei, total salariu - 6.126 lei;
- Cristescu Ileana - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5.327 lei, sporuri 799 lei, total salariu - 6.126 lei;
- Bucşan Elena Ligia - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5147, sporuri 772, total salariu - 5.919;
- Geamănu Andrei Robert - funcţie publică de execuţie - inspector, grad profesional superior, salariul de baza - 4.968 lei, sporuri 7455 lei, total salariu - 5.713 lei;
- Zamfir Larisa Georgeta - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5.147 lei, sporuri 772 lei, total salariu - 5.919 lei;
- Marin Mihaela Paula- funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 4.968 lei, sporuri 745 lei, total salariu - 5.713 lei;
- Vetrilă Ştefania - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5.327 lei, sporuri -799 lei, total salariu - 6.126 lei;

Serviciul financiar Contabilitate

- Gidoiu Simona Mădălina - funcţie publică de conducere-sef serviciu, grad profesional II, salariul de bază - 6.755 lei, sporuri - 1.013 lei, total salariu - 7.768 lei;
- Priftis Aida Măria - funcţie publică de execuţie, inspector, grad profesional superior, salariul de baza - 5.327 lei, sporuri - 799 lei, total salariu - 6.126 lei;
- Ciucă Gherghina - funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5.802 lei, sporuri - 870 lei, total salariu - 6.672 lei;
- Dumitrescu Cristina Măria, funcţie publică de execuţie, consilier, grad profesional superior, salariul de bază - 5-147 lei, sporuri - 772 lei, total salariu - 5.919 lei;
- Bocioacă Sabina, funcţie publică de execuţie, inspector, grad profesional superior, salariul de baza - 4.968 lei, sporuri- 745 lei, total salariu - 5.713 lei;
- Geacar Mihaela - funcţie publică de execuţie, inspector, grad profesional superior, salariul de baza - 4.793 lei, sporuri- 719 lei, total salariu - 5.512 lei;
- Nicuţ Denisa Ioana - funcţie publică de execuţie, inspector, grad profesional debutant, salariul de bază - 1.652 lei, sporuri - 248 lei, total salariu - 1.900 lei;

UN DEBUT REUŞIT ŞI CONVINGĂTOR

Apariția prozatoarei Roxana Mihalcea în câmpul însorit al literaturii române, prin publicarea primului său volum, Umbrela trăirilor mele, la Editura Arefeana, reprezintă pentru mine o surpriză dintre cele mai plăcute. Încă tânără, frumoasă şi elegantă, absolventă a Facultății de Filologie din Iaşi, cultă şi cu largi lecturi dintre cele mai bune, cartea pe care a scris-o nu dezvăluie sufletul şi gândurile unei începătoare, ci ne probează că paginile acestea au fost scrise cu răbdare, într-un timp mai îndelungat, cu o tematică anume, cu discernământ parcurs printr-o selecție severă, dovedită şi prin câteva citate din scriitori clasici români ori din maeştri ai literaturii universale. Roxana Mihalcea lucrează la o firmă multinațională, călătoreşte mult prin lume, iubeşte Parisul şi Londra, dar sufle-tul ei sensibil se reîntoarce cu dragoste spre meleagurile natale, către anii şi locurile copilăriei şi tinereții, unde locul central îl ocupă bunicii de odinioară. Călătoriile îndelungate cu avionul sau într-un tren expres internațional i-au îngăduit să citească mult şi selectiv, dar mai ales să compună aceste minunate eseuri-confesiuni sub Umbrela trăirilor mele, despre rolul intelectualului în societate, despre treptele creației artistice, despre raportul dintre generații şi, mai ales, despre locul femeii culte în mijlocul celorlalți: „Am scris pentru oameni, pe unii dintre ei poate că-i cunosc, pe alții poate nu-i voi afla niciodată. însă ştiu că toate lucrurile despre care am scris ne însoțesc viața fiecăruia dintre noi; poate că intensitatea diferă, trăirile, însă în mare parte sunt trăiri, crezuri lu-meşti." (pag. 8) Chiar despre dragoste, probabil în urma unor experiențe diverse, are o părere statornică şi matură: „Dragostea nu se învață niciodată; dragostea nu se trăieşte după legi sau după sfaturi; dragostea se trăieşte cu sufletul, după propriile-ți trăiri, după propriile-ți simțuri." (pag. 20) Existența acestui personaj complex, care este chiar nara-toarea, interogativ, neliniştit şi dornic de mai mult apare în câteva eseuri, precum: „Şi încă ceva: fiecare trăieşte un adevăr, o istorie personală, o poveste. Pentru fiecare dintre noi adevărul nostru este cel mai important. Adevărul meu se bazează pe fapte. Admit că iubesc literatura, că prin esența mea sunt o persoană exagerat de sensibilă, însă niciodată duală." (pag. 83)

Şi iată şi o mărturie sinceră, care o defineşte în calitatea sa de creatoare: „Eu sunt cea care va afirma întotdeauna că unii oameni sunt de neînlocuit, că orice şi oricât i-ar năpădi viața şi suferința, nimic nu va schimba misiunea lor, înălțimea lor sufletească. Pentru unii oameni nu există cuvinte, există doar lacrimi. Pentru alții, există şi cuvinte şi lacrimi deopotrivă." (pag. 104) Astfel de modele, ale unei gândiri mature, înțelepte, sincere şi directe pot fi întâlnite în fiecare dintre textele sale, iar eu am recurs la ele deoarece, pentru o debutantă victorioasă, cuvintele sale o definesc cel mai bine. Alături de Hortensia Papadat-Bengescu sau Nora Iuga, Roxana Mihalcea este o prozatoare de calitate, care promite şi confirmă. Îți urez succes deplin, Roxana Mihalcea! Ai mult talent şi calitățile necesare pentru a-ți asigura un loc de seamă în literatura română!

ION C. ŞTEFAN

Doi poeţi talentaţi între filele unei cărţi

Doi poeți români, dintre care unul stabilit în Franța, şi-au unit inimile şi gândurile într-un volum de versuri de-o rară sensibilitate. Fiecare dintre ei scrie frumos, amândoi iubesc România şi frumusețea meleagurilor natale, Munții Carpați înzăpeziți şi plaiurile însorite ale Mioriței. Ideea de a publica împreună un volum de versuri mi se pare cea mai potrivită de-a înălța un altar de iubire în inimile cititorilor, fiindcă amândoi sunt talentați, culți şi sensibili, au o experiență prozodică îndelungată - şi scriu, cu o mână sigură, versuri care vor rămâne peste timp. De aceea mă bucur că au apelat la Editura Arefeana pentru această ieşire în Luminişul de Soare al sentimentelor şi le urez bun venit şi succes pe mai departe! Domnul Cristian Țîrlea scrie sensibil şi convingător, fiind autorul a vreo zece volume de versuri. Iată un crez poetic autentic: „Îmi place să sparg cuvintele din dicționar.../ Să le văd, disperate, pe jos implorându-mă:/ «Nu ne pune în ordine alfabetică!/ Pune-ne cum vrei tu,/ că ne plictisim să ne căutăm în fraze!/ Lipeşte-ne!/ Ordo-nează-ne!/ Dă-ne un rost/ pentru ca lumea să-şi facă o idee/ despre ce este un sculptor de simțăminte!/ Iubeşte-ne că avem nevoie de tine!»" („Credo", p. 32). Îl însoțesc, în final, câteva păreri autorizate, dintre care am ales un fragment semnat de doamna Măria Rugină: „Ceea ce oferă cu totul nou poezia lui Cristian Țîrlea este invitația francă în laboratorul nemateriei sale, spre a reda reacțiile acesteia la lumina turnată de gând, în apele înalte, neatinse încă de setea nimănui." („Poetică novatoare, între căutare şi exprimare", p. 74). Într-un echilibru prietenesc, domnul Nicu Doftoreanu îl întâmpină cu un încântător tangou al cuvintelor, în împletire de sentimente, lumini şi figuri de stil, de-o expresivitate artistică specifică: „Lumina-i aruncată iar la mal de vântul ce-o-mpleteşte-n val,/ Făcând ca unicul efort de evadare-n larg/ Să fie un banal amurg al zilelor care-n opal se sparg." („Tangoul mării", p. 104). Iar prietenul nostru comun, Geo Călugăru, membru al USR, îi confirmă talentul: „Mereu plin de surprize, poetul Nicu Doftoreanu ne mărturiseşte, pentru a zecea oară, iubirea sa pentru tangou. Acesta se dovedeşte apt să exprime întreaga gamă de adevăruri care țin de viață şi de structura fragilei şi, totuşi, cât de complexei şi îndurătoarei trestii gânditoare, cum a fost numită de către Blaise Pascal, ființa umană." („Nicu Doftoreanu - Un tangou numit dorință", p. 204). Încerc să păstrez un echilibru între cei doi talentați poeți care semnează în această carte şi îi rog să ne devină prieteni tuturor cititorilor, care le vom parcurge cu admirație poeziile ca soli ai supraviețuirii prin cuvinte.

ION C. ŞTEFAN

Grigore Alexandrescu, marele fabulist şi satirist român

Grigore Alexandrescu (născut pe 22 februarie 1810 la Târgovişte - decedat pe 25 noiembrie 1885 la Bucureşti) a fost unul dintre primii noştri poeți de referință şi un mare fabulist şi satirist. S-a născut într-o familie de boieri scăpătați, fiind al patrulea copil al lui Mihai Alexandrescu, care a fost vameş şi vistiernic, şi al Mariei. Rămâne orfan şi sărac de timpuriu, ceea ce-i creează probabil o predispoziție spre melancolie, meditație şi visare. Dar de mic este înzestrat cu o deosebită inteligență şi o memorie extraordinară, învață greaca şi franceza şi ştie versuri întregi pe de rost din clasicii greci. Ajuns la Bucureşti, este elev la pensionul Sfântul Sava, uimindu-şi colegii prin cunoştințele sale de literatură clasică şi legând o prietenie pe viață cu Ion Ghica. Dă dovadă de un mare talent poetic încă de foarte tânăr. Locuieşte o vreme acasă la Heliade, care-i va publica prima poezie *Miezul nopții* în *Curierul Românesc,* urmată de elegia *Adio* la Targovişte. Apoi mai e găzduit şi de familia amicului său, Ion Ghica şi de Ion Câmpineanu. O vreme, a fost ofițer, dar a demisionat (1837). Din pricina unor scrieri *(Anul 1840* şi *Lebăda şi puii corbului)* este întemnițat. A ocupat diverse funcții în administrație. La 29 mai 1860, Grigore se căsătoreşte cu Raluca Stamatin. Alexandrescu a fost funcționar la postelnicie şi a intrat în bunele grații ale lui Bibescu. Ghica povesteşte chiar o scenă, în care s-a vorbit să fie numit poet al curții, lucru pe care Alexandrescu l-a refuzat. A fost apoi director al departamentului credinței, iar la venirea lui Cuza a fost chiar ministru interimar. Ultima sa funcție a fost aceea de membru în comisia centrală de la Focşani, unde a fost brusc lovit de o boală necruțătoare care i-a afectat judecata. Se ştie că el a mai scris şi după aceasta, că a publicat articole în ziarele din Bucureşti şi chiar poezii, dar în niciuna nu se mai regăseşte poetul de altădată. Alexandrescu supraviețuieşte acestei drame încă 25 de ani. Moare mai apoi uitat de toți, în deplină sărăcie. Vasile Alecsandri, într-o scrisoare trimisă din Paris lui Alexandru Papadopol-Calimah, deplângea nepăsarea față de cel mai de seamă fabulist român: *"Moartea bietului Alexandrescu nu m-a mâhnit atât de mult (căci el era mort de mai mulți ani) cât m-a mâhnit nepăsarea generației actuale în privința lui şi uitarea în care căzuse renumele lui odinioară strălucit".*

ADINA EROS

COMUNICAT DE PRESĂ

Ministrul Valeca a discutat la Bruxelles despre viitorul Cercetării Româneşti

Ministrul Cercetării şi Inovării, Şerban Constantin Valeca, a participat miercuri, 21 martie 2017, la conferința ERC, „Beyond the first ten years.“ Cu aceasta ocazie, a avut întâlniri la Bruxelles cu domnul Carlos Moedas, Comisar European pentru Cercetare, Ştiinţă şi Inovare, cu Prof. Jean-Pierre Bourguignon, preşedintele Consiliului European al Cercetării(ERC) şi cu doamna Corina Crețu, Comisar European pentru Politică Regională. În cadrul întâlnirii cu Comisarul european pentru cercetare, la care a participat şi directorul general pentru cercetare şi inovare Robert Jan Smits, ministrul Valeca a prezentat importanța dată acestui sector de către Parlamentul şi Guvernul României prin crearea Ministerului Cercetării şi Inovării şi a mulțumit pentru cooperarea şi sprijinul Comisiei Europene în soluționarea problemei referitoare la salarizarea cercetătorilor în Programul Cadru CDT al CE HORIZON 2020. Au fost de asemenea dezbătute posibilele soluții privind implicarea mai puternică şi creşterea participării comunității ştiințifice şi industriale din România la HORIZON 2020 şi susținerea României pentru instrumentele dezvoltate în cadrul acestui program. Totodată, au fost prezentate elementele de actualitate ale Strategiei Naționale în domeniu prin asigurarea sinergiei fondurilor asigurate de către Comisia Europeană cu cele alocate la nivel național inclusiv în ceea ce priveşte implementarea celor mai importanți piloni ai dezvoltării infrastructurii de cercetare, respectiv proiectele aflate în diverse stadii de implementare ELI – NP, DANUBIUS – RI şi ALFRED, precum şi importanța tot mai ridicată care va fi acordată transferului tehnologic şi inovării. Comisarul european a subliniat şi cu această ocazie dar şi în cadrul conferinței ERC importanța pe care atât Comisia cât şi Statele Membre, în climatul tot mai competitiv la nivel internațional, trebuie să-l acorde comunicării rezultatelor cercetării. Domnul Carlos Moedas şi-a exprimat disponibilitatea şi deschiderea pentru colaborare şi coordonare în dezvoltarea sectorului cercetare-dezvoltare şi inovare şi pentru pregătirea Preşedinției României a Consiliului Uniunii Europene din primul semestru al anului 2019. În cadrul întâlnirii cu Prof. Jean-Pierre Bourguignon, preşedintele Consiliului European al Cercetării, Ministrul Valeca a subliniat că participarea României la programele ERC este încă departe de capacitatea şi potențialul comunității ştiințifice din România. Prof. Jean-Pierre Bourguignon a prezentat nivelul foarte ridicat al competiției în cadrul acestor programe dar consideră că, prin prisma colaborărilor pe care le-a avut personal cu cercetătorii români, aceştia pot atinge nivelul de excelență pe care asemenea competiții îl presupun şi a avansat posibile soluții pentru a îmbunătăți nivelul vizibilității şi competitivității cercetătorilor din România. Pe lângă măsuri comune care să vină în special în sprijinul tinerilor cercetători s-a convenit ca o întâlnire a Consiliului tiințific al ERC să aibă loc în România. Doamna Corina Crețu, Comisar European pentru Politică Regională, în cadrul întâlnirii cu ministrul Valeca, a apreciat şi felicitat România pentru nivelul foarte ridicat de absorbție al fondurilor structurale pentru cercetare, 117%, în exercițiul financiar încheiat, 2007-2013, prin programul operațional Creşterea Competitivității Economice – Axa 2. Comisarul Crețu a apreciat de asemenea nivelul ridicat de alocare al fondurilor disponibile în actualul ciclu financiar acestui sector şi va susține toate demersurile şi deciziile naționale care vor conduce la creşteri de competitivitate şi locuri de muncă prin investiții în sectorul cercetare-dezvoltare şi inovare. Totodată, doamna Crețu şi-a exprimat disponibilitatea de a sprijini conform competențelor sale eforturile României de implementare a proiectelor de dezvoltare a infrastructurii de cercetare cum sunt ELI-NP, DANUBIUS-RI, ALFRED, care vor genera creştere de competitivitate şi locuri de muncă atât în plan regional cât şi național. La întâlnirile pe care ministrul Cercetării şi Inovării dl. erban Constantin Valeca le-a avut cu cei doi comisari europeni au participat şi doamna Ambasador Luminița Odobescu, Reprezentant permanent şi dl. Ambasador Cosmin Boiangiu, Reprezentant permanent adjunct, al României pe lângă Uniunea Europeană.

BIROUL DE COMUNICARE

Ştiaţi că...

• La data de 01 august 2010, într-o singură apariție, în municipiul Piteşti, a apărut publicația sportivă "Gazeta luptătorului sportiv" aflată sub patronajul Federației Române de Lupte şi sprijinită moral de Consiliul Județean Argeş. Această publicație a apărut ca urmare a "Marelui turneu internațional al României", în memorialul "Ion Cornianu". La această manifestare desfăşurată în perioada 06-08 august 2010 au participat timp de 3 zile, peste 1000 de sportivi luptători din toate județele țării. Deşi în luna iulie a acestui an, la Piteşti, pe baza sportivă a Complexului de kaiac-canoe Bascov-Budeasa se desfăşoară unul dintre cele mai mari campionate internaționale ale acestui sport la care participă peste 80 de țări şi peste 1700 de sportivi străini, actualul Consiliu Județean nu ştie ce înseamnă să faci "mediatizarea" unui eveniment sportiv de asemenea avengură. de aceea, ne întrebăm când Consiliul Județean, condus de domnul preşedinte Manu, va înțelege ce înseamnă mediatizarea şi implicit va edita un număr special al unui ziar pe care poate să-l numească "Gazeta Sportivului kaiacist". Până atunci va mai curge multă apă pe Argeş.

ANUNȚ

CONSUMCOOP ARGEŞEL ANUNȚĂ ADUNAREA GENERALĂ A MEMBRILOR COOPERATORI

pentru data de 28-04-2017 ora 14 la sediul Coop. Argeşel cu sediul în strada Targu din vale nr.23, Piteşti

Ordinea de zi:

- **Prezentarea, discutarea, aprobarea raportului Consiliului de Administrație**
- **Prezentarea, discutarea raportului cenzorilor**
- **Situația economico-financiară a anului 2016**
- **Descărcarea de gestiune a administratorilor**
- **Bugetul de venituri şi cheltuieli pe anul 2017**
- **Alegerea comisiei de cenzori, consiliului de administrare şi preşedintele**
- **Alegerea delagaților pentru Adunarea Generală**
- **Aprobarea primiri-retrageri membrii**
- **Diverse**

REDACȚIA REFLECTOR ARGEȘEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Pitești, Argeș
(în localul cooperației)
Relații la:
- ***Mobil: 0741-335962; 0733-390136***
- ***Tel: 0348-401072***
- ***Fax: 0348/401938***
- ***Email: reflector_argesean@yahoo.com***

Când boala se vrea merit şi nu suferinţă!

Homosexualitatea nu vine de la Dumnezeu, ci este doar un „morav şi desfrâu" al societăţii

Despre sodoma şi gomora

Se zice că Dumnezeu, după ce s-a hotărât să facă ceva ordine în Haos, s-a grăbit să creeze Lumea, nu atât după chipul şi asemănarea Sa (şi-a zis, probabil, că asta o va face numai cu omul, fiinţa ce va încununa Creaţia) ci, mai de grabă, după închipuirea Sa, închipuire ce-L frământa de multă vreme. Iar la nivelul Său de percepţie, când vorbim de „multă vreme" trebuie să ne imaginăm timpi ce se măsoară în Ani Lumină. Dar, cum spuneam, odată hotărârea luată, Dumnezeu S-a grăbit şi a făcut Lumea, aşa cum o percepem noi azi, în numai şase zile (chit că o zi de-a Sa înseamnă, poate, milioane de ani în varianta noastră de trecători, vremelnici). i, cum deja se ştie, orice grabă în „facerera" unui lucru, fie el şi o Lume, musai cară după sine dacă nu erori, atunci măcar regretul că se putea face acel lucru un pic mai bine, dacă se chibzuia mai mult. Dar chibzuirea înseamnă timp, iar timpul la nivelul Creatorului înseamnă foarte mult şi, dacă el s-ar fi irosit în chibzuieli şi dorinţe de cugetări valorice, ar fi putut însemna desăvârşirea Creaţiei cu câteva milioane de ani (ani din ăştia de-ai noştri) mai târziu. i, în atare situaţie, ce aş mai fi putut eu, de pildă, comenta despre aşa zisele imperfecţiuni ale Creaţiei? Eu care, prea posibil, încă nu aşi fost plăsmuit?! Ce i-o fi spus Dumnezeu: fac Lumea aşa cum am imaginat-o în aceşti mii de ani de frământări în Haos şi voi aduce apoi retuşurile ce vor fi necesare dacă, pe ici, pe colo se vor fi strecurat ceva greşeli sau nepotriviri. i aşa a procedat. ase zile i-a luat lui Dumnezeu să creeze. ase zile de muncă istovitoare şi migăleli epuizante aşa încât, odată sfârşite cele şase zile şi încheiată Creaţia, Dumnezeu a hotărât să se odihnească. i acestei cea de a şaptea zi i-a spus El, Duminică. S-a odihnit, refăcându-şi forţele, primind astfel o nouă viaţă, pentru El tot veşnică, în care să poată să- i admire Opera să judece şi să îndrepte, pe ici, pe colo, unde constată că ceva nu merge bine: fie din erori de concepţie, fie din dereglări de parcurs. (Poate tocmai de aceea în slavă Duminicii i se spune Înviere:Voscresenie!) i-s multe motivele de retuş, atât în natura ce ne pare nouă a fi moartă, dar mai ales în ceea ce ne apare a fi vie. De aceea, când ne confruntăm cu un cutremur sau un tsunami, ca să iau doar aceste două exemple, trebuie să ne imaginăm că Dumnezeu a descoperit ceva, undeva care trebuie îndreptat, care trebuie corectat, care necesită oarece retuş. i că orice proces de remediere, de retuş, include în el şi pierderi impune, de cele mai multe ori, sacrificii. Însă cele mai multe lucruri de îndreptat sau de retuşat le are Dumnezeu în partea vie a Creaţiei Sale. Cele mai multe şi chiar mai grave corecţii, constată Domnul, sunt solicitate de derapajele de parcurs ale acestei lumi vii. Sunt multe locurile şi domeniile ce pot fi invocate şi chiar ar trebui să fie invocate în a exemplifica necesitatea corecţiilor, prea multe fiind aceste nevoi de corecţie, procesul de dereglare fiind unul complex în care orice germen de imperfecţiune atrage pe parcurs şi într-un caroiaj ramificat pe modelul unei inflorescenţe nedorite, hibă după hibă. Cu cât momentul de corecţie este mai rapid, mai aproape, în timp, de momentul apariţiei germenului, cu atât munca de reorânduire a Creatorului este mai lesnicioasă şi tot cu atât pierderile de proces sunt mai mici. Creaţia iniţială a avut, trebuie s-o recunoaştem, un plan şi o arhitectură vecine cu perfecţiunea, atât în lumea materială nevie, cât şi în cea vie, construite pe cicluri, mai lungi sau mai scurte, mai simple sau mai complicate de apariţie-dezvoltare-pieire. Tot ce, pe parcurs, iese din tiparele iniţiale înseamnă, de aceea, o dereglare, înseamnă o boală ce necesită o imediată corecţie, un urgent tratament. În Cartea Sfântă, încă din rândurile dedicate Facerii, ne sunt relatate asemenea nevoi de remedii de parcurs. Mânaţi de controversele de moment ne vom limita, în cele ce urmează, doar la un singur aspect ce îmbracă o multitudine de opinii şi chiar revendicări, cu sau fără „perdea", cu sau fără motivaţii logice. Se mai zice că un filosof ar fi arfimat, nu ştiu unde, nu ştiu când, cu ceva decenii în urmă, că secolul 21 ori va fi unul al sexului, ori nu va fi deloc. Ei bine, se pare că prezicerea nu a apărut fără un dram de argumente justificatoare. Numai că, nu e nimic nou sub soare. i asta ne-o spune, cum ziceam, chiar Cartea Sfântă. Privind cu îngrijorare spre Pământ, Dumnezeu a trimis la Sodoma, un orăşel din păstorirea lui Avraam, doi îngeri pe care i-a primit în găzduire Lot. Ei au refuzat găzduirea spunând că vor rămâne pe uliţă şi numai ca urmare a lungi rugăminţi ale lui Lot s-au învoit. Aflâd sodomenii că la Lot în casă se află doi bărbaţi, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân, au înconjurat casa. Lot, ştiind ce doreau, a ieşit la ei şi i-a rugat să nu le facă niciun rău oaspeţilor: are el două fete pe care le oferă pentru plăceri: „Am eu două fete, care n-au cunoscut încă bărbat; mai degrabă vi le scot pe acelea, să faceţi cu ele ce veţi vrea, numai Oamenilor acelora să nu le faceţi nimic, de vreme ce au intrat Ei sub acoperişul casei mele!" le-a zis el. Aceştia refuzară „oferta" şi s-au repezit să spargă uşa casei lui Lot. Cei doi îngeri au tras pe Lot în casă la Ei şi au încuiat uşa; iar pe oamenii, care erau la uşa casei, i-au lovit cu orbire de la mic până la mare, încât în zadar se chinuiau să găsească uşa. Ca să nu lungesc cu povestea biblică, voi spune doar că Lot şi-a trezit soţia fetele şi ginerii şi au hotărât să părăsească oraşul pe care Dumnezeu, prin cei doi îngeri, hotărâse să-l piardă cu toţi locuitorii lui care căzuseră în păcatul dragostei dintre bărbaţi cu bărbaţi şi femei cu femei. Călcând astfel Legea dată de Dumnezeu perechii primordiale întru procreare. După plecarea lui Lot cu ai săi (mai puţin cei doi gineri, loviţi pare-se şi ei de boala sodomiei) Îngerii au slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul. (Unii, azi, spun că acolo ar fi pornit însă-şi o explozie nucleară, căreia cei ce au scris Cartea Sfântă prin revelaţie n-au ştiut a o denumi astfel).

Sodomia a cuprins atât bărbaţii şi chiar unele femei „nechibzuite"

Din toată relatarea rezultă că sodomia este o boală, este, cum altfel, o dereglare, o abatere de la arhitectura originală a Creaţiei. De aceea, nu ştiu dacă etalarea, cu obstinaţie, a unui defect, a unei defecţiuni este ilegală, dar că este imorală este, după opinia mea, un lucru cert. Defilarea greţoasă în sunete de ţimbale şi ritmuri de tobe pentru a-ţi etala boirile scabroase seamănă mai degrabă a dorinţă (egoistă) de prozelitism decât de evocare a unor drepturi. A fi bolnav nu este o stare normală şi nici motiv de drepturi cetăţeneşti, ci este un necaz care, mai degrabă, cere sprijin şi nu o recunoaştere. Cum ar fi să ne pomenim cu o defilare prozelitistă a bolnavilor de lepră sau a celor bolnavi de sifilis!? Una este să-ţi cer dreptul la supravieţuire, drept ce înseamnă, pe fond, acordarea unui sprijin şi alta este să faci din boală un merit şi să impui să ţi se acorde drepturi ce sunt proprii normalităţii în loc de sprijin şi de ajutor social sau medical. Cum ar apărea, spre pildă, chiorii să defileze pentru a cere să fie respectaţi (nu protejaţi) pentru că sunt chiori sau să asistăm la manifestări asemănătoare ale ologilor, ale bolnavilor de alopecie (chelioşii), ale surdomuţilor ş.a.m.d. Orice boală trebuie acceptată ca atare, nici una fiind solicitată de omul sănătos. Cel lovit de boală trebuie tolerat, trebuie sprijinit, la nevoie trebuie ajutat. Dar este, cel puţin, imoral ca boala să fie etalată şi pusă cu zgomot de emfază pe orice tarabă şi transformată în merit şi chiar demnă de multiplicare la nivelul întregii societăţi. Un dram de decenţă este nu numai bine dar şi sănătos să existe. Măsura trebuie să caracterizeze orice şi să fie prezentă în toate. Solicitările violente de introducere în Constituţie a unor drepturi ce sunt proprii şi logice numai oamenilor normali şi sănătoşi sunt, de-a dreptrul, impertinente.

Biserica Ortodoxă manifestă o slabă reacţie absolut necesară

Opoziţia, destul de firavă şi fără argumentele de bun simţ şi de corectă vieţuire, a clerului BOR este bine venită. Din păcate, prin multele acţiuni a din ce în ce mai multor slujitori ai bisericii, acţiuni ce ies ca abatere de la dreapta credinţă decredibilizează şi manifestările de opoziţie de la a se introduce, prin Constituţie, a dreptului de căsătorie între persoane de acelaşi sex. Orice familie, aşa este lăsat de la arhitectura Creaţiei, are ca scop, în întreaga lume vie, nu numai la om, procreaţia. Tocmai de aceea, în ce mă priveşte, pledez pentru formularea constituţională, pe care sper să o regăsesc într-o ediţie refăcută a acesteia că „Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimţită între un bărbat şi o femeie...", aceasta şi numai această fiind capabilă de funcţia supremă lăsată încă de la prima pereche, Adam şi Eva, funcţia de a se împerechea şi a naşte pentru eternizarea speciei de orice fel. Cum pot procrea familiile constituite din membri de aceeaşi structură sexuală? Iar adoptarea de către aceste familii (drept succesiv celui de căsătorie) nu ar face altceva decât să schilodească alte suflete, nevinovate pe fond, de această schilodire exclusiv în afara şi împotriva firii. Resping, de aceea, laşitatea preşedintelui transmisă prin declaraţii voit ambiguui, cu două şi chiar mai multe sensuri şi căi de ieşire din cauză la caz de necesitate. Mă revoltă, de asemenea, ambiguitatea în care se scaldă majoritatea membrilor celor două camere legiuitoare. Mă îngreţoşează manifestările de stradă ale bolnavilor (şi/sau bolnavelor) de sodomie şi mă intrigă până la urlet zgomotele fără discernământ ale „revoluţionarilor de profesie" care manifestă întru' sprijinirea acestora. La o întrebare lansată, retorică , credea domnia sa de la tribuna Parlamentului României de marele istoric Nicolae Iorga; „Ce putem învăţa noi de la un inginer", replica venită din primele rânduri ale aulei, replica inginerului Ionel Brătianu a fost promtă şi la obiect: „măsura, domnule profesor, măsura". Vă invit, aşa dar, pe toţi să fim, măcar o clipă, ingineri şi să învăţăm măsura. Pentru că o măsură trebuie să fie în toate.

ALLA VOLCOVA

Ospitalitatea românească în primele organizări turistice în perioada de modernizare a statului

Organizarea turistică a statului român în perioada anilor 1800-1948

De foarte mulţi cetăţeni, România, datorită peisajului variat, a multiplelor cursuri de ape, datorită existenţei mării pe o distanţă de peste 245 km reprezentat de Marea Neagră. De asemeni, de lanţul Carpaţilor care reprezintă o barieră naturală greu de trecut în inima României, respectiv a Transilvaniei, fapt ce a determinat pe romani să construiască la Cluj o puternică cetate numită Napoca. Dacă ne uităm la graniţa veche a României, putem spune fără să greşim, că în vechime era o graniţă naturală importantă, chiar împotriva poporelor migratoare care au ferit Dacia de prăpădul făcut de barbari care au încercat să cucerească inima Europei. Acest lucru s-a făcut abea acum un an sau doi, când din greşeală Angelei Merkel, în sudul Europei a avut loc o invazie nemaiântânită în actuala istorie, când milioane de cetăţeni din ASIA şi Africa au încercat şi chiar au reuşit să străpungă frontierele de sud ale unor state. Cea mai mare tabără din istoria lumii este cea găzduită de Turcia, unde s-au oprit chiar prin forţă sau plata unor sume de bani din partea marilor state Europene. Aici, li se asigură mijloace precare de existenţă pentru cca. 3 milioane de azilanţi datorită războiului nedrept făcut de America, spijinită de peste 20 de ţări din Europa, distrugând ţări vechi cu tradiţie, precum: Siria, Afganistan, Irak, etc. Ori noi, românii, am fost protejaţi de fosta graniţa din vest stabilită pe Tisa, apoi graniţa din est stabilită pe Nistru, apoi graniţa de sud stabilită de Dunăre, care a fost cu greu trecută de armatele lui Traian, pentru ca apoi, podul construit de el în anul 100, să fie distrus în anul 275 când invazia popoarelor migratoare ameninţa Imperiul Roman.

Vechea şi înfloritoarea industrie a turismului medieval

Trebuie precizat faptul că civilizaţia greco-romană cunoscută prin eminenţele cenuşii date culturii şi dezvoltării omenirii, a cunoscut numeroase locuri de popas reprezentate de hanuri, popasuri, iar pentru marii conducători cum ar fi împăratul roman Tiberiu care şi-a construit Insula Capri, o importantă reşedinţă împărătească. În acest sens, comerţul s-a dezvoltat odată cu dezvoltarea turismului. În acest sens, „se împuşcau" doi factori: factorul comercial şi factorul de agrement prin faptul că negustorii, în perioada când poposeau în anumite localităţi care le plăceau din diverse motive, se şi desfătau prin diverse mijloace care contribuiau la starea lor fizică şi mentală. În acest sens, putem spune că primele elemente de turism pe toate continentele s-au dezvoltat empiric prin primele găzduiri în gospodăriile cetăţenilor, care la început se făceau fără bani, doar pentru ospitalitate, pentru ca apoi acestea să perceapă sume de bani în funcţie de durata staţionării în acest „turism particular". Putem spune fără să greşim că şi în prezent, pe teritoriul României şi turismul particular, de mici dimensiuni, s-a dezvoltat impetuos. Pe litoralul românesc, în perioada iulie şi august, în afara celor peste 120 mii locuri, în hoteluri, popasuri turistice, mai există pe întregul litoral, aproape 80 mii de cetăţeni care se cazează şi beneficiază de ospitalitatea proprietarilor de gospodării care le asigură caazre şi uneori chiar o masă tradiţională conform tarife stabilite de ei.

Denumiri noi şi moderne în promovarea turismului

Dacă în vechea Grecie sau Roma exista noţiunea de „hospes" şi „hospita", ceea ce în latină se numea gazdă, pentru ca imediat următor, datorită modernităţii, primirea oaspeţilor se numea „hospitale", denumire care în prezent a căpătat un alt sens, acela de a caza pe cineva bolnav. Comerţul de tranzit dintre nordul şi sudul României, cu trecerea prin Balcani până la Orient, a determinat statele să promoveze denumiri pentru cazarea cetăţenilor cu treburi comerciale sau pentru a vedea frumuseţile altor ţări. Drept urmare, în Franţa s-a înfiinţat în Evul Mediu termenul de hotel, care avea înţelesul de „loc de găzduire". Acestea ofereau posibilitatea la început doar a cazării, pentru ca apoi să-şi diversifice funcţionalităţile. În Moldova şi ţara Românească a apărut un termen nou românesc, numit „chervăsăriile" care erau unităţi de cazare pentru trecătorii veniţi de la distanţă. Primele chervăsării au apărut chiar în interiorul mănăstirilor sau a bisericilor care asigurau negustorilor cazarea şi masa cât mai cu seamă securitatea mărfurilor, având în vedere că acestea erau împrejmuite de jur împrejur cu ziduri înalte şi pază la turnuri. Apoi au apărut marile chervăsării, la intersecţia marilor drumuri comerciale care ulterior s-au transformat în puncte vamale. Amintim în acest sens punctul vamal de la Trecătoarea Turnu Roşu, spre Transilvania, chervăsăriile de la graniţa dintre Muntenia şi Moldova, apoi spre Dobrogea, prin care negustorii plăteau o taxă de trecere prin punctul vamal. Documentele anilor 1600 nominalizează chervăsăria de la Mănăstirea Sfânta Sava, iar în anul 1625, chervăsăria domnească amplasată pe uliţa domnească din Bucureşti. Odată cu aceste chervăsării, s-au înfiinţat şi primele depozite de mărfuri prin care cetăţenii în tranzit se stabileau în apropierea acestor depozite pentru mai multe zile, ceea ce constituia primele elemente de turism autohton. Către mijlocul secolului al XVI-lea, datorită influenţei turceşti, chervăsăriile se transformă în hanuri, iar cuvântul han având origine persană, a ajuns la noi în Muntenia, datorită influenţei turceşti. Odată cu dezvoltarea tehnicii şi creşterea nevoilor comerciale, hanurile din Bucureşti şi-au diversificat formele organizatorice, cea turistică incipient organizată s-a dezvoltat destul de impetuos Bucureştiul şi alte oraşe devenind „adevărate drumuri comerciale" din Viena şi celelalte oraşe din Apus, către Orientul Apropiat prin traversarea peste Dunăre: Bulgaria, Turcia, sau prin Rusia către Orientul Apropiat. Documentele vremii atestă că la începutul anului 1900, în Bucureşti existau 43 de hanuri, majoritatea transformându-se în hoteluri. Tot statistica arată, din punct de vedere turistic, în 1822, că în Bucureşti existau 7 hanuri de rangul I, 30 hanuri mijlocii şi mici: Cel mai important han din Bucureşti, cunoscut şi în prezent, acum revitalizat era Hanul lui Manuc. Acesta a fost construit în 1808 şi este locul în care în anul 1812 s-a semnat Tratatul de pace dintre Rusia şi Turcia. Iată un obiectiv turistic de importnaţă şi cu rezonanţă internaţională, căreia Ministerul Turismului, Autorităţile şi Consiliul local al municipiului Bucureşti, ar trebui să-i dea o importanţă deosebită, având în vedere evenimentul turistic desfăşurat în acest loc.

(continuare în numărul viitor)

D.B.

Puncte de vedere

SERIAL

Cine doreşte ca Geto-Dacia versus România, să dispară de pe hartă

Am primit pe o rețea de socializare pe care, de obicei ținem legătura, în chip modern, de la distanță, un material apărut în ultimul număr de până acum (nr.3-600/2017) al minunatei reviste de informare şi de opinie istorică, Magazin Istoric. Copiile de text erau însoțite de următorul text ce mi-a atras atenția: *"Dacă în 10 ani mai apar două articole în presa de specialitate românească, de acest tip, să fim siguri că dacii nici nu au existat pe teritoriul Daciei, nici măcar în timpul războaielor din 101/102 şi şi 105/106 d.H. Vai de noi!"*. Mărturisesc că ocupat fiind cu alte probleme nu apucasem să citesc materialul respectiv, revista cu pricina aşteptându-şi cuminte rândul pe biroul meu. Alarmat fiind de strigătul colegului argeşan am lăsat totul baltă şi am deschis revista la pagina 22, unde sub un titlu generos, de culaore albastră „Practicarea cotidiană a religiei romane în Dacia" este inserat un articol al domnului Csaba Szabó[1/]. În febra curiozității, curiozitate sporită de numele autorului şi de tematica sugerată de titlu, dar şi de credința mea că revista Magazin Istoric a fost şi a rămas fidelă spiritului național şi iubirii față de România, am început lectura materialului. Primele rânduri care mi-au atras atenția au fost cele care se referă la vestigiile (între care 500.000 de inscripții votive) descoperite până acum în teritoriul dacic. *"Oriunde mergem prin fostul teritoriu al Imperiului Roman* – scrie domnul Csaba Szabó – *din Scoția până în deşertul african sau sirian, întâlnim vestigii ale religiei romane"*. Care era, în fapt, religia romană, autorul nu ne-o spune însă. Ce o deosebea pe aceasta de miturile şi credințele religioase ale populațiilor din teritoriile pe care le cucerea Imperiul? Cum avea să afirme mai târziu Csaba Szabó, zona, întinsa zonă a dacilor începe să fie cunoscută de romani abia către finele primului secol al erei noastre, în timpul domniei împăratului Domițian (81 – 96). Aşa încât, este greu de spus pe ce se bazează afirmația concluzivă a autorului potrivit căreia *"situația nu este cu nimic diferită pe meleagurile noastre, în fosta provincie romană Dacia"*. Este adevărat că ținutul locuit de daci oferea oricărui călător străin (pelerin, ostaş, negustor, migrant) imaginea unui teritoriu mirific, unitar, echilibrat şi armonios orânduit natural de mâna măiastră şi darnică a lui Dumnezeu. Iar despre existența aurului în mod sigur, domnule Csaba Szabó, nu din legende aflau acestia, călători neştiutori de limbă şi cu alte gânduri şi alte preocupări cărate prin tolbele lor pline de nevoi sau interese existențiale mai întâi de toate, şi abia apoi, dacă mai avea resurse, de dorinți de cunoaştere şi studiu etnografic sau istoric. Spune, mai departe domnul Csaba Szabó? *"Într-un interval de mai puțin de un deceniu (101 – 110 d.H.) Împăratul Traian a transformat un teritoriu imens într-o provincie romană propriu-zisă, cu o infrastructură tipic romană"*. Numai că, domnule Csaba Szabó, în ce priveşte primul război dacic, cel din Sciția Minor, Dobrogea de azi, nu prea i-a ieşit lui Traian. inutul dintre Istru şi Pontu Euxin o fi fost el atrăgător şi interesant din punct de vedere al lemnului şi al materialelor de construcții dar, în principal, militar-strategic dar, la fel de realist, s-au dovedit şi greutatea condițiile de cucerire şi, mai ales, de menținere a unei suzeranități. Puse în balanță, în mod sigur au apărut mai interesante abandonarea luptelor şi a neînsemnatelor cuceriri şi orientarea către alte zone de atac spre puncte strategice în care, nu legendele, ci preocupările oamenilor le-a atras atenția conducătorilor Imperiului (*Imperiu aflat în prag de faliment financiar*) de un posibil El-Dorado care, odată cucerit, ar putea fi (după cum a şi fost), salvarea Romei: aurul munților dacici din mijlocul ținutului de legendă. Nu putem accepta cu înțelegere şi cu valoare de adevăr afirmațiile domnului Csaba Szabó precum că: *"Colonizarea provinciei, cu grupuri din diferite provincii ale Imperiului, transformă rdical peisajul cultural şi religios"*. i nu putem accepta din mai multe motive, între care, în primul rând, că această "colonizare" s-a făcut pe un teritoriu extrem de redus pe care nu eu, ci oricine are o cât de câtă idee de ce este şi cum se calculează o regulă de trei simplă poate constata că abia dacă 14% din vastul teritoriu dacic a căzut sub înstăpânire şi colonizare după trădarea lui Decebal ce l-a făcut pe mândrul conducător dac să se sinucidă decât să cadă în mâna duşmanului care, în mod sigur, după cum le era obiceiul, ar fi făcut din prinderea şi uciderea lui un întreg proces de fală proprie şi umilire a învinsului, nu ca persoană ci ca popor. Din alt orizont de analiză, colonizarea era, aşa cum spune şi domnul Csaba Szabó, cu grupuri din diferite zone ale Imperiului, oameni cu credințe, obiceiuri şi graiuri diferite astfel încât este greu de presupus că au putut "transforma radical" peisajul cultural şi religios. Cel mult îl putea împestrița, dar în niciun caz transforma. După cum arată orice profană sau specializată analiză, datinile şi credințele religioase au o puternică rezistență inerțială şi o nemiscibilitate aproape totală. Tot ce se poate presupune este că, în teritoriile ocupate, cuceritorii au adus şi au impus un cadru organizatoric şi administrativ mai strict, mai funcțional. La fel de neconvingătoare mi se pare şi afirmația domnului Csaba Szabó (şi mă feresc să-i ataşez o motivație anume şi/sau ascunsă) potrivit căreia Dacia era, atunci, în primul secol al erei noastre, un puzzle care reprezenta o mini-variantă a Imperiului. Ne sprijină în această atitudine scrierile istoricilor antici dar şi ale celor mai apropiați de noi care s-au preocupat de această parte de lume, care vorbesc despre unul şi acelaşi popor, fie că se cheamă el scit, get sau dac[2/] (denumiri date mai mult din necunoaştere decât din specificitate de criterii), unitar în credințe, obiceiuri, cultură şi datini. Multitudinea de inscripții votive şi monumente statuare despre care face vorbire domnul Csaba Szabó sunt, este adevărat, vestigii ce ne pot conduce la ideea de diversitate de idoli şi de credințe şi oibiceiuri. Toate acestea însă s-au găsit în zonele în care cuceritorii romani şi-au adus colonizatori. Dar, cum chiar domnul Csaba Szabó afirmă, aceştia proveneau din toate provinciile vastului Imperiu [Siria, Hispania, Egipt, Grecia, Capadocia, Germania şi chiar Bretania, din Italia, Dalmația şi Panonia (!)]. Ei bine, fiecare colonist avea credința teritoriului şi a poporului de baştină şi de origine pe care în mod sigur nu şi-a lepădat-o odată cu înrolarea în centuriile romane. Este de remarcat că însuşi domnul Csaba Szabó confirmă că *"religia romană oficială şi din spațiile publice ale Daciei nu se diferenția prea mult de ce găsim în Pompei, Taraco şi Roma"*. i numai această afirmație şi ne confirmă în cele ce tot spunem noi, influențați, ce-i drept, de Herodot, Pârvan şi Papu, că nu este o aventură să ne gândim la o posibilă preeminență Dacă. Fapt din ce în ce mai verosimil după scoaterea la lumină şi de către ultimii trei papi ai Romei a din ce în ce mai multor informații aflate în documentele secrete ale celebrei biblioteci a Vaticanului. Înainte de a merge mai deparete cu analiza pe textul domnului Csaba Szabó îmi propun să lămuresc foarte succint, pentru cititorul care a avut răbdare cu mine, câteva informații despre credința dacilor, astfel: Religia geto-dacilor se presupune a fi fost politeistă, eventual henoteistă (formă de cult intermediară între politeism şi monoteism, în care este venerată în mod special o singură divinitate, fără însă a nega existența altor divinități alături de ea), centrată în jurul zeului important Zalmoxis. Herodot afirma că dacii erau monoteişti. Opiniile mai noi ale istoricilor contemporani precum că dacii nu erau monoteişti mi se par, mie, că încearcă ori o proprie notorietate, ori un interes ascuns. Zalmoxis (numit de către unii dintre geto-daci Gebelizis) era zeul suprem. El a fost numit de diferite surse de-a lungul timpului: reformator mitic, profet, mare pontif, rege, medic, zeu. Grecii l-au numit chiar şi sclav al lui Pitagora, deşi Zalmoxis a trăit cu mult înaintea lui Pitagora!!! Potrivit surselor din antichitate şi Zalmoxis şi Deceneu au călătorit în Egypt de unde şi-au primit şi/sau completat învățăturile religioase. Pitagora a primit şi el învățături de la preoții egipteni. Probabil că similaritatea doctrinelor i-a făcut pe grecii antici să susțină o apropiere de tipul Zalmoxis-Pitagora. Religia geto-dacilor se caracterizează, în principal, prin credința în Zalmoxis şi prin aniconism, ceea ce implică interdicția scrisului religios. În sistemul religios al geto-dacilor muzica juca un rol foarte important. Totodată, ritualul de a trimite "mesageri" la Zalmoxis confirmă credința în viața de dincolo, mesagerii urmând a-l întâlni acolo pe Zalmoxis. Ritualul se presupune că se desfăşura în incinta sacră circulară din Sarmizegetusa, sau din altarul din munții Bucegi la fiecare patru sau cinci ani. Sacrificații erau aruncați în trei sulițe îndreptate cu vârful în sus, iar mesajele destinate lui Zalmoxis erau încredințate cât timp mesagerul mai era în viață. În mai multe surse istorice apare ca certitudine că Zalmoxis i-a instruit pe geto-daci în medicină. Platon chiar relatează concepția zalmoxiana care spune că "nu poți să vindeci trupul fără a ține seama de suflet". Învățăturile zalmoxiene cuprindeau şi cunoştințe profunde şi complexe de psihologie, astronomie, matematică şi medicină. Iamblichus (filosof «n.326 d.H.», cea mai importantă figură din neoplatonism) a spus că Zalmoxis a lăsat învățături discipolilor, în formă scrisă, iar Iordanes (istoric auto declarant got romanizat, el confundând pe geți cu goții, originar din Moesia «mijlocul secolului VI»), în Getica, afirmă şi el existența legilor şi a învățăturilor scrise la geto-daci, atribuindu-le lui Deceneu. Despre Zalmoxis legenda spune că s-a retras într-o peşteră (sub ceasul solar din ceramică de la Sarmizegetusa se presupune că ar fi existat o grotă, unde ar fi stat timp de patru ani ca sihastru). Legendele din Valea Olteţului susțin că Peştera Polovragi, aflată în inima muntelui şi a cărei lungime depăşeşte zece kilometri, ar fi făcut legătură cu Transilvania, în apropierea sanctuarului de la Sarmizegetusa. De fapt, despre Sarmizegetusa, capitala statului geto-dacilor, se spune că a fost totodată sanctuar, centru spiritual, necropolă şi altar al zeului suprem. În credința geto-dacilor, Lupul, simbol al inteligenței, dreptății şi nesupunerii, apare foarte des în viața lor. Ei foloseau capetele de lupi şi şerpi pentru steagurile de luptă, sunetul produs în timpul alergării amplificând rezonanța sonoră.

După Herodot, dacii se considerau nemuritori: „credința lor este că ei nu mor, ci că cel care piere se duce la Zamolxis – divinitatea lor – pe care unii îl cred acelaşi cu Gebeleisis. Tot în al cincilea an aruncă sorții, şi întotdeauna pe acel dintre ei pe care cade sorțul îl trimit ca solie la Zamolxis, încredințându-i de fiecare dată toate nevoile lor. După aceste ritualuri, ce par cu iz păgân, dacii se dovedesc, mai degrabă monoteişti, fapt mărturisit, conform Istoriei ortodoxiei în România, de însuşi Apostolul Andrei, creştinătorul României, care ar fi exprimat, ajuns în Moesia Minor că nu a avut de zăbovit întâlnind acolo un popor deja creştin... (Lângă comuna Ion Corvin, mai spre Dunăre de monumentul de la Adam Clisi, se află şi astăzi peştera unde a adăstat, în primul secol al erei noastre, Sfântul Apostol Andrei). (Herodot din *Halicarnas, care a scris faimoasa sa Istorie la mijlocul celui de-al cincilea secol î.Hr., oferă dintre toți autorii clasici disponibili cele mai multe informații despre societățile nealfabetizate).* Domnul Csaba Szabó induce, în materialul apărut în Magazin-ul Istoric nr 3(600)/2017 ideea de pluralism în dialogul religios. E greu să contrazici o asemenea aserțiune. Cel mult, prin comparație cu alte zone şi alte popoare analizate sau luate ca termen de comparație se poate afirma că în zona ocupată de popoarele dacice (getice), acest pluralism este extrem de redus, credințele monoteiste fiind precumpănitoare. Însuşi Apostolul Andrei, după cum spuneam, a convenit că poporului aflat în această parte de lume nu avea ce-i spune în plus întru cinstirea dreptei credințe întru singurul Dumnezeu şi a Sfintei Treimi. Este, de asemenea, îndeobşte cunoscut (fie şi din spusele şi mărturisirile anticilor, chiar de dinainte de Hristos) că în zona Daciei lui Deceneu şi Burebista existau principii de îngrijirea sănătății şi ale şcolii de educație sanitară din care se adăpau tămăduitorii din zone destul de îndepărtate ce ajungeau până în Arabia şi nordul Africii, în Siria şi Egipt. Acest lucru, într-o anumită formă, o spune şi domnul Csaba Szabó, amintind de centrele de sănătate întâlnite în zonele ocupate de romani în Dacia (Asklepeionul din Apullum, Germisara, Herculane) devenite centre de pelerinaj terapeutic. Totodată, îmbrățişând principiul local (dac) de terapie (pentru terapia unui organ trebuie cercetat şi tratat întregul corp), aceste centre erau, la daci, şi centre de pelerinaj credincios (obicei păstrat până în zilele noastre, ilustrat prin pelerinajele la izvoarele tămăduitoare de pe cuprinsul țării, precum şi Darvari, de pe acelaşi traseu cu Peştera Sfântului Andrei...).

VICTOR VERNESCU

(continuare în numărul viitor)

Vă rog, faceți public. Cum ştiți fiecare

România, o ţară cu politicieni slabi la minte

SEMNAL!

Se spune că o țară are conducătorii pe care îi merită! Pe aceştia de acum i-am ales noi, nu ni i-a impus nimeni. Deci zicala este cu atât mai adevărată! Îmi aduc aminte ce a spus săracul Petre Țuțea: Am făcut 17 ani de puşcărie, pentru o țară de idioți! Aşa că ne cam merităm soarta. Mă întreb cum va arăta oare România peste 50 de ani? Va mai exista? Poate sunt eu excesiv de pesimist! Fotografia care a stârnit controverse pe Facebook. Mesaj şocant pentru români. O companie scoțiană care organizează excursii de vânătoare în România a stârnit un val de critici şi acuzații pe rețelele de socializare în ultimele zile, după ce a postat o fotografie extrem de dură. Un vânător a pozat lângă un urs brun pe care tocmai îl împuşcase, specie aflată în declin în țara noastră, plus interzisi prin lege a fi ucisi decat in conditii si cu aprobari speciale şi pe cale de dispariție în Europa, relatează ziarulring.ro. Indignată de imaginea publicată pe Facebook, o utilizatoare pe nume Anca T. a decis să ia măsuri, trimițându-i un email lui George Richmond Elliott de la Hunting and Sporting Scotland Ltd, compania organizatoare a excursiilor. „Vă rog, nu ne ucideți urşii. Trebuie să faceți asta neapărat? Asta este singura modalitate prin care vă puteți bucura de viață?", a scris ea. Răspunsul primit a fost unul însă revoltător: „Da, vom ucide toți urşii voştri, toate păsările voastre din Delta Dunării, toți cocoşii de munte, toți mistreții şi toți cerbii", a scris britanicul. „Sunteți o țară ieftină, cu conducători ieftini, politicieni corupți şi asta meritați", a adăugat George Richmond Elliott. Potrivit sursei citate, Hunting and Sporting Scotland Ltd solicită un onorariu de 4.500 de euro pentru o excursie de vânătoare în România.

Motive pentru care nu ar trebui să îi plângem pe ucraineni

UCRAINA, ÎNTRE AGRESIUNE ŞI REALITATE

Pactul Ribbentrop-Molotov - pagubă importantă pentru România, aprobat tacit de Germania şi UE

Există în ultimele zile o sensibilitate deosebită față de Ucraina. Rusia a invadat Crimeea, pe care acum o stăpâneşte. Aparent am fi în pragul unui război rece, iar Rusia nu doreşte să bată înapoi. Pentru România, o Ucraină democratică, cel puțin la nivelul țării noastre, ar fi perfectă, dar e posibil oare acest lucru? Iată câteva motive pentru care noi, românii, cu siguranță nu trebuie să îi plângem prea mult pe ucraineni (sau să fim ultimii care facem acest lucru):

– în 1918 au dorit anexarea Basarabiei şi doar prezența militară a românilor a forțat retragerea acestei cereri;

– în 1945 au dorit anexarea Basarabiei şi doar presiunea lui Stalin a forțat eliminarea acestei pretenții;

– în 1992 au participat cu trupe la războiul de pe Nistru, alături de trupele ruse împotriva celor româneşti, pentru a desprinde regiunea transnistreană, pe care şi-o doreau atât de mult pentru ei; – din 1992 până în prezent au fost parte activă din formatul de negociere pentru regiunea transnistreană; în mod permanent au susținut poziția Rusiei şi au făcut tot ceea ce este posibil ca negocierele să fie formale şi să eşueze;

– cea mai mare parte a mafiei ce a condus Republica Moldova după 1991 este reprezentată de ucraineni şi nu de ruşi; aceştia aveau rolul clar dat de la Kiev ca Republica Moldova să eşueze pe toate planurile;

– cei care au condus regiunea transnistreană, care promovează separatismul la Bălți, Cahul şi Găgăuzia sunt ucraineni şi nu ruşi;

– ucrainenii au dus o politică de distrugere a identității româneşti din teritoriile ocupate, mai dură chiar decât Stalin în restul imperiului;

– Ucraina a preluat Insula Şerpilor, pământ românesc ce niciodată nu i-a aparținut; timp ce câțiva ani ne-am certat pe la Haga, iar acum ei sunt foarte supărați pe noi pentru pierderea platformei continentale;

– una din problemele principale ce stă în calea reunirii celor două state româneşti este tocmai Ucraina, ce manifestă o opoziție mai mare chiar decât Rusia; ea vede în această reunire eventuale pretenții teritoriale ale țării noastre asupra teritoriului ucrainean;

– prima măsură luată de „europeniştii ucrainieni" a fost aceea de a interzice limbile regionale, inclusiv limba română; tare mă tem că poporul a vrut ceva şi va obține altceva;

– Crimeea nu a aparținut niciodată Ucrainei, iar aceştia sunt minoritari acolo; ea a fost dăruită în semn de prietenie de către Rusia în perioada sovietică, un gest mai mult formal şi niciodată efectiv; cererea Rusiei este una normală (din perspectiva dreptului istoric şi nu cel internațional) din moment ce aceasta era un inel de nuntă; voi face o analogie uşor forțată

– e ca atunci când Ardealul era la Unguri. În Crimeea prezența ucraineană era mai mult formală. Putin vrea de fapt înapoi ceea ce îi aparține, adică bunurile pe care le avea înainte de căsătorie.

Mă voi opri aici şi vă las pe voi să mai completați prin comentarii.

Cred că o parte din atitudinea rece a preşedintelui vine tocmai de la înțelegerea faptului că Ucraina pățeşte de fapt ceea ce a susținut până acum.

P.S. Acțiunile GazProm au scăzut cu peste 10% în această dimineață față de sesiunea de vineri dimineață. În acest timp rubla s-a prăbuşit. Situația este similară şi la celelalte companii ruseşti. Iată cum Putin nu a înțeles că nu e nevoie de tancuri ca să câştigi războaie.

CELE MAI TARI PĂCĂLELI DE 1 APRILIE DIN ISTORIE

1 În 1957 reputatul post de televiziune britanic BBC a difuzat un reportaj detaliat despre recolta foarte bună de spaghetti din livezile de arbori de spaghetti din Elveția. Reportajul a avut un succes uriaş, sute de telespectatori au sunat la redacție întrebând cum ar putea obține şi ei un copac de spaghetti să-l planteze în curte.

2 În 1962, la postul național de televiziune suedez, doi fizicieni au explicat audienței cum îşi pot face singuri televizoare în culori dacă întind un ciorap de damă, de nailon, peste ecran. Ei au descris în termeni ştiințifici cum are loc refracția luminii in fibrele de nailon, exact ca-n tubul catolic al televizoarelor în culori. A urmat un val de reclamații furioase din partea telespectatorilor dezamăgiți că metoda n-a funcționat.

3 În 1976, un reputat astronom britanic a explicat la Radio BBC 2 că, din cauza unei alinieri istorice între planetele Pluto, Jupiter şi Terra, gravitația pe pământ urmează să fie redusă în mod semnificativ. Astronomul le-a cerut ascultătorilor ca fix la 9:47 să sară ca să experimenteze imponderabilitatea la ei acasă. Liniile telefonice s-au umplut ulterior de ascultători care au descris convingător că au simțit reducerea gravitației exact la ora precizată.

4 În 1998, lanțul american de fast-food Burger King a publicat reclame în toate marile ziare pentru a anunța că a pus în vânzare hamburgerul pentru stângaci, în care toate ingredientele şi condimentele sunt rotite cu 180°, astfel încât se poată bucura de ele în mod corect şi stângacii.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ"

Afacerea Molivişu: investitorii „strategici" au donat o parte din teren către primărie

Aşa cum aţi putut afla dintr-un număr anterior al Jurnalului de Argeş, Pavel Bârlă, fost viceprimar la Arefu şi preşedinte al A.D.I. Molivişu, a fost împropri-etărit de jur împrejurul instalaţiilor de la baza pârtiei de schi. Pe principiul cazematei, acesta a dobândit control total asupra accesului turiştilor la îmbarca-re, cu toate avantajele ce decurg de aici. Practic, de toţi banii pe care i-a băgat si ar mai urma să-i bage Consiliul Judeţean în instalaţiile de la baza pârtiei ar profita înzecit şi însutit familia Bârlă. Ca să nu mai vorbim de faptul că onor Consiliul Judeţean, sub mandatul preşedintelui Tecău, a băgat bani publici în construirea a doi piloni ai pârtiei de schi pe acelaşi teren al familiei lui Pavel Bârlă. Un alt proprietar care se învecinează cu domeniul Molivişu este un anume Liviu Dumitrescu din Bucureşti. Iar acesta este un personaj nu doar misterios, ci si extrem de preţios în toată această schemă a mult chinuitei faceri a pârtiei de la Molivişu, cu bani de la buget şi investitori imobiliari... "strategici". Am stat de vorbă cu primarul comunei Arefu, Gheorghe Stoican, care, într-o convorbire telefonică, ne-a confirmat că cei doi proprietari şi-au donat intempestiv pământul primăriei Arefu. O parte din pământ, mai exact, vreo 5000 mp, cât să deblocheze, dacă se mai poate, investiţia în pârtie. Având în vedere că gestul a survenit după izbucnirea acestui scandal cu suficiente conotaţii penale, se poate spune şi că frica păzeşte pepenii.

Spitalul de la Mioveni, finanţare zero de la Guvern

Promisiunile electorale par să rămână doar la stadiul de vorbe. După zeci de discuţii la Bucureşti, noul spital din Mioveni nu va fi finanţat de la bugetul de stat, astfel toată presiunea financiară pică pe bugetul local.

Spitalul da la Mioveni va fi terminat anul viitor

Ministrul Sănătăţii, Florian Bodog, a vizitat şantierul spitalului de la Mioveni, dar din păcate, de la întâlnirea cu ministrul, la Mioveni, au lipsit mai mulţi parlamentari de Argeş, care se pare că nu susţin proiectul cu fapta, ci doar cu vorba. Mai mult, după discuţiile purtate cu ministrul Dezvoltării, Sevil Shhaideh, Guvernul nu poate face nimic pentru autorităţile locale de la Mioveni. "Acest spital nu a fost prins pe nicio linie de finanţare, a fost solicitată finanţare prin PNDL. L-am vizitat, este o clădire pe care domnul primar a promis că o va da în folosinţă anul viitor. Va fi un spital local, prin minister putem asigura o parte din echipamente", a declarat Bodog după vizita la Mioveni.

Pactul Ribbentrop-Molotov, cunoscut ca Pactul Stalin-Hitler - este în prezent revitalizat de Angela Merkel, sub tutela UE (N.R.)

Un subiect vital pentru Parlamentul României

A fost un tratat de neagresiune încheiat între Uniunea Sovietică şi Germania nazistă, semnat la Moscova, la 23 august 1939 de şeful guvernului şi ministrul de externe a URSS Viaceslav Molotov şi ministrul de externe german Joachim von Ribbentrop, în prezenţa lui Stalin. La 23 august 1939, Germania nazistă şi U.R.S.S. anunţă semnarea unui pact de neagresiune. Chiar dacă Rusia bolşevică întreţinuse multă vreme relaţii privilegiate cu Germania anilor 1920, acest lucru i-a surprins pe majoritatea observatorilor, căci opoziţia ideologică dintre nazism şi comunismul sovietic părea ireductibilă. Alianţa dintre cei doi mari dictatori totalitari, Hitler şi Stalin, urma să aibă consecinţe nefaste, vizibile şi astăzi în sânul Europei reunite. Relaţiile dintre liderii bolşevici şi Germania au debutat într-un mod cu totul aparte: în aprilie 1917, pentru a grăbi destrămarea armatei ruse, serviciile secrete germane au decis să faciliteze întoarcerea în Rusia a câtorva zeci de revoluţionari, printre care un anumit Vladimir Ilici Ulianov, alias Lenin. Urmarea se cunoaşte: venirea la putere a bolşevicilor, la 7 noiembrie 1917, apoi tratatul leonin de la Brest-Litovsk, din martie 1918, prin care Lenin ceda Germaniei 800.000 km^2 şi un sfert din populaţia imperiului ţarist, războiul civil şi în sfârşit stabilizarea la putere a bolşevicilor. începând cu 1920, Lenin impune politicii externe bolşevice trei direcţii principale. Prima dintre acestea prevedea „apărarea patriei socialiste", care, pe plan intern, trebuia făcută prin teroare, iar pe plan extern, prin intermediul unei puternice Armate Roşii. Cea de-a doua viza expansiunea „marii revoluţii proletare mondiale", pentru Lenin înţelegându-se de la sine că venirea la putere a bolşevicilor în Rusia nu însemna decât începutul unui proces revoluţionar menit să schimbe faţa întregii Europe, şi mai cu seamă a Germaniei, a cărei forţă industrială şi al cărei proletariat ar fi întărit puterea bolşevică. Această expansiunea s-ar fi făcut pe două căi, care se completau reciproc: subversiunea pe plan intern a fiecărei ţări - prin intermediul partidelor comuniste organizate în cadrul Internaţionalei comuniste (sau a Kominternului) şi acţiunea ofensivă a Armatei Roşii, care, după ce fusese implicată într-un război civil în Rusia, se va angaja într-un război civil internaţional, nesocotind regulile tradiţionale cu privire la relaţiile dintre state. A treia direcţie avea la bază „exacerbarea contradicţiilor inter-imperialiste"; cu alte cuvinte, trebuia făcut totul pentru a asmuţi statele „bourgheze" şi „capitaliste" unul împotriva celuilalt, în aşa fel încât acestea să se slăbească reciproc, aşa cum se întâmplase în timpul Primului Război Mondial, şi să contribuie astfel la afirmarea puterii revoluţionare. Prima aplicare spectaculosă a acestor direcţii a avut loc în cazul Germaniei. Pe de o parte, Kominternul a dus multă vreme aici o politică subversivă, sprijinit fiind de partidul comunist german, care, până în 1933, a criticat constant Republica de la Weinmar, mergând uneori până la conflicte cu naziştii. Pe de altă parte, Lenin, care căuta să submineze organizarea noii Europe ieşite din război sub auspiciile Franţei şi Marii Britanii, a încheiat la 16 aprilie 1922, spre surpriza generală, tratatul de la Rapallo, prin care U.R.S.S.şi Germania se recunoşteau reciproc şi îşi anulau datoriile una faţă de cealaltă. începând cu 1923, sub egida Reichswehr-ului, sunt semnate primele contracte cu Uniunea Sovietică, privind construirea lângă Moscova a unei uzine de avioane de luptă şi vânzarea către sovietici a sute de mii de puşti, explozivi şi alte materiale de război. In schimb, până în 1933, Germania beneficiază de oportunitatea de a nu respecta clauzele tratatului de la Versailles, prin care îi erau considerabil limitate posibilităţile de reînarmare. Astfel, departe de privirile indiscrete, Reichswehr-ul pune la punct şi experimentează în U.R.S.S. tehnologii şi prototipuri de avioane de luptă şi de tancuri; instalează aici tabere clandestine, unde sute de ofiţeri se familiarizează cu tehnica ultramodernă şi se antrenează în vederea folosirii ei; printre aceştia, faimosul general Guiderian, care va conduce ofensiva Panzerelor în Franţa, în 1940. Tot în U.R.S.S. este reconstituită clandestin viitoarea Luftwaffe şi experimentate primele avioane de vânătoare-bombardier. în sfârşit, tot aici, şi tot clandestin, armata germană pune în aplicare manevre care duc la inventarea unor noi tehnici de luptă şi la elaborarea unei doctrine de război aerian, ce îşi vor da intreaga măsura a eficacităţii în timpul atacului împotriva Poloniei, în 1939, a Franţei, în 1940, şi chiar a Ununii Sovietice în iunie 1941. La 15 august 1939, ora 4.30, von Schulenberg primeşte o telegramă „f.f. urgentă" din partea ministrului afacerilor externe al celui de-al treilea Reich, von Ribbentrop, care îi cere să se prezinte fără întârziere la Molotov, pentru a-i citi acest comunicat surprinzător: „Evoluţiile din ultimul timp par să indice faptul că anumite divergenţe de concepţie ideologică nu exclud existenţa unor relaţii rezonabile între cele două state, nici restabilirea unei colaborări amicale de tip nou. [...] Spaţiile vitale ale Germaniei şi Rusiei se învecinează, iar nevoile lor naturale sunt aceleaşi. Guvernul Reichului consideră că nu există, între Marea Baltică şi Marea Neagră nici un aspect care să nu poată fi reglat spre deplina satisfacţie a celor două părţi. Printre aceste chestiuni se numără mai cu seamă Marea Baltică, regiunea Balticii, Polonia, Sud-Estul Europei etc. [...] Nu încape îndoială că politica germano-sovietică a ajuns azi la o răscruce istorică.

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

„DUMINICA FLORIILOR“ - MAREA SĂRBĂTOARE CARE VESTEŞTE PAŞTELE

INTRAREA LUI IISUS ÎN IERUSALIM

Cu ocazia „Floriilor“, primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor sărbătoriţilor, un călduros şi sincer „La mulţi ani!“

Primarul oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează tuturor cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani cu ocazia sfintei sărbători „Duminica Floriilor“!

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia „Sărbătorii Floriilor“, un călduros „LA MULŢI ANI!“ şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia „Floriilor“ „La mulţi ani“!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor locuitorilor judeţului Argeş, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!“

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează sărbătoriţilor, clienţilor şi prietenilor, colboratorilor, cu ocazia „Floriilor“, un călduros „LA MULŢI ANI!“

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia marii sărbători „Duminica Floriilor“, fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor cetăţenilor, cu precădere celor ce îşi sărbătoresc ziua numelui, cu ocazia „Floriilor“, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani“!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani“!

Cu ocazia sărbătorii de „Duminica Floriilor“, aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor, tradiţionalul „La mulţi ani“ şi fericire!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia „Floriilor“, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani“!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia sărbătorii „Duminica Floriilor“, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani“!

Cu ocazia marii sărbători, „Duminica Floriilor“, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire cetăţenilor! „La mulţi ani!“

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit“ tuturor cetăţenilor, cu ocazia „Floriilor“!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia „Floriilor“, tradiţionalul „La mulţi ani!“ şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează argeşenilor şi tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia sărbătorii creştine, „Duminica Floriilor“, tradiţionalul „La mulţi ani“!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează argeşenilor, cu ocazia Zilei de Florii, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani“!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor cetăţenilor, un călduros „La Mulţi Ani!“, cu ocazia marii sărbători, „Duminica Floriilor“!

Primarul nou ales la Primăria Coşeşti, domnul Florin Petre, urează tuturor argeşenilor un sincer „La mulţi ani!“ cu ocazia marii sărbători „Duminica Floriilor“!

Viceprimarul comunei Domneşti, ION ZĂVOIANU, urează tuturor doamnelor şi domnişoarelor, cu ocazia „Floriilor“, tradiţionalul şi nemuritorul „La mulţi ani“!

„IN MEMORIAM“ - Colonelului ing. Mircea Andrievici, primul comandant al „Centrului de Operaţiuni Psihologice“ al armatei române

ROMÂNIA
STATUL MAJOR GENERAL
CENTRUL DE OPERAȚII PSIHOLOGICE

Se acordă
domnului Col.(r) ing. ANDRIEVICI MIRCEA

Diploma de excelență

cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la înființarea Centrului de Operații Psihologice, în semn de respect şi prețuire pentru eforturile depuse în promovarea valorilor şi tradițiilor militare româneşti.

1969 2009

Comandantul Centrului de Operații Psihologice
Col.ing.
Victor CHIROIU

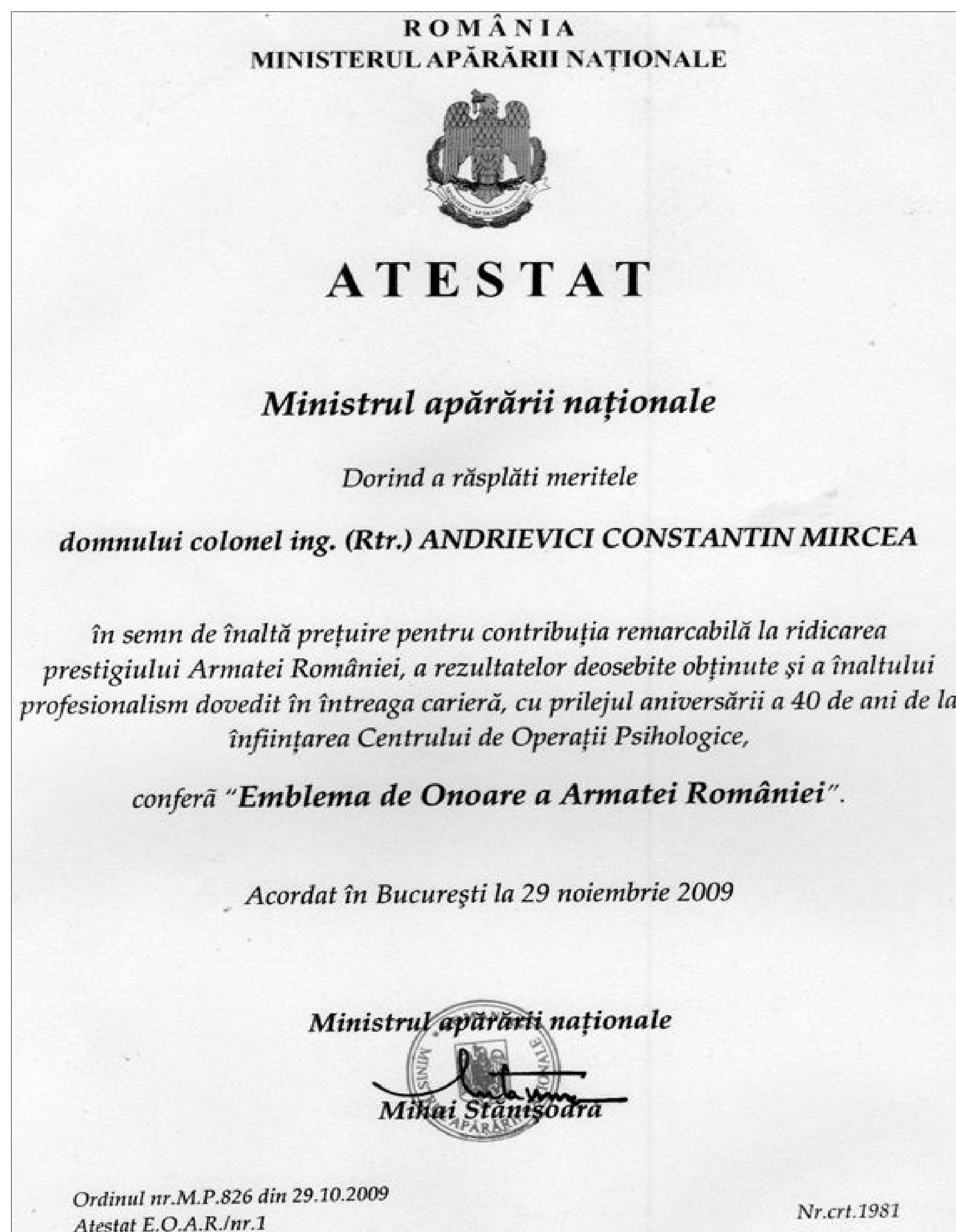
Bucureşti
27 decembrie 2009

Răsfoind biblioteca, am data peste o revistă datată în anul 2009, intitulată sugestiv "Cutia pandorei". În interiorul ei, am găsit două documente importante pentru istoricii militari şi bineînțeles, chiar pentru militarii activi în rezervă şi retragere. Este vorba de documentul intitulat "ATESTAT" dat de ministrul apărării naționale, nimeni altuia decât col. ing. Andrievici Constantin Mircea, absolvent al Şcolii Militare de elită a armatei române de ofițeri de transmisiuni Sibiu, precum şi al Academiei Tehnice Militare. Acest atestat este semnat de ministrul apărării naționale din acea vreme, domnul Mihai Stănişoară, prin care colonelului Andrievici i se conferă "EMBLEMA DE ONOARE A ARMATEI ROMÂNE". Prin această înaltă distincție de care probabil se bucură foarte puțini ofițeri ai armatei române, i se recunosc meritele domnului colonel, privind activitatea deosebit de importantă la înființarea celei mai de elită unități de transmisiuni a armatei române, reprezentată de "Centrul de Operațiuni Psihologice". Alături de acest atestat, deşi în rezervă, la 27 decembrie 2009, domniei sale i se oferă "DIPLOMA DE EXCELENȚĂ" - ca semn de respect şi prețuire pentru eforturile depuse în promovarea valorilor şi tradițiilor militare româneşti. În aceste condiții, foarte puțini dintre civili şi chiar militarii actuali şi în rezervă, cunosc că în interiorul Statului Major general al armatei române, există "Centrul de Operațiuni Psihologice" care a fost înființat chiar de către colonel inginer Andrievici. Deşi trecut în neființă, acum câțiva ani, memoria colegului Mircea Andrievici va rămâne nepieritoare în istoria glorioasă a armatei române care în anul 2018 va împlini 100 de ani de la glorioasa izbândă pentru întregirea neamului împotriva regimului habsburgic care a cotropit Transilvania câteva sute de ani. Aşa a fost istoria timpului, iar noi, actualii cetățeni, nu avem dreptul să nu respectăm evenimentele întâmplate cel puțin din punct de vedere istoric. De aceea, credem că ar fi necesar ca la Muzeul Militar Central, aceste documente despre col. ing. Andrievici să fie afişate pentru ca generațiile de tineri să cunoască faptul că în armata română au existat "eroi în umbră" care cu eroism şi-au dedicat viața "din umbră"

(continuare în pagina 22)

(urmare din pagina 21)

intereselor statului şi naţiunii române. Sigur că în prezent sunt unele ţări din Europa care doresc să ne şteargă istoria. Să ne înmormânteze încă odată eroii de la Mărăşeşti sau din munţii Tatra, sau de la Stalingrad sau de la Odessa. De aceea, credem că cel puţin biserica şi şcoala, dar mai cu seamă Academia română, trebuie să păstreze vie flacăra acestor eroi pe care revista "CUTIA PANDOREI" încearcă să puna pe tapet faptele de vitejie în timp de pace, pentru că orice război de apărare se pregăteşte în aceleaşi condiţii grele ca şi în timp de război. Armata, ca instituţie fundamentală a oricărui stat, merită mai multă atenţie din partea clasei politice conducătoare sau în opoziţie, având în vedere că armata, ca vechime, se ridică chiar deasupra bisericii, luptătorii militari existând încă de la înfiinţarea primelor triburi care se apărau împotriva duşmanilor. Întotdeauna armata română, de mii de ani, nu a dus un război de agresiune cum se întâmplă în prezent când este dislocată în baza unor acorduri să lupte pe teritorii străine în Afganistan, Irak, sau pe unde sunt interesele unor mari puteri Europene sau mondiale. Şi când te gândeşti că în mod josnic recunoscut de actuala guvernare, unui militar care luptă peste hotare, prin legea salarizării i se măreşte de 3 ori salariul în teatre de război, respectiv un soldat sau gradat primeşte abea în viitor salariul mărit de la 700 lei la 2100 lei. Oare viaţa unui om costă doar 2100 lei? Printre cei care luptă în aceste teatre sunt şi luptătorii invizibili ai Centrului de Operaţiuni Psihologice, foarte importanţi pentru "pacificarea populaţiei autohtone" din teatrele de război. De aceea, am ţinut cont ca în continuare să prezentăm cuvântarea comandantului centrului de operaţiuni psihologice la aniversarea a 40 de ani de la înfiinţarea acestui centru, iar

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE

ATESTAT

Ministrul apărării naţionale

Dorind a răsplăti meritele

domnului colonel ing. (Rtr.) ANDRIEVICI CONSTANTIN MIRCEA

în semn de înaltă preţuire pentru contribuţia remarcabilă la ridicarea prestigiului Armatei României, a rezultatelor deosebite obţinute şi a înaltului profesionalism dovedit în întreaga carieră, cu prilejul aniversării a 40 de ani de la înfiinţarea Centrului de Operaţii Psihologice,

conferă "Emblema de Onoare a Armatei României".

Acordat în Bucureşti la 29 noiembrie 2009

Ministrul apărării naţionale

Mihai Stănişoara

Ordinul nr.M.P.826 din 29.10.2009
Atestat E.O.A.R./nr.1

Nr.crt.1981

comandantul acestuia a ţinut să precizeze numele colonelului inginer Andrievici Mircea, scoţând în evidenţă întreaga sa muncă intelectuală şi tehnică pentru şi în numele instituţiei fundamentale a statului român, armata.

MATERIAL REALIZAT DE COL. (R) BOŢILĂ DUMITRU

Cuvântul Comandantului Centrului de Operaţiuni Psihologice cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la înfiinţarea centrului

Sunt la o vârstă când am dreptul să visez şi în acelaşi timp sunt obligat să continui visul a doi oameni mari, col.(rtg) Andrievici Mircea şi col.(r) Pleşea Constantin, acela de a "dota" armata română cu structuri de operaţii psihologice (PSYOPS). Am preluat un vis, devenit colectiv, al celor peste 500 de oameni care au lucrat în această unitate. Unii au ajuns generali, alţii sunt în rezervă, iar cei care sunt încă în Centrul de Operaţii Psihologice se străduiesc să ţină acest vis ancorat în realitate. La 40 de ani de la înfiinţare, Centrul de Operaţii Psihologice a devenit o unitate de elită a armatei române. România are în prezent structuri de operaţii psihologice capabile să îndeplinească misiuni specifice în diferite teatre de operaţii. Specialişti din această unitate au încadrat, şi urmează să încadreze şi pe viitor, funcţii PSYOPS în cadrul misiunilor din Kosovo (KFOR) şi Afganistan (ISAF). Crearea unor elemente de sprijin PSYOPS moderne, compatibile şi interoperabile cu cele ale statelor membre NATO, organizate modular, flexibile şi capabile să sprijine eficient, în orice condiţii, efortul structurilor militare angajate de România să participe la operaţii de prevenire a conflictelor, a devenit parte a visului unităţii pe care o aniversăm acum cu mândrie. În cei 40 de ani care au trecut, configuraţia organizatorică şi numerică a unităţii a suferit modificări impuse de cerinţele etapelor procesului de modernizare al armatei. A rămas neatins însă visul şi dorinţa personalului de a face mult şi mai bine, a rămas profesionalismul acestui minunat colectiv. În conformitate cu angajamentele asumate de ţara noastră, ca membru al Alianţei Nord-Atlantice, este posibil ca viitorul să impună participarea la acţiuni militare cu unităţi de tip brigadă, ceea ce va duce şi la participarea unui element de sprijin operaţii psihologice de nivel brigadă. în acest context, este clar că va trebui luată în calcul evoluţia structurilor de operaţii psihologice, dacă acestea pot manifesta suficientă flexibilitate şi rapiditate la cererile trupelor, dacă asemenea operaţii complexe pot fi sprijinite şi dacă este corect să reconsiderăm structura sprijinului cu operaţii psihologice. Suntem o unitate a armatei din categoria "best in class" iar reputaţia pe care ne-am câştigat-o în misiunile internaţionale ne obligă să învăţăm mai mult, să ne perfecţionăm cunoştinţele şi abilităţile profesionale, să ne stimulăm creativitatea şi, nu în ultimul rând, să continuăm visul. Fac parte dintre cei care au venit de curând în Centrul de Operaţii Psihologice, dar pot spune că sunt mândru că mi s-a oferit şansa de a conduce această unitate. Cu adâncă preţuire, Comandantul Centrului de Operaţii Psihologice, colonel inginer Victor Chiroiu

O zodie, un destin ...

Fondatorul neurologiei în Argeş

În prezent, după aproape 10 ani de la apariţia acestui material, domnul doctor docent primar Daniel Popescu, îşi continuă activitatea în slujba cetăţenilor, atât la o clinică importantă din Piteşti, cât şi la un Cămin al persoanelor vârstnice care primesc o îngrijire deosebită privind specialitatea cea mai dragă dumnealui, neurologia. Deşi are o vârstă, este totuşi... "verde", care nu va muri decât foarte greu. Am folosit sintagma "vered", pentru că dr. Daniel Popescu nu va părăsi niciodată România "ŢARA VERDE A VIEŢII VEŞNICE".

Interviu luat în decembrie 2007 de Revista Stil, coordonată de Marian Jinga

● ***La 16 ani aţi decis ce vreţi să faceţi în viaţă. Ce fermitate are cineva la această vârstă să-şi discearnă singur viitorul?***

- Mulţi ar spune că una infimă, dar în cazul meu a fost ceva distinct. Am ştiut ce vreau şi am luptat pentru dorinţa mea. E şi o caracteristică a zodiei mele, de care nu pot să nu mă leg. Scorpionii sunt oamenii care dacă îşi propun să facă ceva nu se opresc până nu reuşesc. Am ales medicina, deşi mama mea îmi spunea mereu că este o specializare foarte grea, mai ales pentru un copil de 16 ani. Aveam însă o pregătire extraordinară, o diplomă de merit cu cele mai mari medii şi aceste aspecte mi-au permis să aleg această facultate. Nu studiasem anatomia în liceu şi îmi era teamă că n-o să fac faţă în primul an. însă norocul şi faptul că am învăţat foarte bine toate materiile în fiecare an m-au ajutat să urmez Facultatea de Medicină. Eram invidiat în facultate de colegii mei pentru capacitatea extraordinară de a învăţa, indiferent despre ce disciplină era vorba.

● ***Aţi trecut la practică. Cum caracterizaţi contactul cu pacienţii?***

- În 1960 am terminat Facultatea de Medicină. Au urmat cei mai frumoşi ani din carieră, cei trei de practică. Am fost repartizat la un dispensar de lângă Călimăneşti, în Vâlcea, o circumscripţie "grea" cum o clasificam noi, o unitate ce deservea 15.000 de locuitori. Aveam 22 de ani şi jumătate şi ţin minte că pentru a ajunge acolo era foarte greu, dar oamenii bolnavi nu puteau aştepta. După trei luni de la sosire, cu banii dintr-o primă şi două salarii mi-am luat o motocicletă cu care făceam naveta. Am salvat chiar un om de la moarte cu ea. Nu existau prea multe ambulanţe şi nu am avut decât să-l leg de mine pe motocicletă şi să-l duc aşa la spitalul din Vâlcea. Dar l-am salvat! Ca medic, am înfiinţat acolo o sală de naşteri şi pot spune că, din necesitate, m-am specializat cam în toate ramurile medicinei.

● ***Aţi ales neurologia, o specializare evitată totuşi de mulţi rezidenţi...***

- În 1963 mi-am dat secundariatul şi am obţinut primul loc pe Piteşti. Erau trei posturi libere atunci: boli de piele, laborator şi neurologie. Am vrut să văd ce înseamnă creierul uman, ce mistere ascunde, ce e cu nervii care coordonează tot ceea ce fac oamenii. Am zis "ori neurologia mă răpune pe mine, ori eu pe ea". A fost o provocare. Mi-am definitivat studiile la Spitalul "Gheorghe Marinescu" din Bucureşti şi după trei ani am venit la Piteşti să-mi găsesc secţie. Am găsit doar o secţie de neuropsihiatrie. Nu exista nicio secţie pe specializarea mea. Am cerut Direcţiei Sanitare separarea în neuropsihiatrie şi neurologie şi am reuşit în 1980. A fost construită pe amplasamentul vechilor pavilioane pe care iniţial conducerea Spitalului Bălcescu voia să le dărâme. Am cheltuit pe vremea aceea 70.000 lei din buzunarul propriu, cam cât valora o Dacie, pentru a ridica această secţie. Şi acum păstrez chitanţele. Eram singurul medic al unei secţii cu 40 de paturi, ajutat de cinci asistente. Între timp mi-am dat şi doctoratul în ştiinţe medicale, reuşind să promovez într-o competiţie cu 10 candidaţi pe loc. Din comisie au făcut parte medici renumiţi precum Vlad Voiculescu şi Constantin Arseni, unul dintre fondatorii Spitalului Clinic de Urgenţă "Bagdasar-Arseni".)

● ***În neurologie e nevoie de ceva în plus decât în alte specializări?***

- Ca medic neurolog trebuie să fii într-o permanentă activitate de învăţare, să studiezi, să fii racordat la toate noutăţile din cercetare, nu puţine la număr în prezent. Trebuie să ai răbdare şi de aceea, încă o dată spun, medicina ... este pentru Săgetători, pentru că noi avem răbdare. Prin prisma dificultăţii menirii sale, neurologul trebuie să fie întotdeauna aplecat asupra omului bolnav pentru că acesta îşi schimbă starea de la o zi la alta. Noi nu avem voie să greşim. Dacă în alte profesii greşelile se mai admit, în cazul nostru nu ai voie să greşeşti pentru că e vorba de viaţă. De aceea, să pui un diagnostic e o artă.

● ***Când medicul nu poate face nimic, cum încearcă omul Daniel Popescu să aducă alinare pacienţilor săi?***

- Indiferent de ceea ce pot face pentru pacienţii mei, oamenilor trebuie să le las întotdeauna o speranţă. Nu trebuie să-i descurajez. Sunt apropiat de pacienţii mei, îi înţeleg, îmi dau seama de trăirile lor, încerc de foarte multe ori să mă pun în locul lor.

● ***Credeţi că vor mai exista şi alte generaţii de excepţie în neurologie, aşa cum este şi cea din care aţi făcut dvs. parte?***

- Îmi doresc să fie aşa, pentru că eu sunt un luptător şi lupt pentru ceea îmi doresc. Tocmai din acest motiv, am dorit ca şi alţi oameni să beneficieze de cunoştinţele şi experienţa mea, să transmită mai departe importanţa acestei specializări. Sunt lector universitar la Colegiul Universitar de Medicină din cadrul Universităţii Piteşti şi e o mare bucurie să le vorbesc studenţilor mei, să-i învăţ, astfel încât să vină de plăcere la cursuri.

● ***Accidentele vasculare cerebrale reprezintă o cauza principală a mortalităţii. Ce ne recomandaţi pentru a ne feri de aceste boli necruţătoare?***

- Trebuie evitaţi factorii de risc. România are cel mai mare număr de accidente vasculare din lume, iar cauzele sunt multiple: hipertensiune arterială, colesterol mărit, diabet, boli de inimă, fumat, alcool, stres, sedentarism. Toate trebuie evitate, iar oamenii să se bucure mai mult de lucrurile simple, de linişte, să petreacă mult timp în aer liber.

● ***Există totuşi şanse pentru cei care suferă un astfel de accident? Ce trebuie să ştie oamenii care se confruntă cu astfel de probleme?***

- Şanse există. Dacă bolnavii care au suferit un accident vascular cerebral sunt aduşi în trei ore de la producerea acestuia, se pot evita consecinţele grave. Dacă acest interval este depăşit, creierul este afectat, iar consecinţele pot fi fatale. Secţia de neurologie este un nucleu de terapie intensivă în AVC, o secţie ce numără acum 70 de paturi cu o specializare care aşteaptă să-i fie recunoscută importanţa de care se bucură cea de cardiologie, în tratarea infarctului miocardic, o altă cauză principală a mortalităţii.

● ***Pasiunea pentru medicină s-a transmis în familie?***

- Suntem o familie de medici. Mi-am cunoscut soţia în timpul secundariatului, eu i-am coordonat activitatea, am avut grijă de ea în timpul studiilor. Am studiat împreună, am călătorit ca să ne găsim locuri de muncă apropiate şi am reuşit s-o conving să se transfere la Colibaşi, în momentul în care, la terminarea secundariatului, a primit repartiţie la Constanţa. Ne-am căsătorit şi după trei ani s-a născut o fetiţă, Daniela, în prezent medic specialist în imagistică- radiologie la Maternitatea Giuleşti. Acum se specializează la Bruxelles printr-o bursă. Avem şi un nepoţel de opt ani care ne bucură viaţa de fiecare dată când vine în vizită. N-am de ce să mă plâng. Prin efort, dăruire şi noroc mi-am clădit o viaţă frumoasă, nu-mi lipseşte nimic şi sunt bucuros că sunt sănătos şi fericit alături de familia mea.

ADRIANA DINA

Brătienii trădaţi ordinar de actualii PNL-işti (N.R.)

Dinastia politică a Brătienilor

Descendenţi din boierimea de ţară din zona Argeşului, Brătienii s-au încuscrit cu vechile familii ale Vlădeştilor, Baloteştilor şi Tigvenilor şi au intrat pe scena politică a ţării prin fiii stolnicului Dincă Brătianu, Dumitru şi Ion, revoluţionari la 1848 şi făuritori ai României moderne. Vechimea şi genealogia familiei au preocupat mulţi istorici români, dar şi membri ai acestei familii, cum ar fi Ionel Brătianu şi Sabina Cantacuzino - Brătianu. Neamul Bratienilor începe în a doua jumătate a secolului al XVII- lea cu *Iane iuzbaşa ot Brătieni.* Acesta apare ca martor într-un zapis din 23 iunie 1677. Iane iuzbaşa este fiul lui *Dima Grecul* care la 6 iunie 1634 a cumpărat o ocină ia Brătienii de Sus. Aceasta ar fi o dovada a obârşiei greceşti (sau în tot cazul, balcanice) a spiţei Bratienilor, prin descendenţa lor din Dima Grecul. Faptul este relevat şi de Sabina Cantacuzino - sora lui Ionel Brătianu - în cartea sa de amintiri, care-l consideră pe *Dima Grecul* din Brătieni ca pe primul strămoş pe linie masculină al Brătienilor. Soţia lui Dincă Brătianu (mama fraţilor Dimitrie şi Ion C. Brătianu), *Anastasia Tigveanu,* cobora şi ea dintr-un vechi neam boieresc de ţara, neamul Vlădeştilor. Geografic vorbind, originea strămoşilor fraţilor Brătianu este munteană subcarpatică, satele Brâtieni - de unde provine patronimul - Şuici, Cepari, Tigveni, Vladeşti, fiind situate în zona de nord a judeţelor Argeş şi Muscel. Fratele mai mare al lui Ion şi Dimitirie Brătianu, *Teodor,* a moştenit conacul de la Tigveni rămânând un senior de ţară, în schimb *Ion şi Dimitrie Brătianu* au cunoscut o evoluţie politică de excepţie. *Ion C. Brătianu* poate fi considerat un adevărat fondator de dinastie politică, ce de altfel va fi numită de unii *„dinastia de la Florica".* Legatul său politic a fost dus mai departe de către cei trei fii ai săi: *Ionel* (20 august 1864 - 24 noiembrie 1927), *Constantin (Dinu),* (13 ianuarie 1866 - 1950) şi *Vintilă* (16 noiembrie 1867- 25 decembrie 1930), care au făcut parte, din grupul de vârf al elitei liberale. După cum se ştie, în conştiinţa publică românească, însuşi Partidul Naţional Liberal s-a identificat cu această familie, al cărei prestigiu politic întemeiat de fraţii *Dimitrie şi Ion C. Brătianu* a fost puternic consolidat şi sporit de generaţia următoare. În linia lui *Ion C. Brătianu,* căsătoriile au fost exclusiv princiare: *Maria Moruzi şi Eliza Ştirbei* -soţiile lui Ionel Brătianu - erau coborâtoare de domni ai Ţărilor Române, iar în generaţia următoare, fiul lui Ionel Brătianu şi al Mariei Moruzi, marele istoric *Gheorghe I. Brătianu,* avea să se căsătorească cu o urmaşă directă de domn, *Elena Sturdza.* Şi memorialista familiei, *Sabina Cantacuzino,* una dintre fiicele lui I. C. Brătianu, era căsătorită cu un vlăstar domnesc, descendent direct al domnitolului Şerban Cantacuzino, reputatul profesor medic *Constantin Cantacuzino Râfoveanu* (1849-1920), fratele fruntaşului liberal *George (Gogu)* C. *Cantacuzino* (1845-1898). O altă legătură matrimonială în lumea liberală o constitue şi căsătoria (încheiată la 26 august 1907) lui *Dinu Brătianu* cu *Adina,* fiica ministrului liberal. *Emil Costinescu,* precum şi căsătoria lui *Vintilă Brătianu* cu fiica unui alt ministru liberal, *Anastase Stolojan.* Celelalte trei fiice ale lui I. C. Brătianu s-au căsătorit şi ele în sânul elitei liberale. *Maria* (1868-1945) a devenit soţia lui *Ioan N. Pillat* (1858-1952), senator liberal, descendent dintr-o familie boierească originară din Botoşani. Aceştia au avut doi fii şi o fiică: poetul *Ion Pillat* (1891-1945), el însuşi deputat literal, *Nicolae* (1893-1975) şi *Pia* (1893-1973). O altă fată a lui I.C.Bratianu, *Tatiana* (1870-1940) a devenit soţia lui *Ilie Niculescu-Dorobanţu,* deputat liberal, amândoi fiind posesorii unei somptuoase case construită în stilul Renaşterii franceze de către arhitectul Nicolae Cerkez şi care există încă pe strada Gheorghe Manu din Bucureşti. Cea mai mică fiică a lui Ion C. Brătianu, *Caliopia* (1862- 1962), s-a căsătorit cu *Alexandru Alimănişteanu,* deputat liberal şi, în decembrie 1918, preşedintele organizaţiei P.N.L. a judeţului Olt. De la generaţia fraţilor Dimitrie şi Ion C. Brătianu la cea următoare se constată o schimbare de statut social, sesizabilă în lărgirea sferei geografice a căsătoriilor. Copiii stolnicului Dincă Brătianu se căsătoresc în elita boierească a judeţului Argeş. În generaţia copiilor lui I. C. Brătianu, locurile de origine a familiilor din care coboară ginerii şi nurorile sunt depărtate: Costineştii şi Pillăteştii erau moldoveni, Stolojanii, gorjeni, familia Niculescu Dorobanţu era de origine prhoveană. Paradoxal, în această generaţie nu se întâlneşte mcio căsătorie argeşeana, în ciuda faptului că domeniul - aproape legendar - al familiei a rămas moşia Florica (Ştefăneşti), cu superbul conac şi biserica în care sunt înmormântaţi toţi membrii familiei Brătianu. Longevitatea şi vitalitatea politică a familiei Brătianu acoperă întreaga epocă 1866-1947. De la gestul fondator al lui Ion C. Brătianu, care îl aducea în ţară, în 1866, pe principele *Carol,* până la dizolvarea P.N.L. şi arestarea şefului său, *Dinu Brătianu,* membrii acestei familii au ajuns să se confunde în mentalul public românesc cu purtătorii procesului de modernizare a ţării. În societatea românească de dinaintea regimului comunist, înrudirea cu Brătienii căpăta, într-un fel, sensul unei legitimări sociale şi politice. Prin tradiţie de familie se explică, poate, şi implicarea în viaţa politică interbelică a poetului Ion Pillat. Legăturile de sânge cu Brătienii contribuiau la răspândirea capitalului simbolic al acestei ilustre familii a României moderne.

PRELUARE DIN REVISTA JUNIMEA

PROFESOR PAUL DIDIŢĂ, COLEGIUL NAŢIONAL ION C. BRĂTIANU, PITEŞTI

"Şase ambasadori mititei s-au unit pentru distrugerea capitalismului românesc"

POZIŢIA AMBIGUĂ A MINISTRULUI JUSTIŢIEI DEFAVORABILĂ ACTULUI JUSTIŢIEI

Rezultatul evaluării activităţii procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr, precum şi a procurorului şef al DNA, doamna Laura Codruţa Kovesi, cu specială raportare la efectele Deciziei nr.68/2017 a Curţii Constituţionale a României

Urmare pronunţării de către Curtea Constituţională a României a Deciziei nr.68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, prin care s-a constatat că a existat un conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie. Guvernul României, generat de acţiunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie de aroga atribuţia de a verifica legalitatea şi oportunitatea unui act normativ, respectiv Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.13/2017, cu încălcarea competenţelor constituţionale ale Guvernului Parlamentului, prevăzute de art.115 alin.(4) (5) din Constituţie, respectiv ale Curţii Constituţionale, prevăzute de art.146 lit.d) din Constituţie, am procedat, în calitate de ministru a justiţiei, la evaluarea activităţii procurorului general al României, domnul Augustin Lazăr, precum a procurorului general al DNA, doamna Laura Codruţa Kovesi. Scopul evaluării a fost acela de a determina, prin prisma constatărilor Curţii Constituţionale, a efectelor pe care decizia acesteia le produce, conduita de urmat pentru ministrul justiţiei, dat fiind rolul său constituţional, consfinţit prin art. 132 din Legea fundamentală care, referind-se la statutul procurorilor, stabileşte în alin.(l) faptul că "Procurorii desfăşoară activitatea potrivit principiului legalităţii, al imparţialităţii, al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiţiei". Norma constituţională de referinţă este dezvoltată de legislaţia infraconstituţională, care conferă ministrului justiţiei, în calitate de titular al propunerii de numire revocare a procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a procurorului şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie [art. 54 alin.(l), respectiv, alin.(4) din Legea nr.303/2004, dreptul şi obligaţia de a verifica eficienţa managerială, modul de îndeplinire a atribuţiilor de serviciu de către procurori, conform art. 69 din Legea m. 304/2004 privind organizarea judiciară. De asemenea, potrivit alin.(3) al art.69 din Legea nr.304/2004, "Ministrul justiţiei poate sa ceară procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau, după caz, procurorului-şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie informări asupra activităţii parchetelor să dea îndrumări scrise cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea şi combaterea eficientă a criminalităţii. Necesitatea unui demers de evaluare, inclusiv prin solicitarea de informări în sensul textului legal citat, respectiv a realizării unor întâlniri punctuale în scop de informare, de către ministrul justiţiei cu procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie Justiţie, precum cu procurorul şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie, a fost determinată de puternica reacţie publică ce a urmat pronunţării şi publicării Deciziei nr.68 din 27 februarie 2017 a Curţii Constituţionale. Soluţia pe care Curtea Constituţională a pronunţat-o cu acel prilej, de constatare a unui conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie -Direcţia Naţională Anticorupţie Guvernul României, s-a fundamentat pe o serie de considerente care au evidenţiat, într-un mod cu impact public semnificativ, gravitatea actelor de încălcare a legii fundamentale de către autoritatea care a generat acest conflict, anume Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie. Or, într-un stat de drept, nici o persoană, nicio autoritare, nu sunt mai presus de lege, dar încălcarea principiilor care stau la baza ordinii constituţionale trebuie să fie urmată de declanşarea mecanismelor constituţionale şi legale care să conducă la reaşezarea echilibrului constituţional. În esenţă, Curtea a reţinut că, în cauză, "Ministerul Public, ca parte a autorităţii judecătoreşti, s-a considerat competent să verifice oportunitatea, respectarea procedurii legislative şi, implicit, legalitatea adoptării ordonanţei de urgenţă a Guvernului. O astfel de conduită echivalează cu o încălcare gravă a principiului separaţiei puterilor în stat, garantat de art. 1 alim (4) din Constituţie, deoarece Ministerul Public nu doar că îşi depăşeşte atribuţiile prevăzute de Constituţie şi de lege, dar îşi arogă atribuţii ce aparţin puterii legislative sau Curţii Constituţionale. În activitatea sa de interpretare şi aplicare a legii, procurorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul şi litera legii, între exigenţele de redactare scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competenţa de a se substitui autorităţilor competente în acest domeniu. Obligaţia care incumbă procurorilor derivă direct din normele constituţionale ale art. 131 din Constituţie, potrivit cărora, în activitatea judiciară, ei reprezintă interesele generale ale societăţii, apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor. Prin verificarea circumstanţelor în care a fost adoptată Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal şi a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie şi-a arogat competenţa de a efectua o anchetă penală într-un domeniu care excedează cadrului legal, ce poate conduce la un blocaj instituţional din perspectiva dispoziţiilor constituţionale ce consacră separaţia şi echilibrul puterilor în stat. Astfel, în condiţiile în care începerea urmăririi penale presupune activităţi de cercetare anchetă penală cu privire la modul în care Guvernul şi-a îndeplinit atribuţiile de legiuitor delegat, acţiunea Ministerului Public încetează să mai fie una legitimă, devenind abuzivă, întrucât depăşeşte competenţa stabilită de cadrul legal în vigoare. Mai mult, acţiunea Ministerului Public creează o presiune asupra membrilor Guvernului care afectează buna funcţionare a acestei autorităţi sub aspectul actului legiferării, având drept consecinţă descurajarea/intimidarea legiuitorului delegat de a-şi exercita atribuţiile constituţionale. Declanşarea unei ample anchete penale care s-a concretizat prin descinderi la Ministerul Justiţiei, ridicarea de acte, audierea unui număr mare de funcţionari publici, secretari de stat şi miniştri a determinat o stare de tensiune, de presiune psihică, chiar pe durata derulării unor proceduri de legiferare, creându-se premisele unui blocaj în activitatea de legiferare. Astfel, sub imperiul unei temeri declanşate de activitatea de cercetare penală şi de formularea unor viitoare acuzaţii care pot determina incidenţa răspunderii penale, Guvernul este blocat în activitatea sa de legiuitor. Împrejurarea creată goleşte de conţinut garanţia constituţională referitoare la imunitatea inerentă actului decizional de legiferare, de care beneficiază membrii Guvernului, garanţie care are ca scop tocmai protejarea mandatului faţă de eventuale presiuni sau abuzuri ce s-ar comite împotriva persoanei care ocupă funcţia de ministru, imunitatea asigurându-i acesteia independenţa, libertatea şi siguranţa în exercitarea drepturilor şi a obligaţiilor ce îi revin potrivit Constituţiei şi legilor. Prin conduita sa, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie a acţionat ultra vires, şi-a arogat o competenţă pe care nu o posedă - controlul modului de adoptare a unui act normativ, sub aspectul

(continuare în pagina 26)

(urmare din pagina 25)

legalităţii şi oportunităţii sale, ceea ce a afectat buna funcţionare a unei autorităţi, care îşi are remediul în dispoziţiile art. 146 lit.e) din Constituţie, care prevăd soluţionarea conflictelor juridice de natură constituţională dintre autorităţile p ublice de către Curtea Constituţională. În realizarea evaluării, am pornit de la considerentele deciziei Curţii Constituţionale mai sus citate care, aşa cum chiar instanţa constituţională a subliniat-o într-o jurisprudenţă constantă, sunt deopotrivă obligatorii, întocmai ca şi dispozitivul. Am constatat astfel că, identificând grava încălcare a Constituţiei care a condus la declanşarea unui conflict juridic de natură constituţională, Curtea a identificat remediul, care constă în competenţa pe care legiuitorul constituant i-a oferit-o, de a soluţiona astfel de conflicte, de a stabili conduita de urmat pentru autorităţile aflate în conflict. Sub acest aspect, Curtea a stabilit că odată constatat acest conflict, Curtea Constituţională, în virtutea dispoziţiilor art. 142 alin, (1) din Constituţie, potrivit cărora ea "este garantul supremaţiei Constituţiei", are obligaţia să soluţioneze conflictul, arătând conduita în acord cu prevederile constituţionale la care autorităţile publice trebuie să se conformeze. În acest sens, Curtea are în vedere prevederile art.1 alin. (3), (4) (5) din Constituţie, în conformitate cu care România este stat de drept, organizat potrivit principiului separaţiei şi echilibrului puterilor legislativă, executivă judecătorească, stat în care respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie. De aceea, apreciază că una dintre condiţiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituţie bunafuncţionare a autorităţilor publice, cu respectarea principiilor separaţiei echilibrului puterilor, fără blocaje instituţionale. Potrivit art. 147 alin.(4) din Constituţie, „Deciziile Curţii Constituţionale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii şi au putere numai pentru viitor. Efectul actelor Curţii constituie o aplicare a principiului neretroactivităţii, garanţie fundamentală a drepturilor constituţionale de natură a asigura securitatea juridică, încrederea cetăţenilor în sistemul de drept, o premisă a respectării separaţiei puterilor în stat, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept. Pe cale de consecinţă, efectele deciziei Curţii nu pot viza decât actele, acţiunile, inacţiunile sau operaţiunile ce urmează a se înfăptui în viitor de către autorităţile publice implicate în conflictul juridic de natură constituţională. În ceea ce priveşte Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie, conduita conformă Constituţiei transpare din cele statuate mai sus, şi anume exercitarea competenţelor stabilite de lege în conformitate cu prevederile constituţionale referitoare la separaţia puterilor în stat şi, deci, abţinerea de la orice acţiune care ar avea ca efect subrogarea în atribuţiile altei autorităţi publice. Prin urmare, Ministerul Public nu are competenţa de a desfăşura activităţi de cercetare penală cu privire la legalitatea şi oportunitatea unui act normativ adoptat de legiuitor. Rezultă, aşadar, că restabilirea echilibrului constituţional, remedierea situaţiei de conflict, s-a realizat chiar de către Curtea Constituţională, prin pronunţarea acestei decizii stabilirea clară a conduitei de urmat pentru autoritatea care a declanşat conflictul juridic de natură constituţională. În continuare, am analizat dacă, în această situaţie, se impune declanşarea vreunui alt mecanism constituţional sau legal, de natură să sancţioneze autoritatea în conflict/reprezentanţii acesteia. Altfel spus, constatarea de către Curtea Constituţională a existenţei unui conflict juridic de natură constituţională are ca efect direct obligarea unei alte autorităţi (în speţă ministrul justiţiei), de a recurge la un alt mecanism constituţional legal (în speţă formularea unor propuneri de revocare din funcţie) pentru a sancţiona încălcarea Constituţiei, deja constatată remediată de însăşi autoritatea chemată să asigure supremaţia Constituţiei, în temeiul unei competenţe specifice pe care legiuitorul constituant i-a acordat-o? Analizând raţiunea introducerii acestei competenţe a Curţii Constituţionale, prin Legea nr.429/2003 de revizuire a Constituţiei României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.758 din 29 octombrie 2003, considerăm că intenţia legiuitorului a fost tocmai aceea de a crea un instrument prin care autorităţile publice de rang constituţional să rămână în matca lor constituţională, în limitele competenţei pe care legiuitorul constituant le-a conferit-o. În ceea ce priveşte noţiunea de conflict juridic de natură constituţională dintre autorităţile publice, Curtea Constituţională a statuat, prin Decizia nr.53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune „acte sau acţiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe arogă puteri, atribuţii sau competenţe, care, potrivit Constituţiei, aparţin altor autorităţi publice, ori omisiunea unor autorităţi publice, constând în declinarea competenţei sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligaţiile lor. De asemenea, prin Decizia nr.97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, Curtea a reţinut: Conflictul juridic de natură constituţională există între două sau mai multe autorităţi poate privi conţinutul ori întinderea atribuţiilor lor decurgând din Constituţie, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competenţă, pozitive sau negative, şi care pot crea blocaje instituţionale. În sfârşit, Curtea a mai statuat că textul art. 146 lit.e) din Constituţie "stabileşte competenţa Curţii de a soluţiona în fond orice conflict juridic de natură constituţională ivit între autorităţile publice, iar nu numai conflictele de competenţă născute între acestea". Prin urmare, noţiunea de conflict juridic de natură constitutională "vizează orice situaţii juridice conflictuale a căror naştere rezidă în mod direct în textul Constituţiei" (a se vedea Decizia Curţii Constituţionale nr.901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.503 din 21 iulie 2009). Soluţionând conflictul juridic de natură constituţională, Curtea impune autorităţilor publice o anumită conduită, în concordanţă cu dispoziţiile Constituţiei, sancţiunea constând tocmai în constatarea conflictului trasarea, pentru viitor a limitelor de competenţă ale acestora. O sancţiune directă ar fi, de altfel, greu de conceput, câtă vreme numai anumite autorităţi pot apărea ca subiecte ale acestuia, respectiv Parlamentul, alcătuit din Camera Deputaţilor, Senat, Preşedintele României, ca autoritate publică unipersonală, Guvernul, organele administraţiei publice centrale ale administraţiei publice locale, precum şi organele autorităţii judecătoreşti - Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii. Pentru aceste autorităţi, "sancţionarea" distinctă ulterioară incidenţei/aplicării mecanismului specific conflictului juridic de natură constituţională ar avea consecinţe deosebit de importante în privinţa organizării şi funcţionării statului. Am observat în acest sens că, de-a lungul timpului, Curtea a constatat conflicte juridice de natură constituţională produse deopotrivă de Parlament, Guvern, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Preşedintele României, Ministerul Public, iar efectul deciziilor sale a fost, aşa cum am precizat şi mai sus, de reaşezare a autorităţilor respective în matca lor constituţională iar nu de demitere/demisie, încetare în orice alt mod a activităţii reprezentanţilor acestora. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, sesizată fiind de Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea a constatat existenţa unui conflict juridic de natură constituţională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie Senatul României, declanşat de refuzul acestuia din urmă de a redacta publică hotărârea care atestă rezultatul votului dat în Plenul Senatului. Curtea a stabilit că Senatul are obligaţia de a redacta hotărârea adoptată în şedinţa Plenului din 25 martie. Decizia nr.1431/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.758 din 12 noiembrie 2010 prin care atestă rezultatul votului dat cu privire la cererea de încuviinţare a arestării senatorului Dan-Coman Şova, de a comunica hotărârea autorităţilor publice competente şi de a o publica în Monitorul Oficial al României. Cu acel prilej, considerentele deciziei au subliniat gravitatea faptelor de încălcare a Constituţiei, de către Senat, reţinând că refuzul acestuia de a redacta publică hotărârea adoptată în şedinţa Plenului din 25 martie 2015 echivalează cu neîndeplinirea unei obligaţii constituţionale, legale regulamentare, care angajează această autoritate publică într-un conflict juridic de natură constituţională cu autoritatea care a solicitat încuviinţarea arestării unui senator, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin intermediul ministrului justiţiei. Prin Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, Curtea a constatat existenţa unui conflict juridic de natură constituţională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, conflict declanşat prin refuzul Senatului. României de a lua act de încetarea de drept a calităţii de senator a domnului Mircea Diaconu, prin rămânerea definitivă irevocabilă a hotărârii

judecătoreşti prin care se constată starea de incompatibilitate a acestuia. Curtea a reținut, în esență, că Senatul nu are competența constituțională de a realiza justiția, respectiv de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea şi exercitarea drepturilor lor subiective. Orice interpretare care conduce la înfăptuirea competentelor constitutionale exclusive ce apartin altei autoritäti publice, astfel cum sunt acestea precizate în titlul III din Legea fundamentală, dă naştere unui conflict juridic de natură constitutională între respectivele autoritäti. Teza potrivit căreia o Camerä a Parlamentului poate, în virtutea dispozitiilor regulamentare proprii, sä. cenzureze sub orice aspect o hotärâre judecătorească definitivä şi irevocabilă, care a dobândit autoritate de lucru judecat, echivalează cu transformarea acestei autoritäti în putere judecătorească, concurentă cu instancele judecătorşti în ceea ce priveşte înfăptuirea justitiei. Legitimarea unui astfel de act ar avea ca efect acceptarea ideii că, în România, există persoane/instituții/autorități cărora nu le sunt opozabile hotărârile judecătoreşti pronuntate de instantele prevăzute de Constitutie şi de lege, deci care sunt mai presus de lege. Ori, o astfel de interpretare dată dispozițiilor referitoare la autonomia regulamentară este în vădită contradictie cu dispozitiile art. I alin.(4), art. 16 alin.(2), art.61 alin.(l), art. 124 art. 126 alin.(l) din Constitutie. Din această perspectivă, Curtea a observat că, prin votul negativ cu privire la starea de incompatibilitate constatată irevocabil printr-o hotărâre judecătorească, Senatul a actionat arogându-şi competențe care aparțin puterii judecătoreşti. Prin urmare, Curtea a constatat existenta unui conflict juridic de natură constitutională între autoritatea judecătorească şi autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, de natură a împiedica puterea judecătorească să își îndeplinească atribuțiile constituționale legale cu care a fost învestită. Prin Decizia nr.683 din 27 iunie 2012, Curtea Constitutională a constatat existenta unui conflict juridic de natură constitutională între Guvern, pe de o parte, si Preşedintele României, pe de altă parte, generat de actiunea Guvernului şi a primului-ministru de a-l exclude pe Presedintele României din componenta delegatiei care participă la Consiliul European în perioada 28-29 iunie 2012. În esentă, Curtea a retinut că în Consiliul European statele membre sunt reprezentate la cel mai înalt nivel, respectiv de institutia care poate angaja statul în planul relațiilor externe, nu de cea care asigură realizarea obiectivelor deja stabilite. Curtea a concluzionat că Preşedintele României nu numai că are dreptul, dar are obligatia asumată în actul de aderare de a participa la reuniunile Consiliului European; în caz contrar, s-ar încălca angajamentele pe care România le-a asumat prin acesta. Totodată, Curtea a subliniat că, în realizarea competentelor lor, autoritătile publice trebuie să se preocupe de buna functionare a statului de drept, având astfel îndatorirea de a colabora în spiritul normelor de loialitate constitutională. Aceasta recomandare este, de altfel, prezentă în multe dintre deciziile pe care Curtea le-a pronuntat în solutionarea conflictelor juridice de natură constitutională. Prin Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, Curtea a constatat existenta unui conflict juridic de natură constitutională între autoritatea judecătorească, pe de o parte, Parlamentul României Guvernul României, pe de altă parte, statuând că, în exercitarea atributiei prevăzute de art.126 alin.(3) din Constitutie, Înalta Curte de Casație şi Justitie are obligatia de a asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către toate instantele judecătoreşti, cu respectarea principiului fundamental al separatiei echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin.(4) din Constitutia României. Înalta Curte de Casatie şi Justitie nu are competenta constitutională si instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constitutionalitate al acestora. Curtea a retinut, în esentă, că Parlamentul si, prin delegare legislativă, în conditiile art. 115 din Constitutie, Guvernul au competenta de a institui, modifica abroga norme juridice de aplicare generală. Instantele judecătoreşti nu au o asemenea competentă, misiunea lor constitutională fiind aceea de a realiza justitia - art. 126 alin.(l) din Legea fundamentală -, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existenta, întinderea şi exercitarea drepturilor lor subiective. Prin Decizia nr. l. 222 din 12 noiembrie 2008 Curtea Constitutională a constatat că există un conflict juridic de natură constitutională între Preşedintele României, pe de o parte, puterea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casatie şi Justitie, pe de altă parte, în sensul art. 146 lit.e) din Constitutie al practicii instantei de contencios constitutional în materie, produs în conditiile neluării în considerare de către Înalta Curte de Casatie şi Justitie a Deciziei Curtii Constitutionale nr.384 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.451 din 24 mai 2006, precum şi a dispozițiilor legale în vigoare. În esentă, prin cererea formulată s-a solicitat Curții Constitutionale să constate existenta unui conflict juridic de natură constitutională ivit ca urmare a nesocotirii de către instanta supremă a unei decizii a Curții Constitutionale. Nesocotirea de către Înalta Curte de Casatie şi Justitie a deciziei Curții Constitutionale a pus Preşedintele României în imposibilitatea de a respecta în acelaşi timp hotărârea instantei judecătoreşti decizia Curtii Constitutionale. Prin Decizia 270 din 10 martie 2008 Curtea a constatat existenta unui conflict juridic de natură constitutională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație Justitie, pe de o parte, şi cele două Camere ale Parlamentului, pe de altă parte. Conflictul rezulta din modul diferit în care aceste autoritäti publice interpretează aplică dispozitiile art. 109 alin.(2) teza întâi din Constitutie în legătură cu cererile privind urmărirea penală a membrilor foştilor membri ai Guvernului pentru faptele săvârşite în exercitiul functiei lor care, la data cererilor, au şi calitatea de deputat sau de senator. Curtea a stabilit că în aplicarea dispozitiilor art. 109 alin.(2) teza întâi din Constitutie, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie şi Justitie va sesiza Camera Deputatilor sau Senatul, după caz, pentru a cere urmărirea penală a membrilor a foştilor membri ai Guvernului pentru faptele săvârşite în exercitiul funcției lor care, la data sesizării, au calitatea de deputat sau de senator. În aplicarea dispozițiilor art. 109 alin.(2) teza întâi din Constitutie, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justitie va sesiza Preşedintele României pentru a cere urmărirea penală a membrilor Guvernului a foştilor membri ai Guvernului, care, la data sesizării, nu au şi calitatea de deputat sau de senator. Prin Decizia nr. 98 din 7 februarie 2008 Curtea s-a pronuntat asupra cererii de solutionare a conflictului juridic de natură constitutională dintre Preşedintele României primul-ministru privind refuzul Presedintelui de a o numi în functia de ministru al justiției pe doamna Norica Nicolai. Curtea a constatat că, în aplicarea art.85 alin.(2) din Constitutie, Preşedintele României, neavând drept de veto, poate să ceară primului-ministru o singură dată, motivat, să facă o nouă propunere de numire a altei persoane în functia de ministru. Motivele cererii Preşedintelui României nu pot fi cenzurate de primul-ministru, care, în procedura prevăzută de art.85 alin.(2) din Constitutie, nu are decât dreptul de a propune Preşedintelui numirea unui ministru, iar nu competentă decizională. Ca în cazul exercitării celorlalte atributii prevăzute în Constitutie, Preşedintele rămâne răspunzător politic, în fata electoratului, pentru modul în care a motivat refuzul de a da curs propunerii primului-ministru, după cum primul-ministru Guvernul rămân răspunzători politic în fata Parlamentului. Iată deci o varietate de situații în care autoritätile publice de rang constitutional s-au încălcat reciproc competentele, iar Curtea Constitutională a solutionat conflictele ivite, stabilind conduita de urmat pentru viitor, fără a se antrena obligatia vreunei alte autoritäti să se sesizeze să aplice alte sanctiuni pentru aceleaşi fapte constatate de Curte într-un contencios specific de drept constitutional. De altfel, tocmai în considerarea rangului autoritätilor publice între care pot interveni astfel de conflicte, considerăm că notiunea cheie este aceea de remediu, utilizată chiar de Curte, iar nu cea de sancțiune. Odată stabilită lipsa unei obligatii constitutionale si legale a unei autoritäti care nu a fost parte sau care nu este implicată în conflictul juridic de natură constitutională, de a declansa alte instrumente constitutionale specifice de sanctionare a aceleiasi conduite conflictuale constatate de Curte, rămâne numai întrebarea referitoare la posibilitate de declansare a altor mecanisme de sanctionare. Altfel spus, cu raportare la situatia de fată, ministrul justitiei nu este obligat să propună revocarea celor doi procurori conducători ai autoritätilor care au creat conflicte juridice de natură constitutională. Ar trebui totusi să propună revocarea? Răspunsul la această întrebare deplasează analiza din sfera constitutionalitătii si legalității, în sfera oportunității. Iar aprecierea oportunității impune, fără îndoială, o analiză contextuală, pe care am realizat-o atât pe baza informărilor prezentate în discutiile purtate cu cei doi

(continuare în pagina 28)

(urmare din pagina 27)

reprezentanti, a documentelor depuse de aceştia, precum pe baza întregii documentatii referitoare la instituirea şi evolutia Mecanismului de Cooperare Verificare existentă la Ministerul Justiţiei a Programului de Guvernare 2017-2020. Amintim cä de Mecanismul de cooperare de verificare (MCV), a fost instituit de Comisia Europeană ca măsură tranzitorie prin care să poate ajuta România să remedieze probleme legate de nefinalizarea, la data aderării, a reformei judiciare, precum de coruptie. Comisia continuă să evalueze evolutia României după aderare pentru a o ajuta să-şi dezvolte să-şi eficientizeze sistemele administrative judiciare, astfel încât să-şi poată îndeplini obligatiile aferente statutului de membru al UE să poată asigura aplicarea corectă a legislatiei, politicilor programelor europene. Criteriile de referintă pentru România se referă la eficacitatea şi transparenta sistemului judiciar, la anumite institutii-cheie în domenii precum integritatea si lupta împotriva coruptiei la toate nivelurile la prevenirea corupţiei. Institutiile în discutie în acest context constituie astfel de institutii-cheie, iar buna lor fünctionare stabilitatea din punct de vedere organizatoric functional constituie aşdar o prioritate, în acord cu Programul de Guvernare asumat de actualul Guvern aprobat de Parlament, in care se retine in mod expres faptul că avem obligaţia să ne asigurăm că, in orizontul de timp descris de Preşedintele Comisiei Europene, vom realiza obiectivul de finalizare a Mecanismului de Cooperare Verificare, pe baza progreselor reale şi necesare, evaluate corect şi politice de orice fel, in vederea eliminării acestei vulnerabilităţi care afectează incă statutul de membru deplin al României in UE. Evaluand progresele inregistrate in 10 ani de la instituirea MCV in ceea ce priveşte realizarea obiectivelor de referintă, Raportul Comisiei către Parlamentul European Consiliu COM (2017) 44 final evidenţiază faptul că bilantul institutiilor implicate in cercetarea urmărirea cazurilor de coruptie la nivel inalt şi pronuntarea de hotărâri in astfel de cazuri a fost solid, conducand in mod regulat la punerea in mişcare a actiunii penale incheierea de cazuri privind politicienii de la toate nivelurile si din toate partidele politice, precum privind funcţionarii publici, magistratii si oamenii de afaceri. Raportul subliniază, din această perspectivă, rolul Direcţiei Nationale Anticoruptie, arătând că aceasta "investighează un numňr mare de cazuri si trimite in fiecare an in judecată sute de persoane acuzate de corupţie la nivel mediu si inalt". Rapoartele MCV au remarcat, de asemenea, legătura clară dintre eficacitatea activităţii orientată impotriva corupţiei reacţia largă a mass-mediei a clasei politice care a adus critici publice unor magistraţi in mod individual şi sistemului justiţiei in general. Din această perspectivă, in cadrul capitolului cuprinzand măsurile-cheie care trebuie intreprinse potrivit ultimului Raport, in secţiunea referitoare la Combaterea corupţiei, se subliniază, mai intâi, faptul că "Direcţia Natională Anticorupţie şi Inalta Curte de Casatie şi Justiţie au inregistrat un bilanţ impresionant in ceea ce priveşte rezolvarea cazurilor de corupţie la nivel mediu. Mentinerea eforturilor institutiilor judiciare care combat coruptia la nivel înalt rămâne cel mai important semnal de consolidate a luptei anticoruptie. Se arată că Directia Natională Anticoruptie a constituit un exemplu destul de bun în ceea ce priveşte raportarea, ceea ce arată un nivel înalt de deschidere voinţă de analiză, precum faptul că atacurile puternice îndreptate împotriva magistratilor şi a sistemului judiciar de către mass-media politicieni rămân o amenințare serioasă pentru ireversibilitatea luptei anticorupţie. Ceea ce apreciem cu precădere relevant din perspectiva prezentei analize este statuarea Comisiei în sensul cä "modificările legislative menite în mod clar să slăbească sau să reducă domeniul de aplicare al infractiunii de corupţie sau care au reprezentat o provocare majoră la adresa independentei sau eficacităţii DNA ar atrage după sine reevaluarea progreselor realizate". Chiar dacă prezenta analiză evaluare nu priveşte o modificare legislativă, nu poate fi realizată totuşi distinct de dezideratele de eficacitate a Directiei Nationale Anticoruptie, de efectele asupra progreselor pe care România le-a înregistrat în cadrul Mecanismului de Cooperare Verificare. Este adevărat că activitatea structurilor analizate nu este ferită de critici. Informările punctuale realizate cu prilejul discutiilor purtate pe parcursul evaluării, rapoartele de activitate, precum decizii ale Curţii Constitutionale, cum este Decizia nr.68/2017 relevă derapaje institutionale, în sensul unor actiuni ultra vires sau cel puţin exagerate ale Directiei Nationale Anticoruptie, care au produs reactii negative în media la nivelul opiniei publice. De aceea şi rapoartele MCV califică în mod prudent funcţionarea acestui mecanism/acestei institutii, arătând că ea constituie "un exemplu destul de bun". Este evident, şi din această perspectivă, că Direcţia Natională Anticoruptie nu poate functiona decât în acord cu rigorile statului de drept, cu respectarea standardelor de protectie a drepturilor fundamentale la cel mai înalt nivel, cu care România este racordată, ireversibil, prin normele constitutionale cuprinse în art.20, care dau prioritate normelor de protecţie a drepturilor libertăţilor fundamentale din tratatele la care România este parte, în cazul în care acestea cuprind dispozitii mai favorabile. Derapajele instituţionale nu pot fi justificate prin invocarea dezideratului combaterii coruptiei, însă acestea trebuie abordate, considerăm noi, într-o cheie de proporţionalitate, respectiv cu luarea în considerare a ansamblului activităţii structurilor implicate în combaterea corupţiei, a mecanismelor de reglaj pe care Constitutia le stabileşte, a obiectivelor pe care ni le-am asumat, la nivel national şi european, inclusiv prin actualul Program de Guvernare. Principalul obiectiv al României la acest moment este, cum Programul de guvernare o subliniază, racordarea la noile formule de cooperare consolidati care se vor contura la nivelul UE si de participare activă la dezbaterile privind viitorul Europei, în paralel cu o politică externă activă, care să tină seama de mutatiile din lumea euro-atlantică. Considerăm că am păşit cu dreptul pe acest drum, participând sustinut la schimbul de opinii cu privire la propunerea de Regulament vizând instituirea Parchetului European prin semnarea, la Bruxelles, la Consiliul din 28 martie 2017, a scrisorii prin care România, împreună cu alte 12 state membre au declanşat procedura de instituire a cooperării consolidate în conformitate cu art. 86 alin.(l) par.(3) din TFUE. Avem convingerea că participarea României la această formă de cooperare consolidată va contribui la crearea unei institutii eficiente, capabile să actioneze în mod uniform la nivel european. Mai mult decât ratiunile practice care stau la baza instituirii sale, sustinerea noastră fată de acest proiect are în vedere si dimensiunea sa simbolică, faptul că această institutie ar reprezenta un punct de cotitură în consolidarea spatiului de libertate, securitate si justitie în tot astfel, am reafirmat angajamentul ferm al Guvernului român de a continua progresele deja înrcgistrare în domeniul sistemului judiciar şi al activităţii de prevenire şi combatere a corupţiei, primind aprecierea progreselor majore realizate de România în domeniile reformei justiţiei si combaterii corupţiei, aşteptările fıind ca aceste progrese să fie continuate. În acest context, evaluând toţi factorii de oportunitate la care am făcut referire, câtă vreme însüşi Curtea Constituţională a apreciat că prin solutia de constatare a unui conflict juridic de natură constituţională şi stabilirea conduitei de urmat pentru autoritatea care a acţionat ultra vires, s-a declanşat şi realizat remediul constitutional corespunzütor, precum şi în lipsa altor elemente care să fundamenteze, la acest moment punctual, convingerea existenţei unei activităţii institutionale contrare regulilor statului de drept, nu consider oportun declanşarea mecanismului institutional de revocare a procurorului general, respectiv a procurorului şef al DNA. Ceea ce considerăm îıısă oportun, în spiritul exigenţelor statului de drept, este instituirea unei atente monitorizări/ obligaţii de raportare a activităţii acestei instituţii, deopotrivă supusă Constituţiei şi legii, pentru identificarea modului în care, pe viitor, prin reprezentanţii săi, înţelege să respecte limitele legale de competenţă şi să evite transformarea acţiunilor anticorupţie într-un pericol pentru buna funcţionare a democraţiei şi pentru respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale. Considerăm că o astfel de ınăsură nu trebuie şi nu poate fi calificată drept o încercare de stirbire a independenţei Direcţiei Naţionale Anticorupţie, ci ca un mecanism care ar da consistenţă prevederilor art. 132 alin.(l) din Constituţie, de exercitare a autorităţii ministrului justiţiei asupra procurorilor, în acord şi cu prevederile legale ale art. 69 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Rezultatele negative pe linia acestei raportări pot repune în discuţie în viitor, în raport de faptele constatate, oportunitatea revocării conducătorilor instituţiilor vizate ori a altor măsuri instituţionale, în conformitate cu Constituţia şi legea.

MATERIALUL ESTE PRELUAT DE PE SITEUL MINISTERULUI JUSTIŢIEI ŞI REPREZINTĂ "COMPOZIŢIA JURIDICĂ A DOMNULUI MINISTRU AL JUSTIŢIEI, TUDOREL TOADER"